

Glagolski oblici u bosaničnim pravnim tekstovima srednjovjekovne Bosne

Džanić, Almira

Doctoral thesis / Disertacija

2015

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Rijeka, Faculty of Humanities and Social Sciences / Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet u Rijeci**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:186:771282>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-11-29**



Repository / Repozitorij:

[Repository of the University of Rijeka, Faculty of Humanities and Social Sciences - FHSSRI Repository](#)



SADRŽAJ:

SAŽETAK.....	3
SUMMARY.....	4
1. UVOD	5
1.1. Uvodna razmatranja	8
1.2. Funkcionalno raslojavanje i opis korpusa	15
1.3. Teorijska podloga (pregled dosadašnjih istraživanja)	19
2. Uže područje rada	30
2.1. Terminološke odredbe i podjele glagolskih oblika	31
3. Sustav glagolskih oblika	33
3.1. Jednostavni glagolski oblici	35
3.1.1. Present	35
3.1.2. Imperativ	40
3.1.3. Aorist	44
3.1.4. Imperfekt	49
3.1.5. Infinitiv i supin	52
3.1.6. Glagoli <i>jesam, biti i htjeti</i>	54
3.1.7. Participi.....	63

3.2. Složeni glagolski oblici.....	73
3.2.1. Perfekt	74
3.2.2.Pluskvamperfekt	78
3.2.3. Futur	79
3.2.4. Kondicional	81
4. Pregled inovacija po geografskom položaju (na primjeru prezenta).....	84
5. Grafematika u službi morfologije.....	86
6. Dinamičnost na imenskom i glagolskom planu	88
ZAKLJUČAK	91
LITERATURA	97
IZVORI	103
POPIS KARATA.....	106
POPIS TABLICA.....	107
PRILOG 1	108
PRILOG 2	162

SAŽETAK

Glagolski oblici u bosaničnim pravnim tekstovima srednjovjekovne Bosne

U radu se obrađuju glagoli i glagolski oblici u bosaničnim pravnim tekstovima od 12. do 15. stoljeća koji su nastali na području srednjovjekovne Bosne. Kod analize glagolskih oblika u poveljama istražene su još i gramatičke kategorije glagola i glagolske osnove te su analizirani svi zasvjedočeni oblici – *jednostavni* (infinitiv, prezent, aorist, imperfekt, imperativ i participi) i *složeni* (perfekt, pluskvamperfekt, futuri i kondicionali). Liturgijski tekstovi i njihove osobitosti bolje su proučene od jezičnih osobitosti pravnih tekstova pa su nam spoznaje i postavke iz crkvenih tekstova poslužile za usporedbu s osobinama koje supostoje u pravnim tekstovima. Dakle, usporedbom staroslavenskih i starobosanskih osobitosti razdvojili smo liturgijske i pravne tekstove sa štokavskoga područja te smo se posebno osvrnuli na odnos štokavskog i staroslavenskog u glagolskim oblicima srednjovjekovnog razdoblja te utjecaj narodnog jezika na spomenute tekstove.

Ključne riječi: glagolski oblici, srednjovjekovna Bosna, pravni tekstovi, starobosanski, staroslavenski.

S U M M A R Y

Verb forms in Old Bosnian Cyrillic legal texts of medieval Bosnia

This paper deals with verbs and verb forms in Old Bosnian Cyrillic legal texts which were written on the territory of medieval Bosnia between the 12th and the 15th century. The analysis of verb forms in charters included examining the following: grammatical categories of verbs, base form of verbs, and also the analysis of all of the attested forms - simple (infinitive, present, aorist, imperfect, imperative and the participles) and compound (perfect, pluperfect, future and the conditionals). Since liturgical texts and their characteristics have been studied more than the linguistic peculiarities of legal texts the findings and postulates of church texts served as a comparison for the characteristics which coexist in legal texts. Thus, by comparing Old Slavic and Old Bosnian characteristics one can differentiate between liturgical and legal texts from the Shtokavian area. Also, special attention was paid to the relation between Shtokavian and Old Slavonic in verb forms of the medieval period, and the impact of folk language on the aforementioned texts.

Keywords: verb forms, medieval Bosnia, legal texts, Old Bosnian, the Old Slavic.

1. UVOD

Istraživanje na kojem se temelji ovaj rad obuhvatit će analizu glagola i glagolskih oblika iz 45 bosaničnih pravnih tekstova koji su nastali na području srednjovjekovne Bosne. Naime, u brojnim se historijskim radovima srednjovjekovna Bosna spominje kao prostor koji je bio obilježen vladavinom triju vladara: Kulinom banom koji je vladao od 1180. do 1204., Stjepanom Kotromanićem koji je vladao od 1322. do 1353. i Stjepanom Tvrtkom koji je vladao od 1353. do 1391. Poslije Tvrtkove smrti, plemići su proglasili kraljem Stjepana Dabišu koji je vladao od 1391. do 1395. Tijekom svoje vladavine, Dabiša za svoga nasljednika u Bosni bira Žigmunda, ali nakon Dabišine smrti plemstvo, zbog „očuvanja” krune, bira za kraljicu Jelenu Grubu, Dabišinu ženu. Jelena Gruba je vladala od 1395. do 1398. pod vodstvom Hrvoja Vukčića, a nasljeđuje je Stjepan Ostoja - najmlađi sin Tvrtka I., koji je vladao do 1404. godine. Zbog oduzimanja posjeda plemiću koji je bio pod zaštitom Hrvoja Vukčića Hrvatinića, bio je prognan iz Bosne sve do 1412. godine, a naslijedio ga je Tvrtko II. Kotromanić. Bosna je samo četiri godine bila pod vlašću Tvrtka II. Kotromanića (od 1404. do 1409. godine) jer se Stjepan Ostoja vratio u Bosnu i tražio povratak na prijestolje. Godine 1412. nestaje Tvrtko II. Kotromanić, a prijestolje po drugi put preuzima Stjepan Ostoja i njime vlada do 1418. godine kada ga nasljeđuje njegov sin Stjepan Ostojić. U ovo je vrijeme Osmansko carstvo počelo prodirati u Bosnu pa se Stjepan Ostojić suočava sa sukobima plemićkih obitelji i turskim uplitanjem. Po drugi put Tvrtko II. Kotromanić 1421. godine preuzima vlast i ostaje na prijestolju sve do smrti, tj. do 1443. godine, a njegova vladavina biva obilježena jačanjem utjecaja franjevacu u Bosni. Tada prijestolje preuzima Stjepan Tomaš, a nakon njegove smrti kraljem je proglašen njegov sin Stjepan Tomašević. Njegova vladavina obilježena je velikom najezdom Osmanlija i padom bosanskog kraljevstva 1463. godine.

Srednjovjekovna bosanska država bila je najmoćnija u drugoj polovici Tvrtkove vladavine. Pod vladavinom Stjepana Kotromanića Bosna se proširila na kneževinu Hum, a pod vladavinom kralja Stjepana Tvrtka proširila se još dalje na jug i obuhvatila veliki dio dalmatinske obale. Jedini dio današnje Bosne koji nije bio uključen u Tvrtkovo kraljevstvo bio je teritorij današnje sjeverozapadne Bosne (današnji Bihać i krajevi oko Bihaća: Krupa, Cazin, Sanski Most, Dubica, Petrovac, Gradiška, Banja Luka, tj. prostor između rijeke Vrbas na istoku – grad Jajce, Banja Luka, zatim na sjeveru prostor južno od rijeke Save

Zahvaljujući državnim poslovima, do nas je došao veliki broj povelja, tj. administrativnih tekstova koji su u svome kurikulumu sačuvali „jezik naroda” srednjovjekovnoga razdoblja. Povelje koje će nam poslužiti kao korpus transliterirala je A. Turbić-Hadžagić i objavila u knjizi *Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni* (Turbić-Hadžagić 2011). Dakle, analizirat ćemo povelje koje su nastale na srednjovjekovnom bosanskom području, točnije glagolske oblike koji su u njima sačuvani s ciljem otkrivanja elemenata narodnoga jezika. Korpus povelja je nastao u razdoblju od 12. do 15. stoljeća, a mjesta izdavanja ovih tekstova su Jajce, Zvečaj, Kreševo, Bobovac, Kraljeva Sutjeska.

Pri analizi glagolskih oblika u listinama istražiti ćemo: gramatičke kategorije glagola, glagolske osnove te ćemo analizirati sve zasvjedočene oblike – *jednostavne* (infinitiv, prezent, imperfekt, aorist, imperativ, glagolski pridjev radni, glagolski pridjev trpni, optativ, glagolski prilog sadašnji, glagolski prilog prošli) i *složene* (perfekt, pluskvamperfekt, future, kondicionale) i participe, interferiranje i pojavnost starih i novih oblika (infinitiv: *-ti* ili bez završnoga *-i*, nastavci u 1. l. jd. prezenta: *-u / -m*, širenje nastavka *-m* u 1. l. jd.), razvoj jednostavnih preteritnih vremena i usporedbu tvorbe glagolskih oblika koji se javljaju u pravnim tekstovima 12., 13., 14. i 15. stoljeća. Poseban ćemo naglasak staviti na interferiranje i supostojanje poznate staroslavenske norme i uzusa bosanskoga jezika određenog razdoblja. Tvorba se pojedinih glagolskih oblika i njihova uporaba razlikuje u ovako širokom vremenskom razdoblju (od 12. do 15. stoljeća) te se udio starobosanskih elemenata razlikuje od stoljeća do stoljeća. Za sve nam je potreban korpus koji se ne ograničava na samo jedno razdoblje pa ćemo pri analizi koristiti tekstove koji su nastajali tijekom četiri stoljeća. Bez obzira na ovo razdoblje i na veliki broj povelja koje ulaze u naš korpus moramo izraziti rezervu u reprezentativnost tekstova povelja za cjelovit uvid u jezik, jer u njima ipak prevladavaju, već po zakonitosti žanra, neki glagolski oblici, neka lica i slično. To ne može podrazumijevati uvid u puno funkcioniranje jezika pa se sustav glagola do kojeg ćemo doći prilikom analize bar u nijansama razlikuje od govornoga jezika tog razdoblja.

Liturgijski tekstovi i njihove osobitosti bolje su proučene od jezičnih osobitosti pravnih dokumenata (sukladno kroz XX. st. većem interesu za tekstove pisane redakcijama staroslavenskoga jezika) pa će nam spoznaje i postavke iz crkvenih tekstova poslužiti za usporedbu s osobinama koje supostoje u pravnim tekstovima. Dakle, usporedbom staroslavenskih i starobosanskih osobitosti nastojat ćemo razdvojiti liturgijske i pravne tekstove sa štokavskoga područja te ćemo se posebno osvrnuti na odnos štokavskoga i staroslavenskoga u glagolskim oblicima srednjovjekovnoga razdoblja. Ovakva je analiza

najvažnija pretpostavka svladavanja i ostalih jezikoslovnih tema (jezičnih razina), kako bi se napokon u bosnističkom kontekstu postigla cjelovitija slika povijesti jezika toga prostora.

1.1. Uvodna razmatranja

U suvremenoj bosanskoj filologiji ne postoji jasno omeđeno istraživanje srednjovjekovnih bosanskih dokumenata, a samim tim ni sustavno istraživanje glagola u bosaničnim pravnim tekstovima srednjovjekovne Bosne od 12. do 15. stoljeća. Bosanski književni jezik građen je kroz cijelu svoju povijest u okvirima kompleksa štokavskih idioma. Štoviše, jezična osnovica svih suvremenih književnih/standardnih jezika građenih na štokavskoj osnovici (bosanskoga, hrvatskoga, srpskoga i u jednome vidu crnogorskoga) temelji se umnogome na idiomu/idiomima koji su upravo u Bosni doživjeli cjelovitu afirmaciju. Drugim riječima, Bosna je središnji prostor gdje su se ti idiomi razvijali i na kraju afirmirali kroz književni jezik.

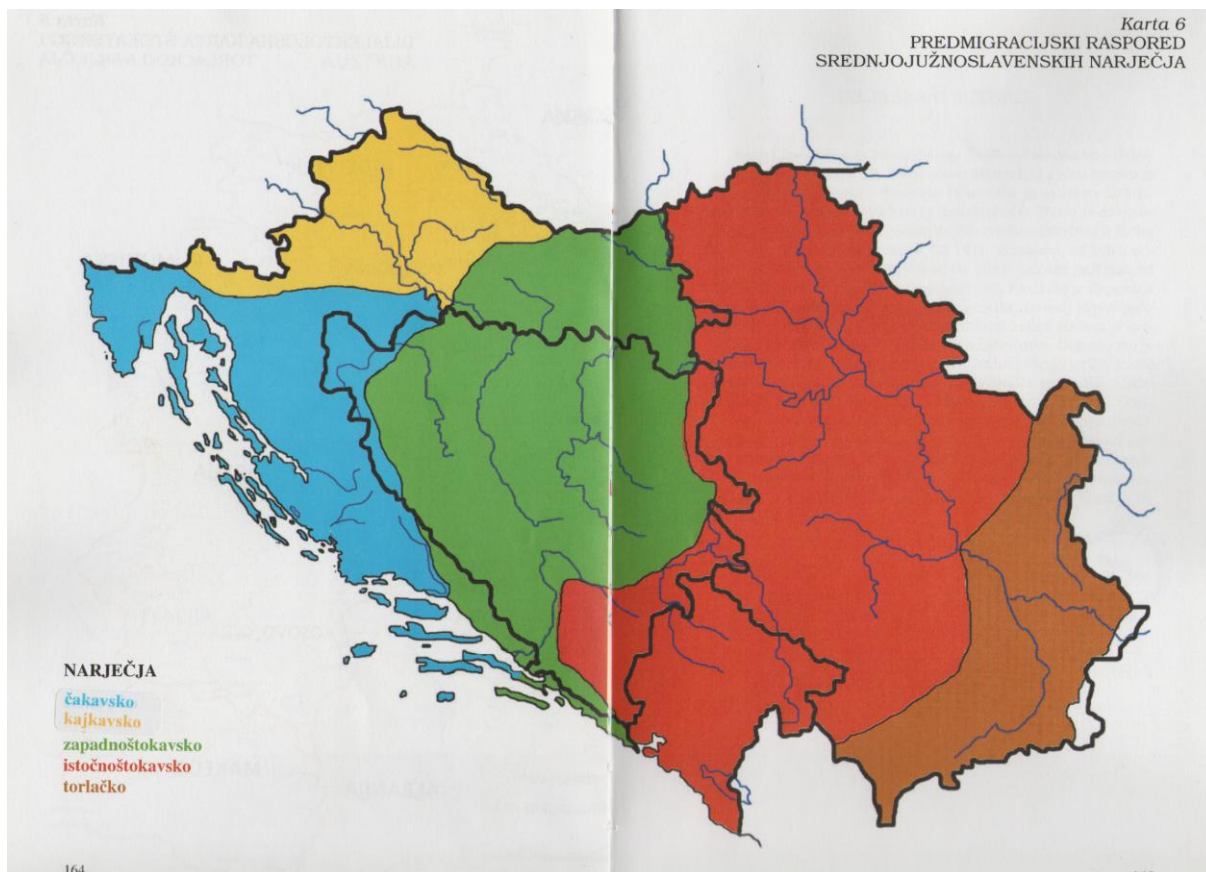
Odatle, a i iz činjenice da se bosnistika sve donedavno nije afirmirala, proizlazi da su se fenomeni bosanskoga jezika i njegova razvoja posljednjih stoljeće i pol sagledavali unutar “serbokroatistike”, gdje kad dakako i iz perspektive same kroatistike ili serbistike. Zanimljivo je naprimjer, usporedimo li ostale štokavske nacionalne/zemaljske kulture da je između govornoga uzusa i književnoga standarda oduvijek u Bosni i Hercegovini, u cjelokupnom historijskom protegu, raskorak zapravo bio najmanji. Štokavština se kroz povijest, kao i svaki živi organizam, mijenjala, a te promjene donekle možemo pratiti proučavanjem sačuvanih pisanih izvora. S vremenom se dijalektološka slika mijenjala, ponajviše zbog migracija stanovništva. Promjene koje su se provodile nisu bile jednake u svim dijalektima. Posebno je pritom zanimljivo širenje štokavštine u novome vijeku.

Važnost proučavanja štokavskih dijalekata u Bosni i Hercegovini leži u njihovom središnjem položaju na području štokavskoga kontinuuma. Osim ove osobine, poznata je i činjenica da su na bosanskohercegovačkom terenu zastupljeni i starinački i migracioni govori koji pružaju uvid u rekonstrukciju povijesnih odnosa između štokavskoga istoka i zapada (Brozović 1973, Lisac 2003). Dakle, već je odavno poznato da jezične osobine (npr. fonetske – refleksi glasa *jata*, morfološke – stari ostaci deklinacija) koje nalazimo na teritoriju Bosne i

Hercegovine značajno mogu pomoći pri rekonstrukciji i proučavanju odnosa i osobina na cijelome štokavskome terenu. U srednjem vijeku granice su štokavskoga narječja bile bitno uže nego danas (Ivić 1985, Belić 1969, Brozović 1973, Lisac 2003). Naime, upadom Turaka na ova područja, govornici štokavskoga narječja su se pomjerali na zapadna područja na kojima su ranije obitavali čakavci ili pak kajkavci. Kretanje stanovništva i jezične promjene koje su pritom nastale na tom terenu možemo pratiti preko listina, i to analizirajući njihov jezik (Ivić 1985). Također, stare granice štokavskoga narječja nisu bile oštre kao nerijetko današnje koje su uzrokovane seobama. Uzrok ovom su razmjerno nagle i brzo provedene migracije novoštokavskoga stanovništva, učestali novi valovi seoba. Tek nakon velikih seoba na bosanskome području preovladava štokavština. Naime, na terenu Bosne u srednjem vijeku prisutni su prvenstveno zapadnoštokavski govori, ali dolina Drine i teren istočno od doline Neretve pripadali su istočnoj štokavštini, a tereni u dolini Une i zapadno od nje pripadali su čakavštini. Granicu je između čakavštine i zapadne štokavštine činilo područje neznatno istočno od Une, zatim Dinara, uz izbijanje na more istočno od Cetine.

Ove pojave su vidljive i prije doseljavanja južnih Slavena na Balkan, jer je postojala unutrašnja raslojenost južnoslavenske jezične zajednice na istočnu i zapadnu: istočnojužnoslavenski i zapadnojužnoslavenski prajezik (Halilović 1998, Lisac 2003). Iz zapadnojužnoslavenskoga prajezika² na zapadnijem dijelu Balkanskoga poluotoka razvijaju se tri dijalekatske cjeline: štokavska, kajkavska i čakavska. Štokavština se postupno diferencirala na istočnu i zapadnu (proces diferenciranja je tekao do 12. stoljeća). Područje srednjovjekovne bosanske države uglavnom pripada zapadnoj štokavštini, s tim što su dolina Drine i teren istočno od Neretve u sastavu istočne štokavštine, a teren od doline Une prema zapadu pripadalo je čakavskom narječju (v. kartu br. 2).

² Iz zapadnojužnoslavenskog je prajezika izveden i slovenski jezik.



Karta br. 2: Rasprostriranje istočne i zapadne štokavštine u predmigracionom periodu³

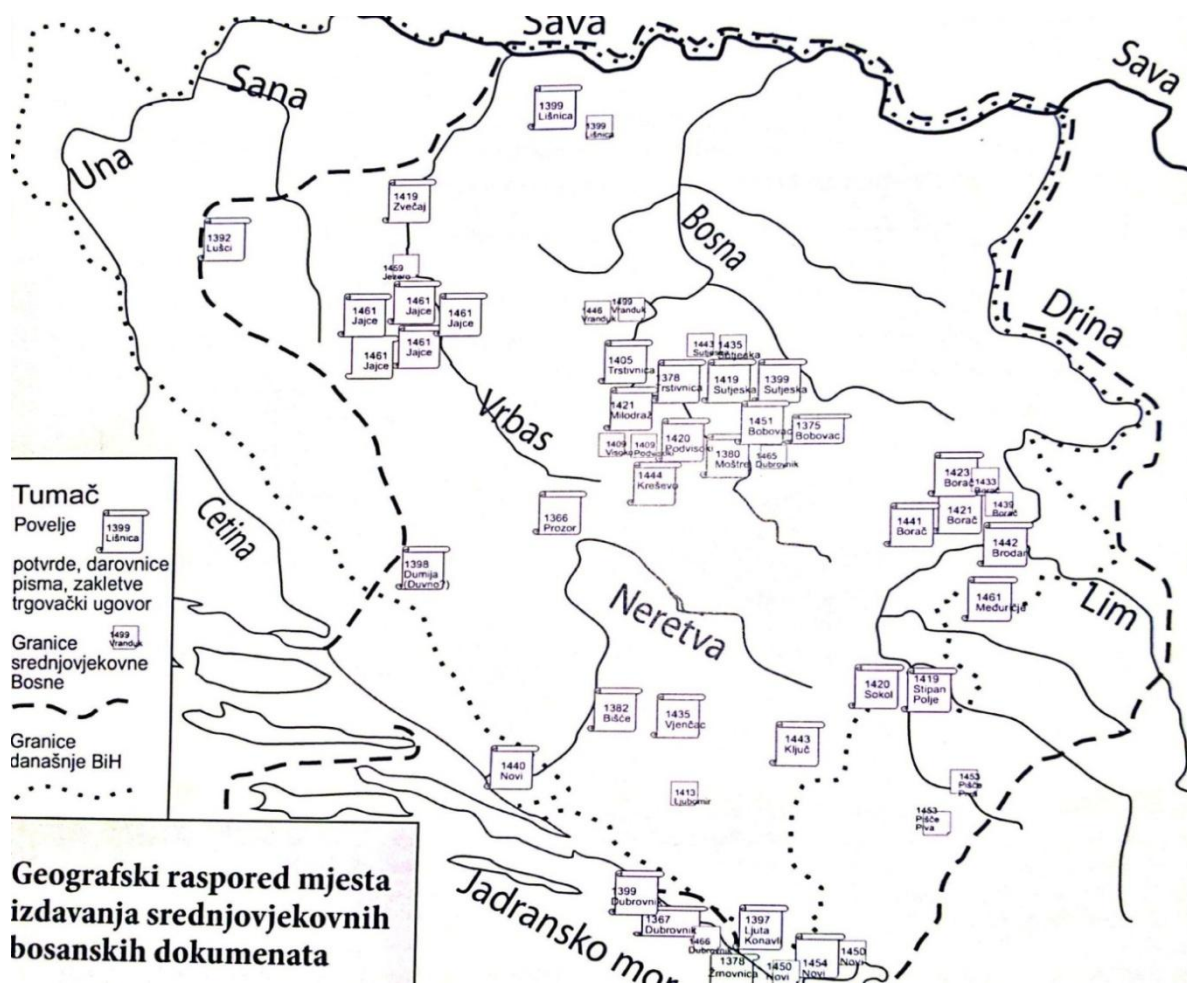
S petnaestim stoljećem, do dolaska Osmanlija, dovršava se dalje raslojavanje na zapadnoštokavskome terenu, tako da su već tada formirana četiri govorna tipa: zapadnobosanski (ikavskoščakavski: *klišća*), istočnobosanski (ijekavskoščakavski: *kliješća*), zapadnohumski (ikavskoštakavski: *klišta*) i istočnohumski (ijekavskoštakavski: *kliješta*). Osim jata i refleksa skupine **tj* javljaju se i druge osobine koje su važne za podjelu govornih tipova u Bosni i Hercegovini, npr. razvoj akcenata i deklinacija. (Brozović 1973, Halilović 1998, Lisac 2003).

U Bosni su od druge polovice 15. stoljeća pojačana kretanja stanovništva ka sjeveru i sjeverozapadu što i mijenja govornu sliku na bosanskohercegovačkome terenu. Navedeni procesi su rezultirali formiranjem današnje govorne slike u Bosni i Hercegovini. U dijelovima Bosne, uže Hrvatske i Dalmacije, u Slavoniji i Baranji, u dijelovima Vojvodine, Crne Gore i Raške, migracije stanovništva u govorima su uzrokovale i razlike prema vjeroispovijesti

³ Izvor: Lisac J. (2003) Hrvatska dijalektologija 1. – Hrvatski dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja, Golden marketing – Tehnička knjiga, Zagreb.

stanovništva. Vjera (katolička, pravoslavna i muslimanska) je na štokavskom teritoriju predstavljala povijesnu kategoriju koja je imala veliki značaj u novovjekovnoj kristalizaciji nacionalnih cjelina. Migracije su bile poticaj da se skupine stanovništva povezane jednom konfesijom i dalje razlikuju u govoru. Vjera je često predstavljala barijeru jezičnim nivelacijama i bila znak prepoznavanja (Ivić 1985, Okuka 2008). Dakle, katoličko i pravoslavno stanovništvo je migriralo prema terenima gdje je obitavala većina katolika i pravoslavaca: iz zapadne Hercegovine i dijela Bosne ikavci su prelazili u Dalmaciju i Liku, a zatim u Bačku i predjele južno i sjeverno od Budimpešte, dok su iz srednje Bosne štokavski ijekavci šćakavci naselili teren oko Pečuha u Baranji i mnoga mjesta u Hrvatskoj. Štokavci ijekavci istočnohercegovačkog porijekla su naselili veći dio zapadne Srbije, dijelove istočne i zapadne Bosne, veliki dio Hrvatske i naselili su čak i u neke dijelove Slovenije i Mađarske.

Naš se doktorski rad temelji dakle na korpusu koji je nastao na središnjem štokavskom području (v. kartu br. 3) pa ćemo istaknuti osnovne značajke istočne i zapadne štokavštine, i to u vremenskome rasponu u kojem su nastali tekstovi koji su predmet naše analize. Zapadna se štokavština, prije velikih seoba (provedenih uglavnom u 16. i 17. stoljeću), graničila na zapadu s kajkavskim i čakavskim narječjem te na istoku s istočnom štokavštinom. Prema kajkavcima je granica išla istočnije nego što je to danas – približno od ušća Une u Savu prema sjeveroistoku, prilično istočnije od današnje Virovitice (gdje je današnja granica tih narječja) i dalje u današnju Mađarsku. Čakavsko-zapadnoštokavska granica očito nije bila oštra, ali se kao njezino prostiranje može uzeti područje neznatno istočno od Une, zatim Dinara, uz izbijanje na more istočno od Cetine. Otoci su bili čakavski, obala jugoistočno od Omiša zapadnoštokavska, no zapadni Pelješac, Korčula i Lastovo čakavski su, istočni Pelješac, Mljet i otoci pred Dubrovnikom zapadnoštokavski. Pretpostavljamo da je granica između dviju štokavština najvjerojatnije išla Dunavom pa zatim do područja nešto zapadno od Drine i dalje nedaleko od današnje Foče. Odatle je granica išla prema Neretvi, ali tako da je Neretva s okolicom bila u zapadnoj štokavštini; zatim je odijelila dominantno zapadnoštokavsko Dubrovačko primorje od zaleđa i naposljetku izašla na more u Boki kotorskoj. Istočna štokavština prostirala se od definiranog područja zapadne štokavštine do područja torlačkoga narječja, to jest do zone od Albanije preko Kosova i današnjeg Stalaća do današnjeg Donjeg Milanovca na Dunavu.



Karta br. 3: Geografski raspored mjesta izdavanja srednjovjekovnih bosanskih dokumenata⁴

Opis vokalizma i konsonantizma u istočnoj i zapadnoj štokavštini nije nam relevantan za rad, ali nam pregled općih morfoloških značajki, posebno onih koje se odnose na konjugaciju, može poslužiti kao svojevrsan orijentir za opis našega korpusa. Za opis spomenutih općih osobina koristit ćemo *Zajedničku povijest hrvatskih narječja*⁵ I. Lukežić (Lukežić 2015) u kojoj je osim morfologije u štokavskom narječju prikazana i morfologija u kajkavskom i čakavskom narječju. Od morfoloških osobina koju bismo trebali izdvojiti kao značajnu u „starom srpskohrvatskom”⁶ (Brozović – Ivić 1988) jeste postojanje dvojine u

⁴ Izvor: Turbić-Hadžagić A. (2011) *Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni*, Javna biblioteka“Alija Isaković“, Gradačac.

⁵ Detaljnije prilikom analize glagola i glagolskih oblika.

⁶ *Starosrpskohrvatsko razdoblje* počinje od izdvajanja hrvatskosrpskoga dijasistema iz južnoslavenske (zapadnojužnoslavenske) zajednice i traje do ±12. stoljeća (dio ovog razdoblja pripada praslavenskom).

paradigmama. Brozović i Ivić (Brozović – Ivić 1988) pored postojanja dvojine navode i niz drugih morfoloških značajki za stariji „sh., odnosno pozni praslavenski”, npr.:

- nepostojanje supina, aktivnoga participa sadašnjeg i prošlog (svedeni su na glagolske priloge), kao i pasivni particip sadašnji;
- stabilizacija složenog futura I (u većini dijalekata) i futura II – oni u praslavenskom nisu imali ustaljeni lik;
- u paradigmama prezenta nalazimo sljedeće osobine, npr.: u 1. l. jd. u sh. se proširilo *-m<-mь* iz promjene atematskih glagola, u 3. l. jednine i množine nema krajnjeg *-t*: *plete, pletu* (ipak *jest*), u 1. l. množine od najstarijih tekstova vlada nastavak *-mo* itd.;
- sažimanjem *aa>ā* kod imperfekta nastaju oblici kao što su *znāh*;
- aoristni nastavak *-homo* zamjenjuje se u sh. od 13. stoljeća nastavkom *-smo*, prema *-ste* u 2. licu;
- perfekt je u mnogim dijalektima istisnuo imperfekt i aorist;
- u štokavštini i čakavštini zagospodarila je futurska konstrukcija *hoću + infinitiv*;
- u 13. stoljeću je zabilježen imperativ kao *ne mozi + infinitiv*;
- dvije konstrukcije su naslijeđene u kondicionalu (sa starim kondicionalom i s aoristom);
- sh. je jezik naslijedio dva aktivna participa – sadašnji i prošli itd.

Podjela između zapadne i istočne štokavštine načinjena je na osnovi izoglose u kojoj nalazimo reflekse starih skupina **stj* i **skj*, tj. **zđj* i **zgj*. Ova se izoglosa upotpunjuje zamjenom jata i akcentuacijom. Važno je to da su se ove dvije osobine relativno stare i kristalizirale u razdoblju od 13. do 15. stoljeća. Nemali broj autora (Belić 1969, Brozović 1973, Ivić 1985) naglašava da u povijesti „hrvatskosrpskoga dijalekatskog kontinuuma” možemo uočiti tri razvojna razdoblja:

1. starohrvatskosrpsko – od izdvajanja hrvatskosrpskoga dijasistema iz južnoslavenske (zapadnojužnoslavenske) zajednice do ±12. stoljeća (dio ovog razdoblja pripada praslavenskom),
2. srednjohrvatskosrpsko – od 12. stoljeća do polovine 15. stoljeća,
3. novohrvatskosrpsko – od sredine 15. stoljeća do danas.

S obzirom na to da se povijest bosanskoga dijalekatskog kontinuuma uklapa u nekadašnji serbokroatistički kontekst i povijest dijalekatskog kontinuuma mogli bismo podijeliti na: starobosansko, srednjobosansko i novobosansko. Ističemo da je za naš rad najvažnije drugo razdoblje, koje je i svojom fizionomijom obilježeno brojnim migracijama jer se u njemu dešavaju značajne jezične promjene. Ujedno nas zanimaju i prva dva razdoblja jer

čuvaju dosta jezičnih starina predmigracionog razdoblja i jasan kontinuitet prema praslavenskom jeziku.

Prva dva razdoblja vremenski se poklapaju sa srednjim vijekom i još su nediferencirana na dijalekte u današnjem smislu (pa unutar „hrvatskosrpskoga kontinuuma“ imamo pet osnovnih terenskih jedinica: kajkavsku, čakavsku, zapadnoštokavsku, istočnoštokavsku i predtorlačku). Budući da je Bosna oduvijek zauzimala središnji prostor, jasno je zašto je u granicama Bosne i Hercegovine sve relativno dobro zastupljeno (Brozović 1973). Kao što smo već spomenuli, od pet navedenih jedinica koje se pojavljuju u srednjem vijeku - na današnjem bosanskohercegovačkom području zastupljene su dvije: zapadnoštokavska i istočnoštokavska.

Suvremeniju podjelu razdoblja kroz kroatističku perspektivu u koju su uključena i podrazdoblja, nalazimo u monografiji *Zajednička povijest hrvatskih narječja, 1. Fonologija* (Lukežić 2012):

„I. starohrvatsko razdoblje (od 9. do konca 14. st.) s dvama podrazdobljima: starijim, unutar ZJsl. (od 9. do konca 11. stoljeća), i mlađim (od 12. do konca 14. i u 15. st.).

II. srednjohrvatsko razdoblje (od 16. do početka 18. st.) s dvama podrazdobljima: starijim (od konca 15. do sredine 16. st.) i mlađim (od sredine 16. do početka 18. st.).

III. novohrvatsko razdoblje (od 18. st. do danas).” (Lukežić 2012: 13)

Glavni predmet naše analize predstavlja analiza glagolskih oblika u bosaničnim pravnim tekstovima koji su nastajali od 12. do 15. stoljeća na prostoru srednjovjekovne Bosne s ciljem otkrivanja inovacija koje su kao refleks narodnih govora unošene u povelje koje su nastale na štokavskome terenu. Navest ćemo tako glavne osobine glagolskoga sustava koje ćemo kasnije „proširiti“ osobinama iz povelja. Lisac je u knjizi *Hrvatska dijalektologija I – Hrvatski⁷ dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja* (Lisac 2003) opisao osobine pojedinih glagola i glagolskih oblika sa štokavskoga terena pa ćemo i mi ovdje navesti osnovne primjere s bosanskoga terena jer se i iz ove „naše” suvremene perspektive mogu opaziti razlike i promjene. Naime, u konjugaciji je, npr. u zapadnom dijalektu, imperfekt rijedak, dok je aorist čest. U opisu istočnobosanskog dijalekta nalazimo istu situaciju: imperfekt je rijedak, a aorist čest. Za istočnobosanski dijalekt je svojstven i habitual te tri načina za izražavanje budućnosti.

⁷ Iako u samome naslovu knjige nalazimo sintagmu „hrvatski dijalekti“, autor naglašava da se bavi i idomima Bošnjaka, Crnogoraca i Srba.

Sve je ovo moralo ostaviti traga i u pisanoj produkciji bh. terena. Osobine jezika određenog razdoblja proučavamo na osnovi pisanih tragova pa u pisanim „dokumentima” nalazimo bar djelomičnu sliku stanja u dijalektima. Utjecaj govornih idioma upravo je najveći u pravnim tekstovima, a utjecaj crkvenoslavenskoga najmanji. U liturgijskim pak tekstovima situacija je posve obrnuta. Pravilo je to zasvjedočeno u hrvatskoj glagoljskoj književnosti (Damjanović 2003), a potvrđuje se da vrijedi i u drugim južnoslavenskim književnostima.

1.2. Funkcionalno raslojavanje i opis korpusa

Srednjovjekovna je bosanska književnost u svome opusu imala nekoliko književnih vrsta koje nam mogu poslužiti kao izvori za proučavanje jezika. Potrebno je prije analize glagola naš korpus svrstati u odgovarajući funkcionalni stil jer će nam to dati bolji uvid u samu uporabu pojedinih glagolskih oblika i njihovo funkcioniranje.

Književnu i pisanu produkciju srednjovjekovne Bosne razvrstavamo u dvije skupine:

- bosansku religijsku književnost⁸
- bosansku nereligijsku književnost.

U bosansku religijsku književnost ubrajamo evanđelja, apostole i zbornike, a u bosansku nereligijsku književnost ubrajamo sekularnu književnost, historiografije, epigrafsku književnost i administrativno-pravnu pismenost (Kuna 2008).

Važno je napomenuti da se kriterij književnoga i originalnoga stvaralaštva u prošlosti razlikovao od današnjega. U užem smislu možemo govoriti o djelima pismenosti i djelima književnosti. U djela pismenosti ubrajamo tekstove pisane s praktičnom namjenom i bez književnih pretenzija, dok bilo kakvo uključivanje estetskih kriterija i književnih stilizacija priskrbljuje tekstu književni atribut. S obzirom na cilj našega rada, poseban ćemo naglasak staviti na administrativno-pravne spise u koje ubrajamo povelje, pisma, darovnice, oporuke, zakonike i sl. tekstove pisane u službenim pisarnicama bosanskih vladara, plemstva i turskih velikodostojnika. Njihovi su autori pisari, često jedini pismeni ljudi na dvoru, školovani na crkvenoslavenskoj jezičnoj tradiciji i srednjovjekovnoj diplomatskoj maniri, neposredno unosili elemente živoga narodnog jezika u ove tekstove. Administrativno-pravni tekstovi odraz su političkih i društvenih prilika jedne države pa osim što govore o njezinim

⁸ Misli se prije svega na književnost koja je nastala u okviru Crkve bosanske.

funkcijama, diplomatskim vezama sa susjednim zemljama i unutarnjim odnosima, pokazuju i kulturne veze koje je država ostvarivala. Iz ovoga će se razloga u bosanskim pisarnicama zavisno od širenja Bosne i odnosa s drugim srednjovjekovnim državama pojavljivati pisari s inonarječnih i susjednih područja, koji će onda određivati stil i jezik u kraljevoj pisarnici (Gabrić-Bagarić 2004).

„Jedan broj pisara pristigao je u Tvrtkovo vrijeme na srednjovjekovni bosanski dvor iz Srbije, pa je njihovo svetosavsko obrazovanje oblikovalo jezik dvorske pisarnice. Učeniji pisar unosit će više crkvenoslavenskih osobina, a manje učeni pisat će izrazitijim narodnim jezikom. I u jednoga i u drugoga invokacija (početni zaziv) i eshatokol (zaključna rečenica) najčešće će biti pod izravnim crkvenoslavenskim utjecajem. Središnji dio teksta pisan je narodnim jezikom zbog čega je korpus administrativno-pravnih spisa zanimljiv za jezična istraživanja. Lišeni književnih atributa, ti tekstovi spadaju u pismenost u širem smislu, ali im njihova originalnost priskrbljuje posebno mjesto u jezičnom razvoju. Oni su važan izvor za istraživanje povijesti određenoga razdoblja.” (Gabrić-Bagarić 2004: 2)

S tvrdnjom da je veliki broj pisara u Tvrtkovo vrijeme došao iz Srbije na bosanski dvor ne slaže se Lejla Nakaš (Nakaš 2010). Naime, ona smatra da je utjecaj Tvrtkovoga logofeta na formiranje kancelarije klasične diplomatske minuskule u bosanskoj srednjovjekovnoj državi postao već gotovo mit. Kao dokaz Nakaš navodi činjenicu da se već odavno zna da prvi dokument jednog bosanskoga vladara napisan diplomatskom minuskulom nije napisao niti Vlade niti pisar doveden iz Srbije, već netko sa zapadnohumskoga područja. Neuvjerljiva je mogućnost, kako tvrdi Nakaš, da je pisar ovoga dokumenta obučen u Srbiji, potisnuta činjenicom da se pisar mogao obučiti i u Dubrovniku:

„Činjenica da se u humskoj oblasti klasična diplomatska minuskula upotrebljava i u vrijeme kad je u Srbiji odavno potisnuta može govoriti u prilog Mošinovoj postavci da se ova vrsta pisma upravo i razvila na zetsko-humskom prostoru, a konačno uobličila u Dubrovniku.” (Nakaš 2010: 20)

U hrvatskoj je povijesti jezika važnost proučavanja jezika pravnih tekstova odavno poznat. Tako pravni dokumenti, kao što su Bašćanska ploča iz 12. stoljeća, Vinodolski zakonik iz 13. stoljeća i Razvod istarski iz 13. stoljeća, pokazuju postupno prodiranje jezika hrvatskoga puka i smatraju se prvim dokumentima hrvatskoga književnog jezika. Često se za pravne tekstove, između ostaloga, pisalo kao o tekstovima koji su pisani stiliziranim hrvatskim narodnim jezikom (Moguš 2003, Kuzmić 2009). Stanje je u hrvatskoj povijesti

jezika (u užem smislu) funkcionalno preklopivo s artikulacijom jezičnih funkcija u bosanskome srednjovjekovnom korpusu.

Kao osnovni izvor za proučavanje jezika srednjovjekovnoga razdoblja u Bosni poslužit će nam dakle administrativno-pravni spisi, prije svega povelje, koje bismo po prethodnim podjelama srednjovjekovne pisane građe svrstali u bosansku nereligijsku književnost. Iz metodoloških razloga, administrativno-pravne spise nazvat ćemo bosanskom nereligijskom pismošću. Dosadašnja proučavanja srednjovjekovnih tekstova pružaju nam informacije o raznim jezičnim osobinama koje su direktno ovisile o namjeni.

Razvoj crkvenoslavenskoga jezika danas nam je poprilično poznat. Osim „tradicionalno” utvrđenih redakcija crkvenoslavenskoga jezika danas se govori i o bosanskoj redakciji. H. Kuna je u radu *Redakcije staroslavenskog kao literarni jezik Srba i Hrvata* (Kuna 1965) i u radu *Bosanski rukopisni kodeksi u svjetlu južnoslavenskih redakcija staroslavenskog jezika* (Kuna 1973) započela istraživanje o bosanskoj redakciji crkvenoslavenskoga jezika. Bosansku redakciju crkvenoslavenskoga jezika odvojila je od hrvatske i srpske redakcije koje je nazvala istočnom i zapadnom. Bosansku redakciju karakterizira ćirilica (bosančica) i ona sadrži niz prepoznatljivih jezičnih osobitosti: puno je konzervativnija (naročito u leksiku), ortografska norma nastavlja tradiciju zetsko-humske škole u kojoj se ćiriličko pismo ortografski direktno nastavlja na glagoljsku tradiciju – upotreba *ê* za *ê* i *ja*, upotreba glagoljskoga đerv, glagoljski brojčani sustav itd. (Kuna 1965).

O narodnom jeziku iz dotičnih vremena ne znamo baš mnogo, kao što ni povijesna dijalektologija nije danas razvijena disciplina. Između ostaloga i zbog isticanja slavenskoga jezičnog zajedništva (posredovanog crkvenoslavenskim jezikom) više su proučavani crkveni tekstovi, a manje oni koji nisu spadali u grupu crkvenih tekstova. Crkveni tekstovi su bili prepisivačkoga karaktera što znači da su čuvali i njegovali crkvenoslavensku pisanu tradiciju pa iz njih ne možemo (osim u blagim pokazateljima „inovacija”) ekscerpirati elemente narodnoga govora koji je bio u uporabi u razdoblju u kojem su nastali.

Produktivnost administrativno-pravnoga „žanra” nalazimo u činjenici da je i danas sačuvano oko 100 originalnih administrativno-poslovnih dokumenata koji su nastali na prostorima srednjovjekovnog bosansko-humskog tla (Turbić-Hadžagić 2005).

U ovom je žanru najznačajnije to što on sam po sebi predstavlja izraz stanja pismenosti na raznim terenima Bosne i Huma te nam pruža dosta informacija o životu srednjovjekovne Bosne i Hercegovine, a indirektno i o atmosferi u kojoj su se stvarala književna djela. Utvrđeno je i da su vlastite kancelarije imali gotovo svi značajniji feudalski

(npr. Kosače, Hrvatinići, Sankovići, Pavlovići i dr.) i da su u tim kancelarijama, osim administrativno-pravnih spisa, ponekad pisana i druga djela (Kuna 1982).

Bez obzira što su nam danas povelje relativno dostupne, povijest je bosanskoga prava malo proučavana, što je uzrokovano nedovoljnom građom za analitičko proučavanje. Mnoga je dostupna građa dosta fragmentarna. Kao prvi izvor bosanske administrativno-pravne građe uzimamo Državni arhiv u Dubrovniku koji je sačuvao veliki broj međunarodnih trgovačkih ugovora između bosanskih vladara i Dubrovnika, povelja i pisama. Proučavali su ih K. Jireček, Č. Truhelka i dr., a 1934. godine Srpska akademija pokrenula je čitavu seriju ispisa iz Državnog arhiva u Dubrovniku (J. Radonić, G. Čremošnik, J. Tadić). Važno je istaknuti da u Bosni i Humu gotovo izostaju crkvene povelje. Mnogo su brojnije povelje izdavane od vladara njihovoj vlasteli (ima ih više od trideset, za razliku od Srbije, koja je inače bogatija u pogledu srednjovjekovnih pravnih spomenika, koja ih ima jedva osam). Već je poznato da se bez obzira na ovakvo stanje u Bosni nije sačuvala nijedna originalna povelja, ali su nam dostupne povelje koje su se sačuvale izvan teritorija Bosne i Hercegovine. Ozbiljnije, tj. znanstveno, objavljivanje povelja počelo je tek u XIX. stoljeću (Solovjev 1949). Istaknut ćemo pojedina izdanja koja je naveo Solovjev: *Povelja kralja Stefana Dabiše kćerki Stani* od 26. aprila 1395. koju je u *Novinama Srpskim* objavio D. Davidović. U isto je vrijeme P. Solarić u Mlecima objavio *Povelju kralja Dabiše županu Vukmiru Semkoviću* od 17. maja 1395. Ove dvije povelje su utrle put izdavanju bosanskih povelja i ostalih bosanskih pisanih tragova. Kasnije su se mnogi drugi ozbiljnije bavili ovom problematikom, npr. G. Vencel, Đ. Šurmin, F. Šišić, S. Stanojević, Fr. Miklošić. Moramo istaknuti i rad *Stare Srpske povelje i pisma* Lj. Stojanovića (Stojanović 1929), jer se u njemu objavljene i pojedine bosanske povelje.

Cjelovit uvid u raspoložive bosanske povelje nudi nam najnovije izdanje A. Turbić-Hadžagić pa smo se iz toga razloga odlučili da nam monografija *Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni* (Turbić-Hadžagić 2011) posluži kao izvor i korpus za proučavanje glagola⁹ u srednjovjekovnim bosaničnim pravnim tekstovima. Dalje, povelje su nam se činile kao najbolji izbor, jer su i najzastupljenije u ovoj *Monografiji* te se javljaju od 12. do 15. stoljeća pa ćemo razvoj glagolskih oblika moći pratiti kroz reprezentativan vremenski presjek, barem tristogodišnji, kroz koji se dovoljno dobro mogu odraziti jezične (morfološke) promjene.

⁹ A. Turbić-Hadžagić u svome je doktorskome radu obradila deklinabilne vrste riječi u bosaničnim pravnim tekstovima srednjega vijeka u Bosni i Hercegovini.

Dakle, rad će se temeljiti na korpusu koji se sastoji od 45 originalnih pravnih tekstova (povelja), koji se danas nalaze u Arhivu Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u Zemaljskome muzeju u Sarajevu, Državnom arhivu u Dubrovniku i u Arhivu HAZU-a u Zagrebu.

1.3. Teorijska podloga (pregled dosadašnjih istraživanja)

U ovome dijelu rada ćemo predočiti stanje istraživanja nama zanimljivog korpusa u okviru serbokroatistike i pojedinih nacionalnih filologija. Međutim, popis neće biti iscrpan, nego će biti reprezentativan.

Potreba i važnost proučavanja bosanskih pravnih tekstova, upravo zbog dragocjenosti zasvjedočenja početaka štokavštine, uočljiva je još u staroj serbokroatičkoj literaturi pa su pojedini autori u okviru svojih radova posegnuli upravo za tim korpusom. Stoga ćemo u doktorskome radu koristiti spoznaje koje nalazimo u toj literaturi, npr. u *Istoriji oblika* Đure Daničića (Даничнѣ 1874), u historijskoj gramatici Aleksandra Belića (Белић 1960, 1969), u radovima Pavla Ivića (Ivić 1990, 1998), kao i u novijim radovima o historijskoj gramatici bosanskoga i srpskoga jezika (Грковић-Мејдор 2007, Jurić-Kappel 2005, 2006, Павловић 2006, 2009, Turbić-Hadžagić 2010). Krenut ćemo kronološki s prikazom i pregledom radova koji dotiču ovu problematiku.

U djelu *Monumenta serbica spectantia historiam Serbiae, Bosnae, Ragusii* (Miklošič 1858) nalazimo građu koja je u srednjem vijeku nastala na bosanskohercegovačkom terenu. Prvi je ćirilске srednjovjekovne dokumente Dubrovačkog arhiva objelodanio Pavle Karanović¹⁰ 1840. godine u Beogradu (Foretić 2014), a poslije njega ih je u spomenutoj knjizi objavio Miklošič. U ovoj knjizi se nalaze razne ćirilске isprave, neke originalne, a neke u vidu prijepisa nastale u Bosni, npr. Povelja bana Matije Ninoslava Dubrovniku od 22. 3. 1240. godine, Povelja bana Tvrtka Kotromanića o potvrđivanju prijateljstva Dubrovniku od 1. 6. 1367. godine, Povelja bosanskoga bana Tvrtka od 9. 2. 1375. godine i dr. Ova knjiga, sa znanstvenog aspekta, predstavlja uvod u proučavanje listina, ali u njoj ne nalazimo ni na kakve informacije o jeziku koje bi nam bile predložak za daljnja raspravljanja.

Kod Đ. Daničića (Даничнѣ 1874), u *Istoriji oblika srpskoga ili hrvatskoga jezika do svršetka XVII vijeka* nalazimo povijesni pregled oblika, ali bosanski jezični prostor nije „uključen”. Autor više pažnje posvećuje hrvatskome jezičnom arealu (izvori iz kojih je crpio

¹⁰ Pseudonim Đorđa Nikolajevića (paroha iz Dubrovnika).

građu novovjekovna su djela F. Vrančića, I. F. Gundulića, P. Zoranića, B. Kašića, S. Matijevića, P. Hektorovića, A. Čubranovića, J. Radojevića, P. Posilovića, M. Obrina, J. Mikalje, M. Jerkovića, P. Zoranića i M. Divkovića) te obrađuje pronominalne, nominalne i složene oblike, zatim dodatke i glagolske oblike. Ove oblike opisuje i u srednjem vijeku, ali bez jasne predodžbe korpusa iz kojeg je uzimao primjere. Iz *Izvora* možemo jedino zaključiti da je kao predložak ili dio korpusa koristio srpske srednjovjekovne tekstove, npr. Dušanov zakonik iz 14. stoljeća. Autor također obrađuje tvorbu i navodi primjere za: infinitiv, sadašnje vrijeme (1, 2. i 3. l. jednine i 1, 2. i 3. l. množine i dvojine), imperfekt, aorist, imperativ i participe. Ovdje nalazimo jasan pregled glagolskih oblika kroz stoljeća s dosta primjera koje ćemo kasnije koristiti za poredbenu analizu bosaničnih pravnih tekstova.

Kronološki gledano, dalje se javljaju radovi koji općenito govore o pravopisu i grafiji, ali ne zadiru u jezičnu strukturu. Takve opise nalazimo kod P. Ivića i V. Jerković u knjizi *Pravopis srpskohrvatskih ćirilskih povelja i pisama XII i XIII veka* (Ivić – Jerković 1981) i npr. u knjizi J. Vukovića *Novo čitanje i tumačenje nekih starih bosanskih nadgrobničkih natpisa* (Вуковић 1949). Ovi nam znanstveni radovi pružaju informacije iz područja paleografije, a jezične su osobitosti, i to na razini ponajprije grafemske problematike, obrađene samo kao pomoćna sredstva pri transliteraciji „dvosmislenih” i nejasnih riječi. U vezi s ovim vrlo je zanimljivo da je pravopis zapravo transparentniji u određivanju posebnosti pojedinih kultura, ali je jezik, kad je o srednjojužnoslavenskom prostoru riječ, složeniji mehanizam, u principu puno manje vidljiv nego slova pa zato u tom smislu identifikacije i manje važan. Zato jezično uređivanje u srednjem vijeku najčešće znači grafijsko uređivanje. Mi bismo pak htjeli probiti tu barijeru i vidjeti što je s jezikom na morfološkoj razini, konkretnije ovom prilikom - što se događa na najdinamičnijem – glagolskom planu.

U knjizi *Jezik, srpskohrvatski/hrvatskosrpski, hrvatski ili srpski* D. Brozović i P. Ivić (1988) opisuju povijest glasova, oblika, sintaksu, leksik i onomastiku srpskohrvatskoga jezika. Zastupljenost bosanskih tekstova i njihovu istraženost s jezičnoga aspekta možemo pratiti u poglavlju *Istorija jezika*. U tome se poglavlju spominju i tekstovi sh. jezičnog prostora koji neposredno pružaju podatke iz povijesti jezika te se oslanjaju na bosanski srednjovjekovni korpus.

U daljem tekstu ćemo pratiti u kojoj je mjeri zastupljen i istražen korpus bosanskih tekstova prilikom opisa povijesnoga razvoja „srpskohrvatskoga jezika”, odnosno srednjojužnoslavenskoga kao dijasistema. Poglavlje *Konjugacija* za izradu predviđenog doktorskog rada predstavlja najvažniji dio ove knjige jer na osnovi njega možemo zaključiti u

kojoj je mjeri autor opisao glagole u bosanskome korpusu tekstova. U ovome je poglavlju opisana dvojnina te prezent i njegov način tvorbe, ali bez navedenih izvora iz kojih su uzeti primjeri. Opisana je tvorba i uporaba imperfekta, aorista, perfekta, pluskvamperfekta itd. te uporaba oblika i poglavlje o sintaksi, leksici i narječjima. Nakon opisa obrađene građe u ovoj knjizi nameće nam se potreba ograničavanja i definiranja korpusa tekstova koji su Brozoviću i Iviću poslužili za opis gramatičkoga stanja, a posebno glagolskih oblika. Iako se na nekoliko mjesta spominju bosanski tekstovi, autori nam nisu jasno razgraničili i opisali korpus bosanskih tekstova koje su u radu koristili.

Belić (Белић 1969) u *Istoriji srpskohrvatskoga jezika* pristupa povijesnome pregledu razvoja jezika i obuhvaća i bosanske tekstove, ali daje samo pregled riječi s deklinacijom i konjugacijom (I i II sv.). U uvodnome dijelu je objašnjena razlika između riječi koje imaju deklinaciju i riječi koje imaju konjugaciju.

Povijest srpskohrvatskoga jezika proučavao je i Popović (Поповић 1955) koji je u *Predgovoru* knjige *Istorija srpskohrvatskog jezika* naglasio da je njegova knjiga „priručnog karaktera“ i da predstavlja sintezu svih dotadašnjih monografija. Autor ističe da je svrha ove knjige da prikupi sve dotadašnje znanstvene rezultate iz ovog područja i da na osnovi toga opiše razvojne linije jezika od općeslavenske jezične zajednice do danas. Popović se u svome radu koristio radovima Belića, Jagića, Ramovša, Rešetara, Vrane, Ivića, Hraste i Ivšića koji se bave govorima koji teritorijalno pripadaju Srbiji, Hrvatskoj i Crnoj Gori te radovima Vušovića, Ružičića i Pavlovića koji pišu o govorima koji pripadaju Bosni i Hercegovini. Ako gledamo i bibliografske jedinice nakon svakoga naslova, slobodno možemo zaključiti da je Popović doista pokrio čitav ”srpskohrvatski” teritorij, ali ne i ravnomjerno i podjednako svako područje. Kao primjer možemo uzeti rad *Neke fonetske osobine u pismima hercegovačkih muslimana* Asima Pece (Peco 1953) koji Popović nije uvrstio u svoju bibliografiju, a koji bi nam ponudio jasniju sliku govora u Hercegovini. Ali i pored ovoga, možemo reći da je autor dao osnovne smjernice razvoja jezika i podjele srpskohrvatskih dijalekata te da u područje glagola i glagolskih oblika u bosaničnim pravnim tekstovima nije zalazio.

Irena Grickat (Грицкат 1972) u knjizi *Aktuelni jezički i tekstološki problemi u starim srpskim ćirilskim spomenicima* obrađuje povijest jezika i povijest tekstova, i to na „jugoistočnoj, kompaktnoj ćirilskoj teritoriji“. Ono što se na neki način graniči s našim problemom proučavanja pravna je građa za koju Grickat tvrdi da je njezin jezik najbolje proučen, ali ne ravnomjerno u svim područjima. U tu pravnu građu Grickat ubraja zakonike,

praktike, akte, hrisovulje, povelje, poslovona pisma itd. Dalje navodi da su kod nas najbolje poznate povelje, ali što je najvažnije – one nisu potpuno jezično proučene¹¹.

„Na tom planu su kod nas najbolje poznate, mada ne i potpuno jezički proučene, povelje, naročito one koje su vezane za dubrovačku kancelariju.“ (Grickat 1972: 16)

U ovoj knjizi su proučene i pojedine sintaktičke teme, a u poglavlju *Problemi vezani za glagolske reči* opisuje područje sintakse glagola u starim srpskim ćirilskim spomenicima.

U drugoj je knjizi naslovljenoj kao *Studije iz istorije srpskohrvatskog jezika* (Грицкат 1975) obrađena slična problematika. U uvodnim napomenama autorica ističe da se služila građom iz većeg broja pisanih spomenika, internom rječničkom građom i primjerima s tumačenjima iz filoloških radova i to s cijele srpskohrvatske teritorije. Bavi se i problemom i statusom srpskohrvatskoga jezika u balkanskome jezičnom savezu. Ova knjiga nam pruža uvid u dosadašnja istraživanja iz povijesti srpskohrvatskoga jezika (prvi dio), ali najviše podataka nalazimo o sintaktičkim osobitostima, i to o zavisnim i izričnim rečenicama te hipotaksi. U pregledu građe na osnovi koje je nastala knjiga, nalazimo i jednu knjigu koja je tretirala bosanski prostor, tj. knjigu u kojoj nalazimo pojedine dokumente i povelje koje su nastale na području Bosne i Hercegovine, a to je *Monumenta serbica spectantia historiam Serbiae, Bosnae, Ragusii*, autora Fr. Miklošića koja je izdana u Beču 1858. godine. O ovoj smo knjizi govorili u uvodnome dijelu ovoga poglavlja pa će analiza iste izostati. S obzirom da se u knjizi *Studije iz istorije srpskohrvatskog jezika* obrađuje sintaktička problematika, pitanje je u kojoj su mjeri zastupljene bosanske povelje i koliko su proučeni sami glagoli u njima. U trećem je poglavlju obrađena problematika glagolskoga roda i glagolskoga vida i odnos ovih kategorija s bugarskim i makedonskim jezikom te grčkom i romanskom građom.

„U studijama koje su skupljene u ovoj knjizi učinjen je pokušaj da se otkriju razlozi i vidovi postojanja nekih duboko usađenih, u isto vreme i najmanje proučenih odlika srpskohrvatske sintakse. Činjenice su promatrane na srpskom i hrvatskom starijem i novijem materijalu, a većinom su uspoređene i s makedonskom, bugarskom, zatim s grčkom građom (novozavetnom i dimotikom), kao i romanskom (latinskom, vulgarnolatinskom i srednjovekovnom hrišćanskom).“ (Grickat 1975: 13)

U uvodnom dijelu knjige *Paleografska i jezička ispitivanja o Čajničkom jevanđelju* (Jerković 1975) nalazimo pokušaje datiranja i opisa Čajničkog jevanđelja. Ovaj ćemo znanstveni rad koristiti samo kao okvir za opis glagolskoga sustava u bosaničnim pravnim

¹¹ U poznate povelje Grickat ubraja povelje vezane za dubrovačku kancelariju, ali napominje da one nisu iscrpno opisane i obrađene sa filološkoga aspekta.

tekstovima, jer u fusnoti autorica navodi svu dostupnu i poznatu literaturu koju naziva „literatura o bosanskoj skupini“. U toj literaturi navodi rad koji govori o glagolskim oblicima u evanđeljima (V. Jerković „Glagolski oblici u Manojlovom jevanđelju, PPJ 5, N. Sad, 1969, 31-41) i glagolskome vidu (Glagolski vid u Manojlovom jevanđelju, PPJ 5, N. Sad, 1969, 41-49). U dijelu o morfologiji je prvo obrađena deklinacija imenica (usporedbe različitih nastavaka s nastavcima drugih istraženih evanđelja). Autorica ističe da ovom analizom želi ukazati na elemente narodnoga jezika u pojedinim deklinacijama i „na knjiške redakcijske crte i staroslovenske arhaizme“. Posebnu pažnju ćemo posvetiti pregledu glagola i glagolskih oblika kako bismo ih mogli povezati s glagolima koje nalazimo u bosaničnim pravnim tekstovima. Oblike participa prezenta aktivnog autorica predstavlja kroz padeže, a kod oblika participa prezenta pasivnog navodi da u tekstu nisu česti te da u nastavcima nema inovacija. Kod oblika participa preterita aktivnog ističe da je najfrekventniji oblik N jd. m. r. imeničke promjene, da se kod oblika participa preterita pasivnog dosta često čuva staroslavenska paradigma i da kod oblika participa perfekta u građenju nema nepravilnosti. U jednini se nalaze nastavci: *-lb;* *-lo,* *-la.* U množini imamo primjere samo s nastavkom *-li;* Autorica upućuje na literaturu o „bosanskoj skupini“: Đ. Daničić, Hval. 64-70, V. Jerković, Man. 34-39, St. Kuljbakin, Mir. 63-64. U Čaj. nema oblika supina i autorica navodi da je u „bosanskoj skupini“ pojava supina“ neujednačena. Detaljno je opisana i uporaba i građenje prezenta, aorista, imperfekta, perfekta, pluskvamperfekta, futura, imperativa i potencijala. Na kraju u vidu zaključka nalazimo konstataciju da se u konjugaciji nastavci iz narodnog jezika nalaze samo u prezentu, a u ostalim se kategorijama čuva staroslavensko stanje. Jedinu zamjerku ovome znanstvenom radu nalazimo u nazivu redakcije kojoj pripada Čajničko evanđelje. Autorica bosansku redakciju naziva „našom nacionalnom redakcijom“. Pojam „naša nacionalna redakcija“ nije egzaktno uporabljen kako bi to odgovaralo ovoj inače egzaktnoj radnji (Tandarić 1976). Pojedine elemente narodnoga govora u konjugacijama iz ovih tekstova pokušat ćemo ovjeriti i primjerima iz povelja.

Od velikoga je značaja, za naš predmet proučavanja i knjiga *Primeri istorijskog razvitka srpskohrvatskog jezika* M. Pavlovića (Pavlović 1956). Njezin se značaj prvenstveno ogleda u uvodnome dijelu, jer se osvrće i na rekonstruirano stanje „govornoga jezika“, zasvjedočeno u izvorima. Osim pisanih spomenika i književnih djela Pavlović navodi i dijalekte kao važne izvore za proučavanje jezika:

„Jasno je da u izvore ulazi sve ono što je na našem jeziku do danas pisano, sva književna dela, akti, diplome itd. Ali, naravno, svi su ti spomenici od nejednake vrednosti za

nas. Tako isto svi naši dijalekti predstavljaju važan izvor za proučavanje našeg jezika.“ (Pavlović 1956 : 17)

Ali, da bismo došli do povijesti organizma bosanskoga jezika (odnosno jezika bosanskih listina), moramo nastojati očistiti tekst od crkvenoslavenizama.

Drugim riječima – pri analizi će se uzeti u obzir originalni tekst i razgraničit će se crkvenoslavenizmi i „govorni” oblici.

Već smo ranije govorili o ograničenosti korpusa liturgijskih tekstova. Naime, liturgijska građa nam ne pruža dosta materijala za ispitivanje, jer je ona oduvijek bila konzervativna i nije dozvoljavala brži i veći prodor elemenata govornoga jezika. Ponovno ćemo naglasiti da ovaj korpus nije pogodan za genetsku povijest bosanskoga jezika (kao „unutarnjeg” mehanizma), jer u liturgijskim tekstovima dominira crkvenoslavenski temelj. Liturgijski tekstovi od svojih su početaka bili „prepisivačke prirode“ i nisu, za razliku od listina, dozvoljavali infiltracije narodnih jezičnih elemenata. Dakle, utjecaji „bosanske“ štokavštine na ove tekstove neznatni su iako su izrazito bitni. Od svih gore spomenutih izvora, najviše nas zanimaju povelje koje Pavlović (Pavlović 1956) dijeli na dvije grupe, glagoljske i ćirilske. Ističe da je glagoljske izdao Iv. Kukuljević-Sakcinski pod nazivom *Acta croatica* (1863), a ćirilske je u najvećem broju izdao Fr. Miklošić pod nazivom *Monumenta serbica* (1858) te M. Pucić u dvije knjige (*Spomenici srpski*, 1858, 1862) i dr. Odmah vidimo da je autor izostavio i druge izdavače, npr. Lj. Stojanovića koji je povelje sakupio u svoje dvije knjige: *Stare srpske povelje i pisma, knjiga I: Dubrovnik i susedi njegovi, prvi deo*, koja je štampana u Sr. Karlovcima 1929. godine i knjigu *Stare srpske povelje i pisma, knjiga I, drugi deo*, koja je također objavljena u Sr. Karlovcima 1934. godine. U srpske „dubrovačke“ povelje autor je uvrstio i bosanske povelje koje je kasnije A. Turbić-Hadžagić uvrstila u knjigu *Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni* (Turbić-Hadžagić 2011).

Dakle, u knjizi su opisane pojedine fonetske i paleografske osobitosti i razvoj suglasnika i samoglasnika, ali o morfološkim osobitostima ne nalazimo ništa. Ipak, ovdje nalazimo pregled poznatijih radova iz povijesti jezika, koja nam mogu poslužiti za dalja istraživanja.

Najznačajnije mjesto u proučavanju povijesti jezika zauzima Herta Kuna pa ćemo rezultate istraživanja, gore spomenutih autora, usporediti s njezinim radovima. U smislu podjele redakcija crkvenoslavenskoga jezika i same podjele literarnoga jezika na funkcionalne stilove (srednjovjekovna književnost i pisana građa) spomenuli smo rad *Redakcije staroslovenskog kao literarni jezik Srba i Hrvata* (Kuna 1965). Kuna ovdje promovira pitanje bosanske redakcije crkvenoslavenskoga jezika, kako smo i ranije naglasili, ali pored ovoga

pitanja nalazimo i korisne, ali dosta šture konstatacije i informacije o glagolima. Autorica ističe da su nešto ranije I. Grickat i osim nje J. Hamm uočili da u morfologiji postoji vjernost starim formama, naročito u glagolskome sustavu, jer ga karakterizira relativno veliki broj starih sigmatskih i asigmatskih aorista, što važi općenito za bosanska evanđelja, ali i za tekstove zapadne redakcije. Pitanje je jesu li i listine u ovome smislu konzervativne ili su u svoj sustav primile elemente govornoga uzusa.

U članku *Bosanski rukopisni kodeksi u svjetlu južnoslavenskih redakcija staroslovenskog jezika* (Kuna 1973) koji je objavljen u *Radovima sa Simopizija Srednjovjekovna Bosna i evropska kultura* autorica se bavi nešto drugačijom tematikom. Naime, Kuna ovdje tretira problematiku bosanske redakcije staroslavenskoga jezika i ističe potrebu uvođenja ovoga termina iako su, kako ističe, osobine koje su bosanska specifičnost minimalne. Osobine bosanske redakcije crkvenoslavenskoga jezika autorica promatra kroz rukopisne kodekse. U ovome radu ne nalazimo na spomen pravnih tekstova, ali nam se kao područje zanimanja nameće poglavlje koje tretira morfološku tematiku i njezine osobine, a te spoznaje će nam biti korisne kao podloga u radu.

Autorica u *Hrestomatiji starije bosanske književnosti iz 1974. godine*, pored ostaloga, spominje i administrativno-pravne spise. Međutim, tu nalazimo samo šture podatke o najznačajnijim administrativno-pravnim dokumentima s pojedinim opisima, kao što su: godina, medij na kojemu je pojedini dokument pisan, grafija, opis sadržaja i mjesto gdje se taj dokument čuva. I u ovome slučaju ne nalazimo jezičnu analizu srednjovjekovnih administrativno-pravnih dokumenata.

U članku *Srednjovjekovna bosansko-hercegovačka književnost* (Kuna 1982) autorica opisuje svjetovnu književnost i u nju ubraja *Trebinjski ljetopis* iz XI. vijeka. Posebnu pažnju privlači tzv. *Berlinska Aleksandrida*, rasprostranjeni srednjovjekovni roman, čiji jezik pri kraju teksta postaje gotovo narodni. Kuna opisuje i epigrafsku produkciju i ističe da je epigrafika originalno stvaralaštvo u srednjovjekovnoj književnosti Bosne i Hercegovine pa i u njoj možemo uočiti pojedine osobine narodnoga jezika. Na kraju dolazimo i do same administrativno-pravne građe koja je predstavljala živu produkciju Bosne koja je u srednjem vijeku predstavljala samostalnu državu. O ovakvoj vrsti pismenosti nalazimo konstataciju da je originalna, ali da nema literarnoga značaja. Njezin značaj, zaključujemo, možemo tražiti u drugoj sferi – njezinu jeziku, što je i jedan od osnovnih ciljeva našega rada. U perspektivi bismo trebali uspoređivati rezultate naših rezultata na pravnim spomenicima s ovim – književnima.

Pravi prikaz dosadašnjih istraživanja glagola i glagolskih oblika u okviru serbokroatističke literature nudi nam A. Belić (Белић 1969) u knjizi *Istorija srpskohrvatskog jezika, knjiga II, sv. 2: reči sa konjugacijom*.

„Isp. od najstarijih vremena: u XII v. *hoke, mine, bude, soudi* MS (2-6). Ali se nahodi i u raškim, a naročito dubrovačko-dalmatinskim spomenicima novo *t* u 3. licu jednine ili mn. od enklit. zamenice *t*: u XIV v. *знаю* MS 107, *davatъ* ili *izreći ne umit'* na kraju XV vijeka (N. Ranj.), *druzi ti ga će učiniti*. Dubr. zbor. (1520), *dobro čini te vamъ bogъ* (N. Ranj.) itd.“ (Belić 1969: 58)

Ovi primjeri nas upućuju na izvore koje autor koristi u svome radu i teritorij na kojemu su se javljali. Dalje nalazimo nastavke u pojedinim razdobljima, a o njima ćemo detaljno govoriti prilikom analize našega korpusa. Autor je istaknuo da staroslavenski jezik predstavlja stanje općeslavenskoga (posljednje faze praslavenskog) jezika te detaljno opisao tvorbu i pojedine nastavke svih jednostavnih i složenih glagolskih oblika.

U drugome dijelu knjige Belić tretira tematiku značenja glagolskih oblika koje ćemo koristiti pri usporedbi i analizi glagolskih oblika koji se javljaju u našem korpusu. Možemo zaključiti da nam ova knjiga pruža jasan uvid u istraženost povijesnoga stanja glagola, ali nam još ostaje pitanje može li se ovo stanje, kao i sama tvorba pojedinih glagolskih oblika, izjednačiti sa stanjem i vremenskim rasponom njihove uporabe i u bosaničnim pravnim tekstovima u razdoblju od 12. do 15. stoljeća. Kod obrade pojedinih glagolskih oblika u poveljama osvrnut ćemo se još na opis glagolskih oblika iz ove knjige.

Nakon raspada jedinstvenoga „srpsko-hrvatskog“ pristupa, većina lingvističkih radova nastaje u okrilju vlastite nacionalne/zemaljske kulture i najčešće tretira tematiku svoga govornoga i jezičnoga područja.

U članku Amire Turbić-Hadžagić, koji se bavi razdiobom historije bosanskoga književnog jezika, i to prvim razvojnim razdobljem (od 9. do 15. stoljeća) *Bosanski književni jezik (prvi razvojni period od 9. do 15. stoljeća)* (A. Turbić-Hadžagić 2005), predstavljeni su razvojni procesi pisanih dokumentata u razdoblju koje je predmet i našega rada. Osim ove problematike, autorica je dala i naznake o važnosti proučavanja administrativno-pravne građe. Jezik je administrativno-poslovnih dokumenata (povelja, pisama, mirovnih ugovora, priznanica i darovnica) ovdje predstavljen kao segment autohtono indigene kulture bosansko-humskog srednjovjekovlja. U jeziku, ističe autorica, nalazimo obilnost i raznolikost uklopljenih crta narodnih govora uz zadržavanje duboke kujuće snage staroslavenskih osobitosti, koje utječu na komunikacijsku jasnoću bosanskoga književnog jezika.

S teorijskoga aspekta zanimljiv nam je rad *Razvoj futura u starosrpskom jeziku* J. Grković-Mejdžor (2012), jer autorica obrađuje gramatikalizaciju futura u starosrpskom jeziku od XII. do XV. stoljeća. Autorica za osnovni korpus istraživanja uzima povelje i pisma u izdanju Lj. Stojanovića (1929-1934), a kao dopunski korpus vernakularne povelje u izdanju SSA, Dušanov zakonik, dijelove teksta koji su pisani starosrpskim tri najveće manastirske darovnice (Banjskoj, Dečanskoj i Svetoarhandelskoj hrisobulji), Zakon o rudnicima i Roman o Troji. U radu nam je vidljivo da je riječ o izrazito postepenom procesu, koji je rezultat djelovanja unutrašnjeg jezičkog razvoja i međujezičnih kontakata na Balkanu. U radu su analizirani i ostali, iz praslavenskog naslijeđeni, potencijali za označavanje buduće radnje (perfektivni prezent, *iměti*, (-)četi, *jeti* + infinitiv), *budem* + infinitiv / -l particip u futur drugi i teritorijalna distribucija ovih formi, koja nam prikazuje dijalekatske kontinuumе u srpskom jeziku i općenito na južnoslavenskom prostoru.

Najobimnije je srednjovjekovna evanđelja s bosanskoga područja proučila J. Jurić-Kappel u radu *O dijalekatskim temeljima srednjovjekove bosanske (vjerske) pismenosti* (Jurić-Kappel 2008). Iako se bavi problematikom crkvenih tekstova (četveroevanđelja, zbornika, kodeksa), osvrće se i na administrativno-pravne tekstove. Crkveni su tekstovi, za razliku od administrativnih, podložniji konzervativnosti njihovog jezičnog izričaja, ali bez obzira na tu zakonitost Jurić-Kappel pokušala je otkriti udio elemenata narodnoga govora u njima. Dalje ističe da je jezik raznih administrativnih tekstova vrlo blizak narodnom govoru te navodi primjere narodnoga govora u *Povelji Kulina bana*. Na drugome mjestu autorica ističe da su inovacije brojnije u svjetovnim žanrovima (pravnim spisima i kamenim spomenicima) nego u vjerskim tekstovima. S druge je strane napravila usporedbu bosanske i srpske diplomatske građe i istaknula da razlika leži u tome da je srpska građa ovoga tipa mnogo konzervativnija (s učestalijom uporabom crkvenoslavizama), jer se u njima strogo drži do dvorskoga protokola koji je podrazumijevao uporabu crkvenoslavenskoga jezika. Na osnovi ovoga bismo mogli zaključiti da je bosanska diplomatska građa sklonija utjecaju govornoga jezika, a samim tim i inovacijama.

D. Malić je u dijelu *Hrvatske gramatike – Povijesne jezične promjene* (Barić et. al. 2007) prikazala povijesni razvoj u toku stoljeća i upozorila da je takav pristup nezaobilazan za razumijevanje stanja u suvremenom jeziku. Autorica opisuje jezične promjene koje su najviše utjecale na razvojno preoblikovanje hrvatskoga jezika. Na prvi pogled možemo zaključiti da u ovome radu ne možemo tražiti „uporište” za bosanične pravne tekstove. Međutim, na drugome mjestu u radu nalazimo da je suvremenom hrvatskom književnom jeziku temelj

novoštokavsko narječje te da će se njegov povijesni razvoj promatrati prvenstveno s obzirom na štokavsko narječje. Stoga ćemo u radu rabiti i poglavlje *Promjene u morfološkom sustavu*.

R. Matasović u *Povijesti hrvatskoga jezika* u dijelu *Od praslavenskoga do hrvatskoga jezika* (Bratulić et. al. 2009) daje pregled promjena glasova i oblika od praslavenskoga do suvremenoga hrvatskog standardnog jezika. Autor ističe da se u glagolskom sustavu hrvatski odlikuje očuvanjem praslavenskog aorista i imperfekta te kombinacijom balkanskog tipa tvorbe analitičkog futura i sjevernoslavenskoga (u hrvatskome je to futur drugi) itd. Ovo stanje ćemo usporediti sa stanjem glagolskoga sustava u našem korpusu.

Neizostavna i kapitalna djela iz povijesti jezika i dijalektologije na kojima ćemo također temeljiti analizu naše građe jesu *Zajednička povijest hrvatskih narječja*, 1. Fonologija (Lukežić 2012) i *Zajednička povijest hrvatskih narječja* 2. Morfologija (Lukežić 2015). Prvu spomenutu knjigu već smo uporabili u uvodnim poglavljima ovoga rada na osnovi koje smo temeljili klasifikaciju razdoblja u razvoju povijesnoga dijalekatskog kontinuuma. Druga knjiga prati sveobuhvatne dijalekatske morfološke promjene u hrvatskim narječjima koje su dokazane mnogobrojnim primjerima pa će nam u drugome dijelu rada poslužiti za međusobnu usporedbu s primjerima iz povelja s bosansko-humskoga tla.

Radovi novijeg postanja, kao i radovi koji su nastali u serbokroatističkome okrilju, nisu nam dali jasan i cjelovit uvid u stanje glagola i glagolskih oblika te udjelu staroslavenskih i govornih elemenata u bosaničnim srednjovjekovnim tekstovima koji su nastali u Bosni. Doprinos je na sličnome polju dala A. Turbić-Hadžagić u kratkome radu *Glagolski oblici bosaničnih pisama 17. stoljeća* (Turbić-Hadžagić 2013). Autorica je opisala, točnije oprimjerila jednostavne i složene glagolske oblike u krajišničkim pismima s osvrtom na 17. stoljeće. Dakle, u bosnistici i dalje ostaje potreba da se ovakva pojava opiše i osustavi u srednjovjekovnim pravnim tekstovima.

Nakon pregleda radova koji su nastali u okviru serbokroatističke literature, ali i radova koji su nastali nakon raspada ove jezične zajednice, naišli smo na rad koji rezimira dotadašnje radove, tj. radove koje smo gore naveli i predstavlja svojevrsni uvod u naše istraživanje. To je rad *Historija bosanskoga jezika u srednjem vijeku u svjetlu isprava* (J. Reinhart 2012). Stoga ćemo u doktorskome radu koristiti spoznaje i J. Reinharta koji ističe da su za jezičko-historijska istraživanja bosanske isprave izuzetno važne i da je to odavno poznato u historiji srpskohrvatskoga jezika, npr. u *Istoriji oblika* Đure Daničića (Даничић 1874), u historijskoj gramatici Aleksandra Belića (Белић 1960, 1969), u radovima Pavla Ivića (Ivić 1990, 1998), kao i u novijim radovima o historijskoj gramatici bosanskoga i srpskoga jezika (Грковић-

Mejđor 2007, Jurić-Kappel 2005, 2006, Павловић 2006, 2009.). Reinhart daje jasan pregled literature koja se bavi jezičnom analizom povelja, ali je izostavio doktorski rad A. Turbić-Hadžagić u kojem je obradila imenske vrste riječi u bosaničnim pravnim tekstovima te njezine dosadašnje radove objavljene na tu ili sličnu temu. Dalje u radu nalazimo nabrojana mjesta na kojima su sačuvane ćiriličke srednjovjekovne isprave iz Bosne i Srbije te opis korpusa koji Reinhart koristi u radu. Autor ističe da kompleksnoga lingvističkog istraživanja srednjovjekovnih ćiriličkih isprava iz Bosne, Dubrovnika i Srbije do danas nema i da bi u ovome radu htio predstaviti nekoliko karakterističnih jezičnih pojava bosanskih isprava od 12. do 15. vijeka. Sam je rad okvirno prostorno ograničen pa se autor odlučuje samo na fonološke i morfološke¹² osobine. S obzirom na temu našega rada nas će najviše zanimati morfološke osobine i to: širenje nastavka *-m* u 1. licu jednine, razvoj jednostavnih preteritnih vremena (imperfekta i aorista). Nakon iznesenih postavki autor je donio sljedeće zaključke:

(1) Srednjovjekovne bosanske isprave pružaju veoma bogatu građu za historiju bosanskoga i srpskohrvatskoga jezika;

(2) Kod nekih pojava (npr. kod množinskoga *-ā*-genitiva) srpskohrvatska ili štokavska inovacija pojavljuje se prvi put upravo u bosanskim poveljama;

(3) Bosanske isprave imaju različite osobitosti, koje se ne mogu uočiti u srpskim i dubrovačkim ispravama, ili barem ne u istom ostvarenju;

(4) Usprkos tome uočava se znatno međusobno podudaranje staroštokavskih idioma (varijanata);

(5) Kod nekih je promjena teško ili gotovo nemoguće prepoznati jasne tendencije, bilo da postoji miješanje različitih dijalekata ili zbog utjecaja književnoga crkvenoslovenskoga jezika (to se tiče prije svega razvoja jata);

(6) Bosanske isprave treba dalje dokumentirati i istražiti budući da mogu bitno pridonijeti pisanju nove historijske gramatike. (Reinhart 2012: 143)

Ovaj nam rad ujedno i predstavlja podlogu koja nam je ostavila mogućnost nadogradnje spoznajama do kojih ćemo doći u doktorskom radu.

¹² Od povijesnih fonoloških osobina autor je opisao razvoj poluglasova, refleksi jata, stezanje samoglasnika, razvoj slogotvornog *l*, prijelaz *l* u *o* na kraju sloga, rotacizam, *čr*- > *cr*-, *-jd*- > *-d*-, a od povijesnih morfoloških osobina nastavke lokativa jednine muškog i srednjeg roda, razvitak dvojine, nastavak genitiva množine na *-ā*, razvitak dativa/lokativa 1. lica jednine ličnih zamjenica, promjena brojeva, širenje nastavka *-m* u 1. licu jednine, razvoj jednostavnih preteritnih vremena (imperfekta i aorista).

2. Uže područje rada

U okvirima spomenutih dosadašnjih istraživanja obrađuje se ponajprije tvorba glagolskih oblika, a autori na temelju provedene poredbene analize donose zaključke o supostojanju različitih načina tvorbe. Ovaj rad bi također ponudio slična istraživanja, ali na temelju suvremene gramatičke literature. Usporedbom staroslavenskih i starobosanskih osobitosti nastojat ćemo utvrditi u kojoj se mjeri čuva starina, a u kojoj su mjeri zastupljene inovacije. Iste ćemo osobine i udio starine i inovacija kod glagolskih oblika usporediti s jezičnim osobinama u crkvenoslavenskim tekstovima (gdje se na staroslavensku osnovicu naslojavaju, uglavnom blago na terenu morfologije, elementi narodnoga, u našem slučaju - štokavskoga izričaja): Miroslavljevom evanđelju (Kuljbakin 1925), Divoševom evanđelju (Grickat 1961-1962), Čajničkom evanđelju (Jerković 1975), Glosama u bosanskom jevanđelju iz Srećkovićeve zaostavštine (Kuna 1976), Hvalovog zbornika (Gošić, Nevenka et al. 1986).

Na osnovi uvida u izvore i literaturu zaključujemo da postoji potreba za istraživanjem glagola u bosaničnim pravnim tekstovima srednjovjekovne Bosne od 12. do 15. stoljeća, jer su:

a) pisani jezikom središnjega štokavskog prostora, koji danas služi kao osnova trima standardnim jezicima,

b) nastajali na različitom prostoru unutar štokavskog terena (još ne postoji značajnija podjela po dijalektima unutar štokavskoga),

c) funkcionalno su „čisti” i u približno jednakoj mjeri udaljeni od utjecaja staroslavenštine,

d) tekstovi su dovoljno i ravnomjerno zastupljeni po stoljećima (kroz tristotinjak godina) pa je moguće pratiti razvojne promjene,

e) vrlo su dinamična jezična kategorija, sklona promjenama po funkcionalnim obrascima; s jedne strane, očekuju se promjene s obzirom na stariju normu, a s druge strane – registar su gdje se dobro može prepoznati znakovita arhaičnost. Cilj je ovog doktorskog rada prepoznati tu mjeru između arhaičnosti i inoviranja, i to kroz spomenuta četiri stoljeća. Osvjetljavanje ove problematike te osustavljanje razvojnih faza bilo bi od koristi za bosnistiku, ali i za sve filologije štokavskih jezika, kao i za slavistiku općenito.

2.1. Terminološke odredbe i podjele glagolskih oblika

U okviru rada ćemo koristiti neke stare terminološke postavke iz dijakronijske lingvistike koje ćemo osuvremeniti postavkama (tamo gdje budemo mogli) iz sinkronijske lingvistike kako bismo što bolje objasnili pojedine odnose i pojave. Koristit ćemo podjele i pojedine primjere J. Hamma iz knjige *Staroslavenska gramatika* (Hamm 1974) i po potrebi podjele S. Damjanovića iz knjige *Staroslavenski jezik* (Damjanović 2003) koje ćemo upotpuniti terminološkim određenjima sinkronijske lingvistike za koju će nam poslužiti knjiga I. Markovića *Uvod u jezičnu morfologiju* (Marković 2012). Starocrkvenoslavenski jezik se razvio iz jednog od južnoslavenskih dijalekata, ali se sam dalje nije razvio u neki književni jezik, što znači da se suvremeni slavenski jezici nisu razvili iz starocrkvenoslavenskoga jezika. Jedino što ga veže za ostale slavenske jezike, što ćemo i koristiti u radu, njegovo je srodstvo na onom razvojnom stupnju kada među slavenskm jezicima još nije bilo širokih diferencijacija iz kojih će se vremenom razviti suvremeni slavenski književni jezici. Centralni dio ovoga rada sadržavat će glagolske osobine i podjele glagolskih oblika pa nam se učinilo potrebno da određeni dio terminologije i podjela preuzmemo iz knjige Svetozara Nikolića *Staroslovenski jezik – pravopis, glasovi oblici, primeri sa rečnikom* (Nikolić 2005). S obzirom na korpus tekstova, služit ćemo se Hammovom, Damjanovićevom i Nikolićevom terminologijom te po potrebi unijeti pojedine preinake i inovacije jer tekstovi pripadaju drugom žanru pisanih spomenika srednjovjekovne kulture.

Poznato je da su glagoli vrste riječi kojima se označava neka radnja, stanje ili zbivanje. Ovakav prikaz bismo mogli upotpuniti opisom I. Markovića (Marković 2012) koji glagole opisuje kao vrstu riječi koje iskazuju neki događaj (otprilike kao odgovor na pitanje *što se događa?*), radnju, stanje, zbivanje ili proces, sve ovo skupnim imenom naziva predikacijom (engl. *predication*). I u prvome slavenskom književnom jeziku, ali i u starobosanskome jeziku, nalazimo kategorije koje su inherentne glagolima, a to su: kategorija vremena, lica, broja, vida, načina, određenosti / neodređenosti i stanja. Glavno područje našega rada obuhvaća kategoriju vremena koja je usko povezana s kategorijama lica i broja pa ćemo ih ponaosob opisati. Poznata je postavka da se kategorijom vremena izražava vrijeme radnje u odnosu prema trenutku govora koje naziva apsolutnim vremenom i s druge strane izražava vrijeme radnje prema kakvom drugom neodgovarajućem trenutku koje naziva relativnim vremenom. Iste postavke nalazimo kod Markovića, ali manje-više modificirane pa ćemo ih

uporabiti i na našem korpusu. Naime, Marković glagolsko vrijeme (engl. *tense*) predikaciju smješta u vremenu, točnije vrijeme predikacije (lat. *tempus agendi*) smješta u odnos prema nekome trenutku. Taj trenutak ili vremenski *locus* tipičan je trenutak govorenja (ili pisanja) (lat. *tempus dicendi*), premda ima glagolskovremenskih sustava ili podsustava u kojima je vremenski *locus* drugi. Drugim riječima, glagolsko nam vrijeme govori je li predikacija iskazana glagolom prethodila tom trenutku, je li mu istodobna, tj. simultana ili ga slijedi. Tradicionalno se, ističe, sustavi u kojima je vremenski *locus* trenutak govorenja zovu *apsolutnima*, a sustavi ili podsustavi u kojima je *locus* neki drugi trenutak zovu se *relativnima*. Ovi termini su objašnjeni kao uporaba glagolskih vremena u značenju koje im nije tipično, primjerice uporaba prezenta i aorista za buduću predikaciju, kondicionala za prošlu predikaciju koja se ponavlja itd. U jeziku se izvanjezični vremenski (astronomski) kontinuum segmentira na troje – na *prošlost*, *sadašnjost* i *budućnost*. I u našem korpusu bismo mogli ovako segmentirati poimanje kategorije vremena. Ta se segmentacija u jeziku ostvaruje glagolskim vremenima (oblicima) – perfektom / aoristom / imperfektom, prezentom i futurom I itd. Hrvatski, kao i svi drugi štokavski standardni jezici, ima i dva oblika kojima se izražava i nešto što bismo mogli nazvati i predvrijeme, a to su pluskvamperfekt, koji izražava pretprošlost i futur II., koji izražava i predbudućnost. U vezi s morfologijom hrvatskoga glagolskog vremena valja također imati na umu da ono u hrvatskome – kao ni vid – nije fleksijska, nego derivacijska kategorija, što slobodno možemo uvesti i u našu terminološku odrednicu u radu.

3. Sustav glagolskih oblika

Svi jednostavni glagolski oblici grade se od dvije osnove – prezentske i infinitivne. Od prezentske osnove grade se prezent, imperativ i participi prezenta. Od infinitivne osnove grade se infinitiv i supin, aorist, participi preterita i particip perfekta. Imperfekat se gradi ili od infinitivne osnove ili ima svoju posebnu osnovu.

Po već ustaljenome gramatičkome opisu glagole dijelimo na:

- lične (verbum finitum) i
- nelične (verbum infinitum).

U okviru ličnih glagolskih oblika¹³ razlikujemo glagolska vremena (*tempora verbi*) u koja spadaju:

- (1) sadašnje vrijeme (prezent),
- (2) predašnje svršeno vrijeme (aorist),
- (3) predašnje nesvršeno vrijeme (imperfekt).
- (4) prošlo vrijeme (perfekt),
- (5) davnoprošlo vrijeme (pluskvamperfekt),
- (6) buduće vrijeme (futura) i
- (7) buduće svršeno vrijeme (futura exacta).

Osim glagolskih vremena u okviru ličnih glagolskih oblika imamo i glagolske načine (*modi verbi*):

- (1) zapovjedni način (imperativ) i
- (2) mogući način (potencijal).

Sustav ličnih glagolskih oblika poznaje i glagolska stanja ili rodove (*genera verbi*): radno stanje i trpno stanje. S druge pak strane nelični glagolski oblici su:

- (1) infinitiv,
- (2) supin,
- (2) particip prezenta aktiva,
- (3) particip prezenta pasiva,

¹³ Podjelu smo preuzeli iz knjige *Staroslovenski jezik* S. Nikolića te smo je potom prilagodili potrebama i zahtjevima rada.

- (4) particip preterita aktiva,
- (5) particip preterita pasiva,
- (6) particip perfekta.

Sve glagolske oblike, s obzirom na svoje građenje, dijelimo na jednostavne i složene.

Jednostavni glagolski oblici nastaju od osnove kojoj se dodaju različiti nastavci, a to su: prezent, imperfekt, aorist, imperativ, infinitiv, supin i particip prezenta i preterita, aktivni i pasivni i particip perfekta.

Složeni glagolski oblici predstavljaju spoj imenskoga oblika glagola koji se mijenja i određenog oblika pomoćnog glagola, a takvi su: perfekt, pluskvamperfekt, futur, futur egzaktni, potencijali i oblici za pasiv.

I jednostavni i složeni glagolski oblici su manje-više dobro oprimjereni u našem korpusu pa ćemo ih pojedinačno opisati.

Napomena: glagolski nastavci će se razlikovati od primjera do primjera – glagoli kojima osnova završava na samoglasnik će imati drugačiji nastavak od osnove koja završava na suglasnik. U paradigmama, točnije u tablicama, takve nastavke nećemo odvajati kao zasebne.

Napomena: U radu i analizi glagola i glagolskih oblika koristit ćemo sljedeće oznake:

- P + broj – oznaka za broj povelje (npr. P1);
- sljedeći broj nakon oznake za povelju označavat će broj stranice na kojoj se nalazi povelja;
- zadnji broj označava redak u povelji u kojem se nalazi pojedini glagol ili glagolski oblik.

Na primjeru to izgleda ovako: (P1: 12, 8), što znači – povelja broj 1, 12. stranica, redak 8.

3.1. Jednostavni glagolski oblici

3.1.1. Present

Present je u prošlosti, kao što ima i danas, imao ulogu označavanja radnje koja se neprestano dešava u sadašnjosti, međutim, njegovi su se oblici razlikovali od stoljeća do stoljeća. Iz ovoga ćemo razloga razvoj prezenta pratiti kroz četiri stoljeća.

Poznato je da su u ie. prajeziku postojale tematske i atematske prezentske tvorbe. Tematska je konjugacija zamijenila atematsku još u praslavenskome. Iz toga proizlazi podatak (npr. Matasović u radovima često govori o preovladavanju tematskih prezentskih tvorbi) da je preostalo vrlo malo atematskih tvorbi, dok su tematske prezentske tvorbe bolje očuvane.

Ovisno o tome što prethodi ličnomu nastavku glagola, sve glagole dijelimo na tematske i atematske. Atematski glagoli su glagoli kod kojih se lični nastavak naslanja izravno na prezentsku osnovu, dok tematske glagole dijelimo u dvije skupine ovisno o tome koji tematski samoglasnik (-e- ili -i-) povezuje lični nastavak i prezentsku osnovu.

Bosanični pravni tekstovi srednjovjekovne Bosne iz 12. stoljeća nam pružaju šturu glagolske oblike jer ih je vrlo malo sačuvano. Danas nam je dostupna samo Povelja Kulina bana i u njoj nalazimo svega nekoliko prezenta. Mnogo se govorilo o uređenom jeziku i stilu Povelje Kulina bana pa iako predstavlja usamljeni pravni dokument 12. stoljeća, odaje nam sliku stanja glagolskih oblika starijega razdoblja.

Odmah ćemo istaknuti primjer za 1. lice jednine s nastavkom *-u*: *prisezaju* (P1: 14, 12) koji pokazuje da u 12. stoljeću još nije došlo do zamjene nastavka *-u* s *-m*, što se i slaže s Belićevom (Belić 1969) konstatacijom da se sve do 17. stoljeća osim ovoga nastavka rabe i drugi nastavci. U 12. stoljeću imamo i jedan primjer za 3. lice jednine : *kolikore moge* (P1: 16, 17) te za 3. lice množine: *trъgjujucke* (P1: 14, 8-9).

Belić je pronašao i brojne potvrde za 3. lice jednine (ali i množine) iz 12. stoljeća koji imaju nastavak *-e* ili *-t*, dok je u ovome obliku zabilježen samo jedan primjer s *-e* za 3. lice jednine: *kolikore moge* (P1: 16, 17) i jedan primjer za 3. lice množine: *hode* (P1: 14, 7). Od ranije je poznato da je ovo *-t* nastalo od enklitičke zamjenice *тъ*.

Present se u 13. stoljeću se ne razlikuje puno od prezenta u 12. stoljeću. U 1. licu množine nalazimo nastavak *-mo*: *кеѡнемо сѣ* (P4: 21, 8); u 1. licu jednine imamo *-u*: *ѡјакѡ*

vi ja pravinê **ne činu** to to ja krivъ (P4: 22, 17); ako ja **čuju** někoje zlo na vaši kurъci. (P6: 30, 21-22); **kľnu** se (P2: 18, 3). U 1. licu množine imamo nekoliko primjera i s *-mo*, npr.: **keľnemo sê** (P4: 21, 8); **koi uč[e]nu imeti** da **spasemo i strezêmo** (P6: 30, 11-12) itd. Takvo stanje nalazimo kroz cijelo 13. stoljeće.

Starobosanske elemente uočavamo u 3. licu jednine, gdje imamo nastavak *-e*: a se eće ako **vêrûe**: **сгѣблинъ влаха** : (P3: 19, 7). Takvo stanje nalazimo i u 3. licu množine u kojem također imamo *-e*: **одъ моиһъ људіе čine** vi krivinu (P4: 22, 16). U 3. licu jednine imao primjer i s *-i*: dokole. **vašъ grad(ь)ъ dubrovъnikъ. stoi**. Ovu pojavu S. Nikolić u knjizi *Staroslovenski jezik* (Nikolić 2005) objašnjava ovako:

„U 3. licu jednine – nastavak *-tъ* u vezi s enklitičkim *i* i *sb* može se javljati u obliku *-tъl-i* ili *-to-i* (§ 106) i *-to-съ* (§ 76): **надъ вѣсѣмъ ... postavitъl - i** MT XXIV 17 *Mar.* i sl. **оурѣва** na g(ospod)ê da izbavltо **-l Ps. 24a16** i sl. kako **možeto - сь** dati jv VI 52 *Mar.* (= сь **možetъ As.**) i sl.“ (Nikolić 2005: 147)

U 14. stoljeću u 1. licu jednine imamo *-mb*: i **zato mi knezъ ravaô sinъ svetopočivšago g(ospo)d(i)na** i **roditela mi g(ospo)d(i)na kneza radina êblanija ôbečavamъ se** (P15: 67, 10-12), ali sa supostojanjem nastavka *-u*: i **zapisuju** knezu vlastelemъ i vsoi ôpјini grada (P15: 67, 12), i **molju** i **zaprêcamъ jegože b(o)gъ izvoli po mnê** (P10: 44, 34/35). U množini u 1. licu i dalje imamo *-mo*: i **I meni da stvorimo i svršimo i tvrđimo** u vse pisano u sioi povelі (P13: 57, 39). Belić smatra da je ovaj nastavak naslijeđen iz staroslavenskih spomenika iz preteritalnih vremena, kako su ranije smatrali. Dalje, 3. lice jednine se javlja s nastavkom *-e* ili *-i*: **do kole drъži i gospoduje** kraljevъstvo mi ôvom'zi **zemplôm(ь)** (P10: 42, 18), **do kole drъži i gospoduje** kraljevъstvo mi ôvom'zi **zemplôm(ь)** (P10: 42, 18). U ovome smo licu pronašli i stari prezentski nastavak *-t[b]*: **kraseče se slavetъ** boga vsedrъžitela (P11: 46, 4), i **kraseče se slavetъ** b(o)ga vsedrъžitelja (P14: 59, 5). U 3. licu množine imamo nastavak *-u*: i **isprъnajuču kraljevъstvu mi prîdъnjuju** ljubôv(ь) (P10: 41, 14) i nastavak *-e*: a **mole** kraljevъstvo mi (P12: 49, 12), i **prose** · *da tuzi · u tômъ · mēsti · u gradu i podъ ônêмъ · gradomъ /.../ postavi · kraljevъstvo mi slanice (P12: 49, 12/13). Osim ovoga nastavka, nalazimo i stari nastavak *-t(b)*: **Thimъ že i kčftrī** [?!] **с(a)гъsci** po vsei vaseleноi **utvrъždajut(ь) se** (P14: 58, 4).*

U 15. stoljeću u 1. licu jednine pronašli smo nastavke *-ju* i *-u*: tako že i mi g(ospo)d(i)нъ **kralъ tvrъtko tvrъtkovijъ potvrъjuju i tvrъju** vse zakone (P20: 89, 15/16), i eće imъ **potvrъju** ônai Sela u primogъ i zemlu êo imъ se udrъži u povelіi bivšago krala ôstoe (P20: 89-92, 17/18), a u 1. licu množine

imamo nastavak *-mo*: i **lubimo** i *milosrdno primamo* i *primismo ôd(ь) danasъ naprida do- koli svitъ Stoi vlastele i vsoju ôrþjinu grada dubrov'nika* (P20: 89, 12), i zato sa vsimi edinosrd[n]o **potvrþjuemo** i **tvrdimo** (P20: 92, 24), i takozi **pravimo** i **povelivamo** (P20: 93, 31). Dalje, u 2. licu množine imamo nastavak *-te*: *koe po ôbičaju daete kralevstvu mi ô vsakomъ prihodečemъ* (P21: 99, 5/6). Treće lice jednine javlja se s nastavkom *-i*: i **lubimo** i *milosrdno primamo* i *primismo ôd(ь) danasъ naprida do- koli svitъ Stoi vlastele i vsoju ôrþjinu grada dubrov'nika* (P20: 89, 12), i *kotarîi čo nimъ rečenimъ pristoi* (P20: 92, 25), a 3. lice množine s nastavkom *-e* i *-ju*: u *poveli koju imaju za primorþe govore nimъ kralstvo mi vaše tozi ni a govore kralstvu mi vlastele dubrovč(ь)ci* (P20: 92, 19), i *k našemu gospoctvu i pokazuju i čine* (P23: 110, 9). Rijetko se javlja i treće lice množine s starim nastavkom *-t(b)*: *timþe i skufetra crþska po vsoi vþselenoi utvrþdaju se i kraseče se slavetъ b[o]ga vsedrþžitela* (P22: 105, 2/3). Već početkom 15. stoljeća uočavamo da je nastavak za 3. l. množine neujednačen pa u istoj povelji (P22) imamo primjer s nastavkom *-ju* i s nastavkom *-t(b)*: *timþe i skufetra crþska po vsoi vþselenoi utvrþdaju se i kraseče se slavetъ b[o]ga vsedrþžitela* (P22: 105, 2/3), *timþe i skufetra crþska po vsoi vþselenoi utvrþdaju se i kraseče se slavetъ b[o]ga vsedrþžitela* (P22: 105, 2/3),

Dvojinski oblici prezenta nisu zabilježeni pa smo i kod ovoga, ali i drugih glagolskih oblika odlučili dvojину obraditi nakon jednine i množine kako ne bismo narušili kontinuitet, iako je ranija praksa drugačija. Ovakvo stanje nalazimo i u tekstovima hrvatske redakcije crkvenoslavenskoga jezika:

„Dvojina je kod glagola u hrvatskome nestala rano, prije nego u imenskoj promjeni.”
(Matasović 2009: 101-102)

Tablica 1. Prezentske paradigme u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Prezent u poveljama									
Jd.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	Mn	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-u	-u	-u, - мь	-ju, -u, (-мь) ¹⁴	1.	-	-mo	-mo	-mo
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-te
3.	-e	-e, -i	-e, -i, -t[ь]	-i	3.	-e	-e	-u, -e -t(ь)	-ju, -e -t(ь)

Pregled pojavnosti prezenta i njegovih gramatičkih osobina kroz četiri stoljeća nam govori o nivou prodora starobosanskoga jezika u administrativno-pravne tekstove. Prvo lice jednine se s nastavkom *-mь* javlja tek u 14. stoljeću, dok u množini *-mo* imamo već od 13. stoljeća. Dakle, u 1. licu jednine inovacije su najvidljivije u 14. stoljeću, jer se u 12. i 13. stoljeću javljaju primjeri s nastavkom *-u*, dok nastavak *-mь* izostaje. Primjećujemo da se u 15. stoljeću ne vidi razlika između „pravilnih” nastavaka (prema praslavenskome) i novih nastavaka. Ovo ne znači da u 15. stoljeću u 1. licu jednine imamo samo nastavke *-u* ili *-ju*, ali nam korpus zbog ograničenja ne nudi druge nastavke. Ovaj nastavak *-mь* vodi porijeklo iz atematskih glagola koji su često bili u uporabi.

„U hrvatskome je nastavak *-m < *-mь < *-mi* iz malobrojnih atematskih glagola prešao na gotovo sve tematske glagole (...). Zamjena je uvedena postupno: još u 13. stoljeću zahvatila je glagole s prezentskom osnovom na *-ā-* (*znaju > znām*), potom se proširila na glagole s prezentskom osnovom na *-i-* (*plātim*), i na *-e-* (*jedem*, 15. st.)” (Matasović 2009: 91)

¹⁴ Zbog ograničenosti korpusa pretpostavljamo nastavak *-mь*.

Situacija je nešto drugačija u bosanskim evanđeljima. Kod njih je prodor elemenata živoga narodnog govora dosta manji, a to možemo pratiti također proučavanjem glagolskih nastavaka. Nastavci iz bosanskih evanđelja će nam poslužiti kao predložak pomoću koga ćemo lakše uočiti inovacije u administrativnim tekstovima. Dakle, nastavke iz administrativnih tekstova usporedit ćemo s nastavcima iz evanđelja. Za opis stanja u 14. i 15. stoljeću poslužit će nam gore spomenuti rad – *Paleografska i jezička ispitivanja o Čajničkom jevanđelju Vere Jerković* (Jerković 1975) jer je u njemu dobro opisan i oprimjeren sustav glagolskih oblika koji su sačuvani u Čajničkom jevanđelju. Autorica upozorava da najčešće kod glagola atematske prezentske vrste nalazimo naslijeđene staroslavenske nastavke te da imamo malobrojna odstupanja, a kod glagola s tematskim dijelom u relativno malom broju imamo odstupanja od staroslavenske norme. U prvom licu jednine Jerković je uočila da nema nastavka *-m*, dok smo u administrativno-pravnim tekstovima u 14. stoljeću pronašli nastavak *-m* u 1. licu jednine. U 1. licu množine Jerković je pronašla samo jedan primjer s nastavkom *-mo*, dok se ovakav nastavak u poveljama javlja i u 13. i 14. stoljeću, a u 3. licu jednine nastavak *-tb* izostaje samo dvaput, dok se u poveljama javlja samo tri puta. U poveljama nismo pronašli dvojninske oblike prezenta, dok u evanđeljima nalazimo i dvojninske oblike. Jerković (Jerković 1975) upozorava da u evanđeljima dolazi do izjednačavanja 3. lica s 2. licem dvojine te da je ova pojava uočljiva već u kanonu.

Na kraju bismo mogli navesti autoričine zaključne riječi o prezentu, jer bi nam on oslikao stvarno stanje u evanđeljima.

„Ako se ima na umu da je prezentski oblik u jevanđelju veoma čest, onda je broj primera u kojima se inovacije javljaju mali.” (Jerković 1975: 170)

Za razliku od evanđelja u poveljama nalazimo i inovacije u 3. licu jednine, gdje se rijetko javljaju primjeri s nastavkom *-tb*, ovisno o tematskome morfemu, s nastavkom *-i* ili *-e* vrlo česti i javljaju se već od 13. stoljeća. Matasović (Matasović 2008) tvrdi da je nastavak **-t < *-tb* u 3. l. jednine i množine analoški izgubljen te da su primjeri s ovim nastavkom, koje nalazimo npr. u *Redu i zakonu* iz 14. stoljeća, crkvenoslavenizmi.

3.1.2. Imperativ

Imperativom se u srednjovjekovnim tekstovima, kao što je slučaj i u suvremenom jeziku, izricala zapovijed, ali se tvorilo na specifičan način. U pravnim tekstovima smo uočili poseban tip izricanja zapovijedi koji se često javljao u obliku konstrukcije *da* + prezent pa smo ga odlučili razdvojiti od prezenta u posebnu skupinu, jer je imao zapovjedno značenje. Dakle, imperativ tada uopće nije imao česticu *neka*. Ovu pojavu nalazimo u staroslavenskom, čak u *Očenašu*. Kuzmić je uočio da je uistinu specifičan imperativ glagola.

„Ono što je uistinu specifično imperativ je glagola. Imperativ se isključivo tvori opisnim (analitičkim) modelom: a) čestica *da* + prezent -i *da pride* za član *ki* e pozvan 4-37, *da more* vsaki parentin koverat 4-49, *da budu* i za napreda držani i *da se vazda* v pisme naidu 1-17/18; b) imperativ gl. *imati* + infinitiv -*im(e)i nareč* 4-37; c) prezent gl. *imati* + infinitiv -3. I. sg. *ima* + gledat 4-10/11, prisec 4-12, se prodat 4-16, sactat 4-17, izabrat 4-19/20, rotit 4-21, platit 4-24, past 4-30, dat 4-30, pustit 4-52, 1. I. pl. *imamo* + dat 4-14, 3. I. pl. *imaju* +pokazat' 4-12, nai[t] 4-22; d) *ne mozi* + infinitiv⁵⁰ -*ne mozi zginut* 4-57 za 3. I. sg.“ (Kuzmić 2001: 16) Pored ovoga Kuzmić je naglasio da se u *Veprinačkom zakonu* iz 1507. godine čestica *da* rabi kada se ne očekuje odmah izvršenje zapovijedi. To možemo uočiti i u našem korpusu tekstova. Važno je naglasiti da se vrlo često u kanonskim tekstovima nalazi kombinacija *da* + prezent. O toj pojavi sažeto govori i Damjanović (Damjanović 2003) i upozorava da se ponekad u kanonskim tekstovima za prvo lice jednine i treće lice množine i dvojine nalazi kombinacija *da* + prezent.

Belić (Belić 1962) prilikom opisa imperativa naglašava da imamo samo 2. lice jednine i 2. lice množine i da je nekada nastavak za jedninu uvijek bio *-i*, a za množinu prema glagolskoj osnovi (drugačije rečeno: u množini glagoli s vokalom *e* u prezentskoj osnovi imaju nastavak *-ê*, ako mu ne prethodi *j*, a ostali glagola *i* u množini imaju nastavak *-i*). Navodimo sljedeći primjer: *pleti* : *pletête*; *piši*: *pišite*.

„U našem jeziku samo u kajkavskom dijalektu i starijim štokavskim govorima *i* : *ê* se sačuvalo i postalo čak i produktivno: danas je u tim govorima *i* u jednini uvek, a u množini je *e* (...).“ (Belić 1969: 65)

U drugim štokavskim govorima, ističe Belić, proces je tekao prema primjerima *piši* : *pišite* pa smo u svim primjerima dobili *i*, npr. *pleti*, *pletimo*, *pletite*. Također je bitno spomenuti da ovaj nastavak *-i* odgovara indoevropskome nastavku *-oi*. Nakon toga Belić

napominje da su glagoli sedme vrste, što je dosada neobjašnjeno, imali *i* i u jednini i množini još u općeslavenskome jeziku.

U 12. stoljeću zabilježen je imperativ u 2. licu jednine: tako mi b(og)ъ pomagai (P1: 16, 18-19) te imperativ pomoćnoga glagola *biti* koji ćemo obraditi u posebnome poglavlju.

U poveljama iz 13. stoljeća imperativ je dobro sačuvan pa smo u 2. licu jednine našli primjer s nastavkom *-j*¹⁵: B(ož)е re ti dai zdravie (P3: 20, 9), a 2. lice množine ima nastavak *-e*: tūdē si hodite (P3: 19, 5). Imperativ je najoprimereniji u 3. licu jednine i množine pa za 3. lice jednine s nastavkom *-e* izdvajamo sljedeće primjere: da stane (P2: 18, 11); s nastavkom *-i*: i da uč(i)ni pravinu (P2: 18, 11), da sê pri i da ne izъma (P4: 23, 18-19), a da sê nekoia krivina meju ni čini (P4: 23, 22), da se s pravinomъ ispravi u stary zakonъ (P5: 25, 17-18), da se to sъ pravinomъ isъpravi (P6: 31, 27/28), s nastavkom *-a*: i inomu serblinu da ne isъma (P4: 23, 22); s nastavkom *ê*: da b(og)ъ ga serъnê (P4: 23, 27). Treće lice množine također je dobro zastupljeno pa izdvajamo primjere s nastavkom *-e*: vladalъci da vi ljube (P4: 22, 15), i da vi hrane ôdъ zla (P4: 22, 15) te imperativ s nastavkom *-u*: da pridu u dubrovъnikъ (P4: 23, 19), da si svobodъno. pridu. stoju. i poidu /sp/aseno. (P6: 31, 30/31), da si svobodъno. pridu. stoju. i poidu /sp/aseno. (P6: 31, 30/31), da si svobodъno. pridu. stoju. i poidu /sp/aseno. (P6: 31, 30/31). Raznolike nastavke za imperativ u 3. licu jednine imamo zahvaljujući različitim načinima tvorbe, a u prvome redu konstrukciji *da* + prezent koja se koristi kao imperativ.

U 2. lice jednine imamo nastavak *-i*: i spod[o]bi me sugubimъ vъncem(ъ) (P10: 40, 3), g(o)lje g(ospo)di ne postavi [i]mъ grīha (P12: 49, 2), bolъše že m(o)li se VI(a)d(al)cēm [m]ojemu (P12: 49, 3). U 14. stoljeću oprimereno je i 1. lice množine s nastavkom *-mo*: da ne branimo ni zlo učinimo tomui človêku (P13: 55, 31). Imperativ je u 2. licu množine zabilježen kao primjer s nastavkom *-e*: po nasъ molu kako gospodina i brata sega pisaniê ne potvorite (P17: 75, 22). Nastavci za 3. lice množine raznovrsni su zbog svoga načina tvorbe (*da* + prezent).

U 3. licu množine najčešće nalazimo nastavak *-e*: a tozi biasmo iskali ôd nihъ da namъ učine (P15: 67, 9/10) ili nastavak *-u*: za stonъ da ôdъbiêju dotole dokoli se isplati v(ъ)съ dugъ zgora rčenêi (P16: 70, 12), a isplativše se rčenoga duga da daju kralevъstvu mi tai dohodakъ (P16: 70, 14), go)spodê dubrovъčkoi

¹⁵ 2. i 3. jd.: *-j*: nastao fonologizacijom nastavka *-i* (> *j*) dodanog osnovama na samoglasnik: *znaj, pij, čuj, kupuj, miruj, imaj/imij* u ČAK. starim tekstovima *hotij*; (Lukežić 2015: 328)

mole i prose **da pošlju** poklisare ~ g(ospo)d(i)nu kralu (85, 8/9), za sizi *dohodьkь* koji **imaju davati** kraljevstvu mi. (P10:42, 23).

Imperativ je u 15. stoljeću specifičan u 3. licu jednine, jer se pored već ustaljenoga načina tvorbe *da* + prezent, javlja i u obliku imperativa glagola *imati* + infinitiv: *esu dubrovniku s primorьemь dani i zato ima biti* vlastelь i ôpъjine dubrovč(ь)kev (P20: 92, 24), *da estь i da ima biti* vlastelь (P20: 92, 25), *da se ima* dubrovčaninu *vratiti platiti* (P20: 92, 29/30). Ovakav način tvorbe imperativa nalazimo i u 3. licu množine: **da imaju doiti** ôvi rečeni sudьe naibrіže čo mogu na rečenomь mѣstu (P20: 93, 39/40). I dalje se u 3. licu jednine javlja konstrukcija *da* + prezent: **da** dubrovniku za to **ne udi** (P20: 92, 23), **da** nitko **ne usmože** ni smiti bude uspomenuti ni iskati krъvi ni [i]ne ôsvete ni vražde (P20: 93, 31/32), *da e gospostvo mi neviranь i da se raspe* (P20: 93, 32), *da e* sudьe knezь vьkacь hraniь I š nimь vlastelinь drugi bosanьski (P20: 93, 34). Treće lice množine se također javlja u obliku konstrukcije *da* + prezent: **da** imь se u ôvoizi povelі **upišu** potvгde i ustanovite na vičьnu pametь (P20: 92, 27).

U 15. je stoljeću zabilježen imperativ i u 2. licu množine: *da imь se u ôvoizi povelі upišu potvгde i ustanovite* na vičьnu pametь (P20: 92, 27), *i vamь ôvь listь budi za espeditoriju prizovite* gôsti ludь *da budu* vamь *svidoci* (P21: 99, 7/8).

Ovisno o uporabi i namjeni imperativa, u poveljama se pojavljuju i određena lica i brojevi. Ovo je razlog što također ne nalazimo dvojninu imperativa u poveljama.

“Molba ili zahtjev najčešće se usmjeravaju prema 2. licu i zato su upravo oblici toga lica najčešći, ali tu je razlika u čestoći pojavljivanja različita u različitim gramatičkim brojevima. Kako dvojina obuhvaća mali dio stvarnih situacija, oblici 2. lica dvojine znatno su rjeđi od 2. lica jednine i množine. Velika većina primjera uporabe imperativa otpada upravo na ta dva oblika.” (Gadžijeva et. al. 2014: 219)

Belić (1969) u poglavlju *Iz istorije imperativa* daje pregled razvoja imperativa kroz stoljeća pa će nam izneseno u ovome poglavlju poslužiti za usporedbu primjera koje nalazimo u našem korpusu. Na samom početku autor ističe da i kod Daničića u *Istoriji oblika* nalazimo dosta primjera s *ê*, ali da oni nisu pouzdani, jer se po njihovim nastavcima vidi da su nastali pod utjecajem crkvenoga jezika.

Osim ovoga Belić daje prikaz razvoja imperativa kroz stoljeća te tvrdi da od XIV. stoljeća nalazimo znatan broj primjera s *i* u množini m. *ê*, npr. *recite, budite* itd.

Ovakve primjere u poveljama nalazimo u 12. stoljeću, ali su frekventniji od 13. stoljeća. Također autor ističe da u ovome stoljeću nalazimo primjere – *ne moi, ne moite* itd. U 15. stoljeću imamo pojavu ispuštanja *i*: *pođ, ne brin se*. Primjere kao što su – *uzdaji : uzdajimo* nalazimo u spomenicima XVII. stoljeća, ali autor naglašava da bi ovakvih oblika trebalo biti i ranije, a to smo i potvrdili primjerima iz povelja gdje ovakve oblike nalazimo i u 14. stoljeću.

Tablica 2. Imperativne paradigme u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Imperativ u poveljama									
Jd.	12. st.	13. st	14. st.	15. st	Mn	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	-	1.	-	-	-mo	-
2.	-i (j)	-i (j)	-i	-	2.	-	-e (te)	- e	-e
3.	-	-e, -i, -a, -ê	-e, -i, -a,	-ê, -i	3.	-e ¹⁶	-e, -u	- e, -i, -u	-u

Dakle, inovacije su najmanje vidljive u 2. licu jednine, jer u 12, 13. i 14. stoljeću nalazimo nastavak *-i*¹⁷ koji se razvio prema stanju u atematskim praslavenskim glagolima (*dasi, jesi* itd.). Osnovna razlika između imperativa u evanđeljima i imperativa u poveljama leži u tome što je u poveljama daleko veći broj primjera s konstrukcijom *da* + prezent. Zbog ovoga u 3. licu jednine i 3. licu množine imamo nastavke koji su isti kao u prezentu. Ovo je uočio i Daničić u *Historiji oblika srpskoga ili hrvatskoga jezika* (Đ. Daničić 1874). On je upozorio da su osnove iste kao u sadašnjem vremenu i da se njima dodaje *ja* koji se sažima u *i*. Prvo lice množine nije oprimjereno sve do 14. stoljeća. Imperativ je u praslavenskom imao i 1. lice jednine, ali se rijetko rabio (Hamm 1974) pa je razumljivo što u ovome licu nije zabilježen u poveljama. U 1. licu množine u 14. stoljeću inovaciju nalazimo u nastavku

¹⁶ Oblik je imperativa zabilježen kao *da* + prezent pomoćnog glagola *biti*.

¹⁷ 2: *-i* (< stari nastavak *-i*) u sva tri narječja u glagola poput (*od*)*nesi, budi, hvali, reci*; (Lukežić 2015: 328)

-mo, kao i u 15. stoljeću. U evanđeljima je oblik 2. lica množine očuvan i u 13. i 14. stoljeću (-e) pa u 2. licu množine ne nalazimo inovacije. Zaključujemo da imperativ nema mnogo inovacija. Istu ovakvu sliku nalazimo u evanđeljima, što možemo potvrditi riječima V. Jerković:

„Izloženo jasno potvrđuje da se u imperativu čuva staroslovensko¹⁸ stanje koje se u nekim slučajevima podudara sa onim iz narodnog jezika. U literaturi nema podataka koji bi omogućili širu komparaciju, ali i ovi oskudni potvrđuju istu situaciju.” (Jerković 1975: 176)

Dvojinski oblici imperativa u evanđeljima nisu posebno obrađeni pa na osnovi gornje konstatacije zaključujemo da je u ovome broju stanje isto kao u crkvenoslavenskome jeziku.

3.1.3. Aorist

Aorist predstavlja najfrekventniji oblik prošloga vremena u poveljama, kao što je slučaj i u evanđeljima. Aorist se u prošlosti razlikovao u svoja tri oblika pa smo imali asigmatski, sigmatski prvi i sigmatski drugi aorist. Staroslavenski je asigmatski aorist nastavak praslavenskoga asigmatskog aorista koji je nastao od praindoevropskoga aorista od kojeg se razlikuje samo u stupnju prijevoja (Hamm 1974), stoga ćemo ostatke ovoga aorista pokušati potvrditi primjerima iz povelja. Aorist je u staroslavenskom jeziku označavao prošlu svršenu radnju i da se mogao tvoriti od svršenih (češće), ali i od nesvršenih (rjeđe) glagola (Damjanović 2003) dok u suvremenom jeziku aorist tvorimo samo od svršenih glagola. Kakvo je stanje u poveljama, ostaje nam da vidimo nakon analize. Jedan od zadataka analize aorista u poveljama jeste da utvrdimo do koje je mjere išao proces inovacija i jesu li se ova tri oblika aorista uopće očuvali. Poznato je da asigmatski aorist još u staroslavensko doba neplodan i rijedak.

Belić (1969) pri opisu aorista ističe da su se u prvim pisanim spomenicima, od starih tvorbi aorista, dva načina sačuvala u punoj uporabi, a jedan je sačuvalo samo minimalne ostatke.

¹⁸ Pod pojmom „staroslovenski“ Jerković podrazumijeva „praslavenski“.

„U aoristu smo imali ove nastavke:

- h	- sh	- hsmo,	- hmo,	- smo	- ohomo,	- ohmo,	- osmo
—	—	- ste			- oste		
—	—	- še			- oše		

Ako usporedimo te nastavke sa staroslovenskim koji predstavljaju nesumnjivo opšteslovenske, imaćemo neslaganje jedino u 1. l. mn., gde u stsl. ima uvek *-xomь* ili *-oxomь*.“ (Belić 1969: 63, 64)

O nastavcima *-smo* i *-osmo* (najvjerojatnije i *-hmo* i *-ohmo*) autor konstatira da su se oni razvili pod utjecajem 2. lica množine te da su se oni u kosovsko-resavskome i štokavskome zadržali do danas. Za razliku od ovih primjera, primjeri s *-homo* su vrlo rijetki u našim spomenicima (autor navodi svega nekoliko primjera koje nalazimo u pisanim tragovima iz XIV. stoljeća). Međutim, nastavak *-smo* drugačiji je jer on potiskuje sve gore navedene nastavke, što se pokazalo i na našem korpusu (nismo pronašli nijedan primjer s nastavkom *-homь* ili *-ohomь* u 1. licu množine).

Iako je aorist u našim tekstovima najfrekventniji glagolski oblik, pronašli smo samo jedan primjer za 2. lice, i to množine. U 12. stoljeću je aorist zabilježen u samo dva primjera: *mine* (P1: 14, 10) i *pisah* siju knigu (P1: 16, 20), dok je u 13. stoljeću puno bolje zastupljen. Tako u 1. licu jednine imamo raznovrsne nastavke (kao što je vidljivo u tablici br. 3), a dijarazon nastavaka ovisi o osnovi i samome tipu aorista: *a ê kûdê oblada*¹⁹: *tûdê si hodite* : *prostrano i z[d]ravo* (P3: 19, 4/5), *pridoɦь si u dubrovьnikь* (P4: 21, 3), *kleɦь sê knezu* (P4: 21, 7).

U 1. licu množine imamo najčešće nastavak *-osьmo*: *ôbretosьmo* bolarina kneza dubrovьčkoga (P4: 21, 6). Drugo je lice oprimjereno samo u množini: *ako sê razьratitê sь kralêмь rašьki* (P4: 22, 17). Treće je lice jednine dobro oprimjereno pa imamo nastavke *-e*, *-i*: *a vašь človêкъ ki pride* (P2: 18, 10), *doku poide u svoe mêsto* (P2: 18, 13), *I къto sie prilomi* (P4: str, 26), dok 3. lice množine ima nastavak *-še*: *Si su vlastelê he[]мьски. ki se · kleše.* (P6: 31, 35/36). Ostala lica nisu oprimjerena, a u 13. stoljeću nalazimo najmanje primjera aorista u odnosu na ostala stoljeća.

U 14. stoljeću u 1. licu jednine imamo nastavke *-ɦь*, *-h* (*dah*), *-ohь*: *g(ospo)d(i)мь stvorihь milostь svoju gospodьsku* (P7: 34, 4), *I idohь vь srьbьskuju zemlju želaje* (P10: 41, 6), i *potomь*

¹⁹ U ovome primjeru pretpostavljamo (h): *oblada(h)*.

načehъ ^{sb} bogomъ kraljevati i pravit(i) pristoľь srbъbskije zemlje (P10: 41, 7/8), i **zapisahъ** i ђbnovihъ i bol(ъ)še isprъnihъ vъ vsaku svobodu i čistoru (P10: 41, 15), I togda **prizvahъ** na pom(o)čo g(ospo)da b(o)ga (P12: 49, 8), i vyše **rekôhъ** (P12: 49, 9), i vъ ime · jego **sъzdahъ** · gradъ · na reč(e)nnôm(ъ) mēsri (P12: 49, 9), **prîsegohъ** i **kleh[ъ]** se Azъ r[e]čeni kralъ Stepanъ Ōstoê (P18: 79, 22) itd. Prvo lice množine ima nastavke *-smo* (*dasmo*), *-osmo*: mi tvrtko milostiju b(o)žiomъ banъ bosnъski **pridosmo** u našu kuju (P8: 36, 2), s nimi našъ stricъ g(ospo)d(i)нь banъ stêpanъ ђneiži vêre **potvrđismo** mi (P8: 37, 4), *sija* bolše potvъždajuče **prîsegôsmo** prêdъ s(ve)тymъ E(van)g(e)lijemъ (P10: 44, 38), I takozi **se ђbečasmo** i prîsegosmo vъ vsa više upisana. (P10: 45, 41), i poveljahъ za nêhъ srbđčanъstvo **potvrđismo** imъ vse povelje reč(e)ne (P14: 59, 15/16). U drugom licu jednine i množine u poveljama nismo pronašli zabilježene primjere. Za razliku od 2. lica u 3. licu jednine smo pronašli sljedeće nastavke: *-e*, *-i*, *-a*. To nam pokazuju primjeri: ђnъdazi mi voevoda vľkъ vêrno **posluži** (P7: 34, 7/8), *judê* skariôskomu koi **prêda** sina b(o)žie na raspetie za (P7: 35, 24), kako **stv[o]ri** mil(o)stъ g(ospo)d(i)нь tvrtko mil(o)stiju b(o)žiomъ banъ bosanski (P9: 39, 1), *zato* kraljevъstvo mi **zapisa** i *potvъdi* i bolše ispravi vsake zakone (P10: 41, 12/13), Po sem[ъ] že slovu i potvъždeniju kraljevъstva mi **ђbeča se** (P10: 42, 16), g(o)sp[o]da dubrovъč'ka **primiše** za svêťь brat(a) svoego radiča (P19: 85, 9) I tui g(ospo)d(i)нь kralъ **vide** krasnu lubъvъ (P19: 85, 10). Treće lice množine također je dobro sačuvano, a nastavak je: *-oše* i *-še*, npr. *koju* **pokazaše** i v(ъ)segda ukazuju (P19: 85, 3/4) koi izliha **upibše** propni: ·propni kтъvъ na nemъ i na čedêhъ ego (P7: 35, 25), I tu **izidoše** prîdъ kraljev(ъ)stvo (P10: 41, 8/9), kada **dohodiše** poklisari dubrovačci u ime knezъ vitko gučetijъ (39, 2), I *zato* **uzgovoriše** s kraljevъstvomъ (P10: 41, 10), I po sihъ vsehъ više sьvъšenyh(ъ) **prîidoše** vse počteni vlastele dubrov[a]čci (P10: 44, 37), *zarô* · **poslaše** kraljevъstvu mi vlastelina (P12: 49, 11), tь[g]da gospoda rašъka i humъska u tei dni krivinomъ **posêdoše** (P13: 54, 5/6), i g(o)sp[o]da dubrovъč'ka **primiše** za svêťь brat(a) svoego radiča (P19: 85, 9),

Prvo lice jednine u 15. stoljeću ima nastavak *-hb*: i knezomъ **donihъ** krai i s knezomъ pavlomъ radinov[i]jemъ (P20: 89, 5), A ê g(ospo)d(i)нь kralъ **učinihъ** (P20: 92, 27); knezu i vastelemъ i ђrjini dubrovačkoi *da znat/e/* vastele eгъ k(ъ) vamъ **poslahъ** moga slugu (P21: 99, 2/3). Prvo lice množine ima nastavke *-smo* i *-osmo*: cilo sьvъšeno **naidosmo** i ђbъnaidosmo kako gradъ dubrov(ъ)nikъ (P20: 89, 6), **ђbъnaidosmo** da imъ e vse suprotivъ b(o)gu i pravđi (P20: 89, 8), i lubimo i milosrđno primamo i **primismo** ђd(ъ) danasъ naprida do- koli svitъ Stoi vlastele i vsouju ђrъjину grada dubrov'nika (P20: 89, 12), kako gospostvo mi sa vsimi edinosrđ(n)o **ponovismo potvъđismo** i bole **utvъđismo** i uviite

ustanovitismo gradu dubrovniku i negovimъ vlastelemъ (P20: 89, 14), ōboi ōbъlubismo ere g(ospo)d(i)nъ herъceгъ tozi meju nami napravi (P20: 92, 30), i ednosгъd(n)o prostismo i blagoslovismo (P20: 93, 31), i zemle koe primismo ōd(ъ) kralevstva bosan's'koga (P23: 109, 3). Drugo lice jednine se javlja s nastavkom *-i*: ōboi ōbъlubismo ere g(ospo)d(i)nъ herъceгъ tozi meju nami napravi (P20: 92, 30). Raznovrsne nastavke nalazimo u 3. licu jednine *-e, -i, -a*: na nebesa vazvede tim(ъ)že v(ъ)sa ōt(ъ) nebitъê (P20: 88, 2), i k tomu čo imъ ratъ zada i mirъ privгъže (P20: 89, 7/8), i zato da e vidomo vsakomu komu se podoba kako ed'nosгъd[n]o (P20: 89, 11/12), do koga imъ mirъ privгъže ōstoê bivъši kralъ (P20: 89, 13), tko li se ōbrite se potvor'ivъ (P20: 93, 32), tko li drъzъne i potvorii slovo gospostva mi da sju v(ъ)se kletvi pale na nemъ (P20: 94, 44/45). U 3. licu množine nalazimo nastavak *-še*: i vse ōpјine grada dubrovnika koju vazda mnogomilosrdno i bezъ mire u vsakoemъ počtenъju prostriše i pokazaše (P23: 110, 8)

Dvojniski oblici aorista su dosta rijetki: svoeju voljeju ōsнова za milosгъde (P14: 58, 2).

„Sporadično se i nastavak 1. lica dvojine *-vê* zamjenjuje sa *-va*. To pokazuje tendenciju da završno *-a* postane oznaka dvojine. Treba istaknuti i to da su dvojniski oblici znatno rjeđi od onih množinskih i, osobito, jedninskih. Tako primjerice u fragmentima iz 12. i 13. st. nije pronađen ni jedan primjer 1. lica dvojine aorista.” (Gadžijeva i etc. 2014: 235)

Nakon ovoga pregleda vidjet ćemo koji su nastavci ostaci staroga aorista, a koji predstavljaju inovacije. Već je u kanonskim staroslavenskim tekstovima asigmatski aorist bio arhaičan oblik, jer je postojala izrazita tendencija da se zamijeni sigmatskim aoristom. Dokaz je tomu samo jedan pronađeni primjer u *Suprasaljskom zborniku*. Ova je tendencija karakteristična za kanonske staroslavenske tekstove i tako nije u drugim tekstovima, ali i u njima je vidljiva (Hamm 1974, Damjanović 2003).

. U primjećujemo da u listinama nemamo primjera asigmatskoga aorista. Svi aoristi su sigmatski, npr. ako li sije prêstuplju da me sьpne b(og)ъ (P2: 18, 15), pridohъ si u dubrovъnikъ (P4: 21, 3), g(ospo)d(i)nъ stvorihъ milostъ svoju gospodъsku (P7: 34, 4), mi tvrъtko milostiju b(o)židъ banъ bosnъski pridismo u našu kuju (P8: 36, 2), I više toga sьtvorismo mu milostъ (P11: 46, 9/10), dasmo mu i zapisasmo u lašъvi naša tri sela (P11: 46, 10), i vyše rekôhъ (P12: 49, 9), I na to više pisanno prîsegohъ azъ reč(e)ni kral(ъ) stefanъ dabiša (P14: 61, 22/23), g(o)sp[o]da dubrovъč'ka primiše za svêtъ brat(a) svoego radiča (P19: 85, 9) itd.

Tablica 3. Aorist u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Aorist u poveljama ²⁰									
Jd.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	Mn	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-h	-(h), -hь, -ohь	-hь, -h, -ohь,	-hь	1.	-	-osьmo	-smo (dasm o), -osmo	-smo, -osmo
2.	-	-	-	-i	2.	-	-	-	-
3.	-e	-e, -i	-e, -i, -a,	-e, -i, -a	3.	-	-še	-oše, -še	-še

Jerković (1957) je uočila da se u crkvenim tekstovima kao najfrekventniji oblik prošloga vremena javlja aorist. Takvo je stanje i u poveljama, aorist je općenito najfrekventniji oblik. U evanđeljima imamo sačuvane primjere asigmatskoga aorista²¹, npr.: u 1. l. jd. *ne pridь*, u 1. l. mn. *ne vьzmogomь*, u 3. l. mn. *pridu/izido*. Ovo su samo izdvojeni primjeri, ali na osnovi frekventnosti možemo zaključiti da su mnogo češće javljaju u evanđeljima nego u poveljama. Jerković opisuje i I. i II. sigmatski aorist: sigmatski aorist novijeg tipa i sigmatski aorist starijeg tipa. Pod sigmatskim aoristom novijeg tipa podrazumijeva aorist glagola infinitivne vrste s osnovom na suglasnik i glagole s tematskim *-nu-* pred suglasnikom. U evanđeljima npr. pronalazi sljedeće primjere: 1. l. jd. *pridoь*, 1. l. mn. *vьzmogohomь*, 2. l. mn. *pridoste*, 3. l. mn. *vedošē*, 3. l. dv. *idosta*. Aorist starijeg tipa grade glagoli s infinitivnom osnovom na samoglasnik, ali ih autorica nije obradila, jer se za njih druga mogućnost ne može ni pretpostaviti. Možemo zaključiti da povelje dobro odražavaju narodne govore, što se ogleda u malome omjeru zastupljenosti asigmatskog aorista

²⁰ U tablici su prikazani svi nastavci bez obzira na osnovu. Nakon tablice nudimo klasifikaciju i objašnjenje.

²¹ Za svako lice navest ćemo po jedan primjer radi usporedbe.

te u inovacijama u pojedinim nastavcima, npr. u poveljama za razliku od evanđelja u 14. stoljeću ne nalazimo primjere u 1. licu množine s nastavcima *-ohomь* ili *-ohomo* koji su prisutni u evanđeljima. U korpusu nismo pronašli oblike aorista koji su u 3. licu jednine po obliku izjednačeni s prezentom (kao u stsl. *bystь*, *dastь*), ali smo pronašli primjere prezenta i imperativa u 3. licu jednine koji su po obliku isti (zbog tvorbe *da* + prezent).

3.1.4. Imperfekt

U suvremenome jeziku imperfektom se obilježava radnja koja je neograničeno trajala u prošlosti i tvori se od glagola nesvršenoga vida. Jedni su mišljenja da se u najstarijem slavenskom književnom jeziku imperfekt mogao tvoriti od svih glagola, ali se najčešće tvorio od trajnih, dok drugi smatraju da se već u praslavenskom tvorio od nesvršenih (trajnih i učestalih) glagola (Hamm 1974, Damjanović 2003). Dalje, ako promatramo imperfekt, glavno pitanje odnosi se na pojavu stegnutih ili nestegnutih oblika. O ovome na srpskohrvatskome prostoru piše Belić (1969). Kod opisa imperfekta autor izvodi zaključak da imamo dva nastavka za osnovu imperfekta:

- ā*-, s ili bez umekšanosti prethodnoga suglasnika,
- ijā*-, (isp. *bějāh*).

Zanimljivo je da su oblici s nastavkom *ā* stari, jer je *ā* nastalo od *āā* zajedničkoslavenskog jezika, ističe Belić.

„Ali u starom jeziku imali smo kod ovih glagola i samo *ž*: *imih*, *caftijeh*, *sjediše* i sl. koje, preneseno u starim epohama na glag. I vrste, daje *pěčāh* i sl.“ (Belić 1969: 60)

„Za razliku od ovih primjera, stare tvorbe imperfekta, u staroslavenskome jeziku, znale su za dvije varijante:

- a) ili nastavak *-aahь* kod glagola kao *dъlati* : *dъlaahь* ili
- b) *-ēahь* kod glagola *nesti* : *nesēahь* (iza guturala *tečah* i sl.)

Odavde se vidi:

1) da je *ē* postalo od *ē*, tako da je stara tvorba *pěčāh* = **pekē-ah*, a ne *pēcijāh*; 2) pitanje je jesmo li u našem jeziku dobili glasovnim putem dobili *-ēh-* pored *ējah*, koje je davalo *-ijah*. Mislim da su ova stvaranja tipa *ēh* nova u našem jeziku, tj. smatram da smo iz ranijih vremena dobili dva tipa:

tresêjah : umêjah

(*pêvajah : pečajah*)

pêvâh : pečâh.“ (Belić 1969: 61)

Vremensko razdoblje „javljanja“ oblika s *êh* autor ograničava na jedno vrijeme razvoja jezika, tj. na razdoblje od XV. do XVIII. stoljeća te daje pregled nastavaka u pojedinim razdobljima (o kojima ćemo detaljno govoriti prilikom analize nešto kasnije). Izdvojit ćemo samo nekadašnje „stare“ nastavke imperfekta:

1. mn. -homo,	-hmo	-hmo
2. -hote,	-ste	-hte
3. -hu,	-hu	-hu

Nastavak je *-homo*, kako je objašnjeno, prerađen u *-hmo* po utjecajem aoristnih nastavaka *-ste*, *-smo* čije je širenje zabilježeno od XIV. stoljeća u našim govorima. Ovu pojavu autor opisuje pomoću starih množinskih nastavaka aorista (*-homo*, *-ste*, *-še*), jer smo pod utjecajem *ste* dobili *-hmo* u 1. licu množine, dok je *s* iz 2. lica prešlo u 1. lice množine. Zbog ovoga vrlo rano (XIV. stoljeće) imamo u 1. licu množine *-smo*. Nastavak *-smo* nalazimo i u aoristu u štokavskim dijalektima. Ovo je ujedno autoru poslužilo kao uvod u opis aorista. U prvim pisanim spomenicima, istaknuto je, od starih tvorbi aorista, dva su se načina sačuvala u punoj uporabi, a jedan je sačuvalo samo minimalne ostatke.

Pred kraj 14. stoljeća imperfekt se javlja samo kao pisarska tradicija na kraju povelja u vidu svojevrsnoga potpisa dijaka (prepisivača). Dajemo pregled nastavaka kroz stoljeća:

U 12. stoljeću imamo zapisan samo jedan primjer imperfekta, i to u 1. licu jednine: *pisah* siju knigu (P1: 16, 20).

Imperfekt u 13. stoljeću nalazimo samo u 1. licu jednine: *a se pisahъ* im(e)nemъ (P3:19, 6), *klehъ sê* knezu (P4: 21, 7), *azъ rabъ* : b(o)ž(i)i matêi : *a od(ъ) mēlomъ* : ninosl(a)vъ : *banъ bos(ъ)ньski* : veliki : *kle se* knezû (P3: 19, 2).

U 14. stoljeću nalazimo oprimjereno samo 1. lice jednine. Prvo lice jednine ima nastavak *-hъ*: *va te bo kтъsTihъ se* (P17: 71, 1). Imperfekt nismo pronašli u poveljama iz 15. stoljeća, ali to ne mora značiti da ga tada nije bilo.

Na osnovi ovih primjera možemo zaključiti da je došlo do kontrakcije nastavaka jer ne nalazimo nijedan nekontrahirani oblik pa samo proučavanje imperfekta ovdje staje jer nam ne nudi ništa novo. Dvojinski oblici imperfekta, također, nisu zabilježeni.

U poveljama imperfekt je mnogo manje zastupljen nego aorist pa zaključujemo da je vrlo rano zamijenjen perfektom.

„Od 14. st. izvorni imperfektni nastavci u 1. i 2. mn. zamijenjeni su aoristnima (..). Imperfekt je u suvremenom standardnom jeziku stilski obilježen.” (Lukežić 2015: 326)

Sve češćom uporabom perfekta imperfekt, a kasnije i aorist, postaju stilski obilježeni i rijetko se rabe. Matasović (Matasović 2009) navodi da je u općeslavenskome osim sintetički tvorenih prošlih vremena (aorista i imperfekta) postojao i analitički perfekt tvoren od participa *-la- i prezenta glagola „biti”. Ovakav je proces gramatikalizacije tvorbi u stsl. bio u nastanku, ali se u općeslavenskom razdoblju ovakvi perfekti šire. Matasović zaključuje da je ovakva tvorba perfekta u hrvatskome očuvana te da s postupnim nestankom aorista i imperfekta u govornom jeziku perfekt postaje općim prošlim vremenom (kao u ruskom).

Tablica 4. Imperfekt u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Imperfekt u poveljama									
Jd.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	Mn	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-h	-hь	-hь	-	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	-	-	3.	-	-	-	-

U Čajničkome se evanđelju (Jerković 1975) javljaju dva tipa gađenja imperfekta:

- primjeri s *-éa-* ili *-éja-*: ne imêaše, želêaše, imêahu, ne vidêaho, imêjaše, ne imêjahu,
- primjeri u kojima je izvršeno sažimanje, a koji u imperfektu imaju *-éa-*: ne imêše, vidêše, hotiše, imêhu, ne dadêše, idêhu, stidêhu itd. Dakle, u evanđeljima nalazimo daleko veći broj primjera imperfekta nego u poveljama.

3.1.5. Infinitiv i supin

U staroslavenskoj literaturi razlika se između infinitiva i supina ogleda u nastavku. Infinitiv za razliku od supina ima nastavak *-ti*, dok supin ima nastavak *-tv*. Ispred infinitivnoga nastavka *-ti*, u staroslavenskom i praslavenskom, došlo je do ispadanja labijala, npr. greti od *greb-ti. Većina istraživača u infinitivu i supinu vide okamenjene padežne oblike starih glagolskih imenica i pojavu da se tvore od indoeuropskog sufiksa poimeničavanja (*-t-*) i nastavka (dativnoga za infinitiv, akuzativnoga za supin). Osnovni se problem javlja kod razlikovanja ova dva oblika. Oba su neosobna, ali infinitiv služi kao dopuna nekom glagolu, dok supin najčešće stoji uz glagole kretanja. Njegove su dopune redovito u genitivu, a ne u akuzativu. Gubitkom dočelnoga *-i* u infinitivu, nestaje i supin kao posebna kategorija (Hamm 1974, Damjanović 2003),

Prilikom analize uočili smo nejednaku uporabu i zastupljenost infinitiva u odnosu na ostale glagolske oblike. Naime, infinitiv je daleko manje zastupljen u odnosu na ostale jednostavne glagolske oblike, a tu slabu zastupljenost vjerojatno možemo gledati u samoj namjeni korpusa tekstova. Također smo uočili da se supin gubi i izjednačava s infinitivom.

„Gubljenje supina i izjednačavanje njegova oblika s oblikom infinitiva i prevladavanje apokopiranog lika infinitiva u ČAK. i ŠTOK. s jedne strane, te opstanak supina i infinitiva u KAJK. pojave su nastale na istom jezičnopovijesnom vremenu i kontekstu. Početak im seže u vrijeme jotacije dentala u mlađem, općeslavenskom razdoblju praslavenskoga, kad se glagolima s infinitivnom osnovom bez sufiksa, kojima je korijen završavao na velar, skupina *-kt- (*-gt-) palatalizirala (jotirala) ispred krajnjeg samoglasnika.” (Lukežić 2015: 331)

Infinitiv je u ovome korpusu služio za analitičku tvorbu imperativa i za izražavanje budućnosti.

U 12. stoljeću nismo našli zabilježen infinitiv bez dočelnoga *-i*. U svim primjerima se pravilno javlja infinitiv s nastavkom *-ti*: *byti* (P1: 14, 4), *držati* (P1: 14, 6), *dokole u mene budu, dati* _{имѣ сѣвѣтъ} (P1: 16, 15). Također nismo pronašli nijedan supin.

Cijelo 13. stoljeće također čuva nastavak *-ti*: *kelьnu sê večьni mirъ i ljubê imeti* _{sb dubrovčanomъ} (P4: str, 30-31), i *koi uč[e]nu imeti*. da spasemo i strežemo (P6: 30, 11/12). U primjerima koji pripadaju ovome stoljeću primjećujemo da se infinitiv rabi i u tvorbi složenih glagolskih vremena, ali o tome ćemo opširnije govoriti prilikom obrade istih.

U 14. stoljeću infinitiv se u najvećem broju slučajeva javlja bez otpadanja dočelnoga

-i: Bl(a)gočestivno i dostolêpno **pohvaliti** *istin'noju* (P10: 40, 1), I želanoje Slovo **prinesti** (P12: 49, 1), *da* su voljni vlastele i opjina dubrovačka **učiniti i stvoriti i gospodovati** *gradъ i župu* (P13: 55, 20/21), i vlastelemъ grada dubrovnika **čuvati** *vola* (P13: 55, 26/27), *za stonъ da ôdъbiêju dotole dokoli se isplati* *v(b)sbъ dugъ zgora rčenêi* (P16: 70, 12).

Međutim, u 14. stoljeću imamo i nekoliko primjera gdje se javlja infinitiv bez dočelnoga *-i* pa pretpostavljamo da se radi o ostacima staroga supina: *f Sïe ubo · bl(a)goč(a)stnô I zêlô prijetno · i · dostolêpno · pohvalit* (P12: 49, 1), se [e]lgo ne *vêdet bo čtô [ô]tvoretъ*. Nismo pronašli primjere u kojima se pravilno dokida dočelno *-i* s obzirom na poziciju u rečenici. Dakle, dočelno *-i* se dokida nepravilno i ne ovisi o poziciji u rečenici.

U 15. stoljeću infinitiv potpuno prevladava i javlja se bez ispadanja dočelnoga *-i*: *I k tomju spodoblenъ bêhъ kraleovati* (P20: 88-89, 4/5), i pravimy nimъ veliku zlobu i četu **učiniti** *poveli* (P20: 89, 8), *da se ima platiti i vratiti* (P20: 93, 37), *ôbïčnomъ pečatiju povelihъ zapečatiti* (P21: 99, 12).

Tablica 5. Infinitiv u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Infinitiv u poveljama			
12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
-ti	-ti	-t, -ti, -ći	-ti

“U spomenicima našim oblici bez *i* počinju se upotrebljavati od XIV v. (...) Ja mislim da u oblicima bez *i* imamo stare oblike supina: *idô koupitъ i hoštô koupiti* učinilo je te smo u našem jeziku dobili podjednako *idem kupit, hoću kupit i idem kupiti i hoću kupiti.*” (Belić 1969: 80)

Važno je istaknuti da kronološki glasovna skupina *-jt-* daje *-ć* u 14. vijeku, što nam dokazuju i primjeri infinitiva koje smo pronašli u poveljama iz toga razdoblja: *koi se te porejî i potvoriti semu zapisanъju* (P13: 57, 45), i *pakъ slobodno pojî sa vsiemъ beza vsake zabave sabludeni* (P15: 67, 18/19). Zaključujemo da infinitiv bez dočelnoga *-i* nalazimo samo u 14. stoljeću.

U poveljama smo pronašli samo jedan primjer supina, i to u 14. stoljeću: *tere pošalbъ vola priseliv se stat[ъ]* u konavalъsku župu ali u *vitalinu* (P13: 55, 30), gdje vidimo da se on javlja iza glagola kretanja, u ovome slučaju iza glagola *pošalbъ*. U 15. stoljeću također ne nalazimo

supin. Nismo pronašli druge primjere supina pa na osnovi jednoga primjera ne možemo govoriti o „čuvanju” razlike između supina i infinitiva.

Tablica 6. Supin u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Supin u poveljama			
12. st.	13. st	14. st.	15. st
----	----	?	----

Ponovno ćemo se ”poslužiti” stanjem u evanđeljima. Jerković (1975) naglašava da je prisustvo, odnosno odsustvo supina u „bosanskoj skupini” evanđelja, dosta neujednačeno. Naime, u Čajničkome evanđelju supin nije zabilježen, dok je I. Grickat u Divoševom evanđelju pronašla supin koji se čuva. Infinitiv u evanđeljima ne pokazuje veliki stupanj inovacija pa je Jerković u Čajničkome evanđelju pronašla samo jedan primjer koji je nastao pod utjecajem narodnih govora: *reći s ć* iz narodnih govora.

3.1.6. Glagoli *jesam*, *biti* i *htjeti*

U poveljama se glagoli *jesam*, *biti* i *htjeti* javljaju samostalno, ali i služe za građenje složenih glagolskih oblika. Zbog ovoga ćemo spomenute glagole razvrstati na one koji stoje samostalno i na one koji kao pomoćni glagoli, zajedno s punim oblikom glagola, tvore neki složeni glagolski oblik. Ovakvu podjelu bismo opravdali funkcionalnom razlikom jer različite funkcije dovode često i do morfoloških posebnosti.

Poznate su ranije spoznaje da glagol *biti* ima prezent *budem* i da se rabio kao perf. glagol s značenjem *biti* : *jesam* i, također, kao pomoćni glagol za tvorenje egzaktnog futura (predbudućeg vremena). Sve ove glagola povezuje jedna osobina – razvitak punih, odričnih i enklitičkih oblika (Belić 1969).

Pomoćni glagol *jesam* ima naglašene i nenaglašene oblike prezenta i javlja se u tvorbi sljedećih složenih glagolskih oblika: *takomъ s(a)mъ se kletvъju klelъ* (19, 3), *kakomъ se e banъ kûlin klelъ* da hode vlasi (19, 3), tako kako *s /û/ u bana kûlina hodili* (19, 4), *s vlasteli sъ dubrovъčkimi u koiôi e vêrê bilъ*: (36, 3), ako li bi tko ponesalъ ponosъ človêkъ *g(ospo)d(i)na bana da je platilъ* (39, 5/6), i koji *su zakonъ imali* s našimъ *s(b)t(b)ricemъ sъ g(ospo)d(i)nomъ z banomъ stêpanomъ*, (37, 8/9), *čo su imêli* dubrovčane (49, 15), koji *jestъ* megu dubrovъčki gradъ (31, 28/29), *ôdъ koihъ luđi staroga grada esu se rodili* (54, 7/8), *čo jes(i) namъ rîčiju rekъlъ* i *ôbêtovalъ* (86, 13).

Odmah možemo uočiti razliku prema naglašenosti (puni oblik imaju naglašeni glagoli).

Tablica 7. Prezent pomoćnog glagola *jesam* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Prezent pomoćnoga glagola <i>jesam</i>									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	s(a)mъ	-	-	1.	-	-	smo	-
2.	-	-	<i>jes(i)</i>	-	2.	-	-	-	-
3.	-	e	<i>estъ</i> , e, <i>jes(tъ)</i> , <i>je</i>	-	3.	-	su, s /û/	su, esu	-

Glagoj *jesam* se javlja u sljedećim primjerima: *da vy je* ôtvorena (18, 9), a pravina *da estъ* (18, 9), *komu e* iskana pravi na (18, 10-11), *de ja smъ* radъ pravъdu učine (23, 20), kako *ê* sde prepisano – (23, 31-32), ki *sû* zdê rodъpisani kъnemo se knezû dûdubrovъčkomû (str, 3-4), koji *jestъ* megu dubrovъčki gradъ (31, 28/29), *ô(tъ) zemle esmo* i u zemlu *esъ* (38, 13), *da jes(tъ)* vêdomo vsakomu človêku (39, 1),

koj *estъ* i *danasъ božьomъ milostiju počtenъ* (54, 7), *da samъ* dubrovniku priĉetelъ viraņъ (67, 13), i misle i hotĕe da svĕt(ъ) ne r(e)ĉe *da smo* neharni dubrovniku (86, 15/16), *ôbъnaidosmo* da imъ e vse suprotivъ b(o)gu i pravъdi (P20: 89, 8), *da estъ* i da ima biti vlastelъ (P20: 92, 25), i *estъ* vse sa vsimъ *dasmo* i *darovasmo* sa vsimi seli (P23: 110, 15), i vsoi ôrjini va viki vika *da su* volni i slobodni (P23: 110, 17).

Tablica 8. Prezent glagola *jesam* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Prezent glagola <i>jesam</i>									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	smъ	samъ	-	1.	-	-	esmo, smo	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	je, estъ, e, ê, jestъ	e, jes(tъ), estъ	e estъ	3.	-	sû, su,	su	esu su

Već u 13. stoljeću primjećujemo da su brojniji enklitički oblici pomoćnoga glagola *jesam*, što je najvjerojatnije utjecaj narodnoga jezika. Također smo prilikom analize uočili da se u našem korpusu (od 13. stoljeća) oblici tipa *smъ* koji su sukladni staroj praksi javljaju samo kao prezenti glagola *jesam* (uz ovaj oblik se javlja i oblik *samъ*), dok se prilikom tvorbe složenih glagolskih oblika javlja samo „noviji” oblik *samъ*.

Iako nemamo sačuvana sva lica pomoćnoga glagola *biti*, ipak možemo reći da se pomoćni glagol *biti* čuva bolje nego drugi pomoćni glagoli, a to ćemo pokazati sljedećim

primjerima: ako li *ja samъ.. ili moi ljudi bisъmo* nešto pakostili (30, 14), ako li *ne bihъ. mogli* činiti /..../ *vratiti.* (30, 16/17), *vratiti.* to ôdъ ônehъ koi *bihu* imъ pakostili (30, 17), I ako *bi,* *bila* nekoja s[r]amota (31, 32), bez nihъ zloga početiê ôtloživše čo *bi ne bilo* na nevêru (38, 12), Ako li *bi* tko ôd(ъ) nih(ъ) koju neviru namъ *učinilъ* (46, 12), kako *da bismo* i miï po ôbičaju rečene gospode nêmъ *potvrđdili* i ustanovili rъvihъ naših(ъ) svobodъčine zakone i uvête i povelje (59, 11/12), kako *bih(ъ)* dubrov'niku veliku *ljubъvъ* i sгđčanu *prjazъnъ* dobrimi dêli i tvoromъ *pokazalъ* (85, 5) itd. U poveljama nismo pronašli prezent i imperativ pomoćnoga glagola *biti.*

Tablica 9. Pomoćni glagol *biti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Pomoćni glagol <i>biti</i>									
Aorist									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
.					n.				
1.	-	bihъ	bih(ъ)	-	1.	-	bismo	bismo	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	bi	bi	bi	3.	-	-	-	-
Imperfekt									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
.					n.				
1.	-	-	-	-	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	-	-	3.	-	bihu	-	-

U poveljama smo pronašli glagol *biti* u sljedećim primjerima: i *ne* isplъnena mu *bude* (18, 11), a inomu vlahu da *ne bude* izma (20, 9), *bi* hъtênie (21, 2), i neisplъnena *bûde* (str, 13), ili koi

budu moi ljudi (31, 26), ske zanje bo ti **bêhu** moi prôroditelije (41, 5), **byhъ** b(o)gomъ darovannim(ъ) mi vѣncemъ na kraljev(ъ)stvo prôroditelъ moihъ (41, 6), Thimъ že vsa ôd(ъ) nebitija va bitije sastaljena **biše** (58, 3) itd.

Ako pogledamo cjelokupnu zastupljenost glagola *biti*, možemo zaključiti da se pri tvorbi složenih glagolskih oblika javlja u obliku aorista ili imperfekta (jer tvori perfekt ili pluskvamperfekt), a ako se javljaju samostalno dolazi u gotovo svim oblicima:

bi hbtênie (21, 2), Thimъ že vsa ôd(ъ) nebitija va bitije sastaljena **biše** (58, 3), kadî **biesmo** u konavlahъ na luzoi (67, 27/28), i sr(ъ)čanu prijazъnъ nerazdêlimu koê **bi(smo)** megu gradomъ dubrovníkom(ъ) i s(ъ) praroditelim(ъ) našim(ъ) (85, 2), ê pače **da bude** tverъdъ u veki (23, 24), **da bude** [de]rъžanъ čini/ti/ rat[ъ] kralju urošu i jegovi ljudimъ (30, 9/10), a inomu vlahu da **ne bude** izma (20, 9).

Tablica 10. Glagol *biti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Glagol <i>biti</i>									
Prezent									
Jd .	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	-	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	bude	bude	bude	3.	budu	budu	budu	-
Imperativ									
Jd .	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	-	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	budi	2.	-	-	-	-
3.	-	da+ bude	da+ budetъ da + bude	-	3.	-	-	-	da + budu

Aorist									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	byhь bih(ь)	bihь	1.	-	-	bismo biesmo	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	bi	-	bi	3.	-	-	byše biše bêše	biše

Imperfekt									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	bêhь	bêhь	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	bêše	-	3.	-	-	bêhu bihu	bihu

U poveljama imamo sačuvan i pomoćni glagol htjeti. Kod analize ovoga pomoćnog glagola uočili smo da se pojedini rezultati, koje iznosi Belić (Belić 1969) u odjeljku *Pomoćni glagoli*, razlikuju od rezultata do kojih smo mi došli. Naime, Belić tvrdi da se enklitički oblici *sam* i *ću* javljaju tek krajem 13. stoljeća, a mi smo oblik *sam* pronašli već u 1232. godini: *takomъ s(a)mъ se kletvьju klelъ* (19, 3). Ako pogledamo s druge strane, enklitički je oblik *je* mnogo češći u poveljama i također je oprimjeren u 13. stoljeću: *komu e iskana pravi na* (18, 10-11). Belić tvrdi da je ovaj enklitički oblik bio prisutan i prije prvih pisanih spomenika i da predstavlja duplet oblika *jest*:

„Ovi se oblici, bar kod glagola *jesam* svi, a kod glagola *hteti* odrični, - nahode u prvim našim spomenicima; enklitički oblici *sam* i *ću* nahode se u štokavskim prvim spomenicima, dakle od kraja XIII veka, a u čakavskim dijalektima nešto docnije.“ (Belić 1969: 36)

Činjenica je i da su enklitički oblici imali drugačiju službu i da su se sve promjene, koje su u vezi s ovim glagolima, izvršile prije pojave prvih pisanih spomenika. Ako pogledamo prikaz pomoćnih glagola kroz paradigme, uočiti ćemo da se enklitički oblici, kako tvrdi i Belić, najčešće javljaju u 3. licu množine pa ćemo shodno tome zaključiti da su oni utjecali i na pojavu enklitičkih oblika u drugim licima (pretpostavljamo prvo 3. l. mn. uticalo na 2. lice jednine, jer se u ovome licu enklitički oblici pomoćnih glagola javljaju već od 13. stoljeća).

U 12. stoljeću pomoćni glagol *htjeti* pronašli smo u 3. licu jednine prezenta: hoke krêvati (P1: 14, 9). Trinaesto stoljeće bolje je oprimjereno pa nalazimo primjer prezenta u 1. licu jednine: i pače moimъ ljudi hoću povelevati da ne pridu. na vašь. (31, 25). Treće je lice oprimjereno samo u jednini: kьto hoče isъkati iči (23, 19-20).

U 14. je stoljeću oprimjerena samo množina pa u 1. licu množine nalazimo: da ne hočemo dubrovьnika ôstaviti (38, 11), dok drugo lice nije zabilježeno. Treće lice množine nalazimo u sljedećem primjeru: i hote ukrêpiti прѣстолъ родѣтелъ моѣхъ (41, 6). Također smo pronašli aorist pomoćnog glagola *htjeti* u 14. stoljeću u 1. licu množine: hočêsmo nimъ vratiti (54, 11).

U našem korpusu nismo pronašli imperativ i imperfekt pomoćnoga glagola *htjeti*.

Tablica 11. Pomoćni glagol *htjeti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Pomoćni glagol <i>htjeti</i>									
Prezent									
Jd					M				
.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	hoću	-	-	1.	-	-	hočemo	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	hoke	hoče	-	-	3.	-	-	hote	-

Aorist									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
.					n.				
1.	-	-	-	-	1.	-	-	ho ^t êsmo	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	-	-	3.	-	-	-	-

U 12. stoljeću u poveljama u 1. licu jednine i množine nismo našli primjere za glagol *htjeti*, a isto je stanje i u 2. i 3. licu jednine i množine.

Već u 13. stoljeću nalazimo 1. lice jednine prezenta: *n I ho^tu* da vsê se čo zde pisano (23, 24), dok 1. lice jednine nije zabilježeno.

Nismo pronašli primjere glagola *htjeti* u 14. stoljeću.

Pronašli smo i jedan primjer imperativa glagola *htjeti* u 14. stoljeću, i to 2. lice jednine: *ne hoti* *kraljevstvo mi · potvoriti* zakone Stare (51, 16/17) te aorist pomoćnog glagola *htjeti* u 15. stoljeću u 3. licu množine: *i hotiše* *bezpravdeno da nimъ pomete i potvorii a bezъ niednoga nihъ zloga uzroka* (P20: 89, 10). U 15. stoljeću nalazimo oprimjereno 1. lice množine: *ho^temo* i *lubimo* da su vse klevi i rote i proklectva pala s vrhu nasъ (P23: 113, 47).

Imperfekt glagola *htjeti* nije zabilježen u našem korpusu.

Tablica 12. Glagol *htjeti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Glagol <i>htjeti</i>									
Prezent									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
.					n.				
1.	-	ho ^t u	-	-	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	-	-	3.	-	-	-	-

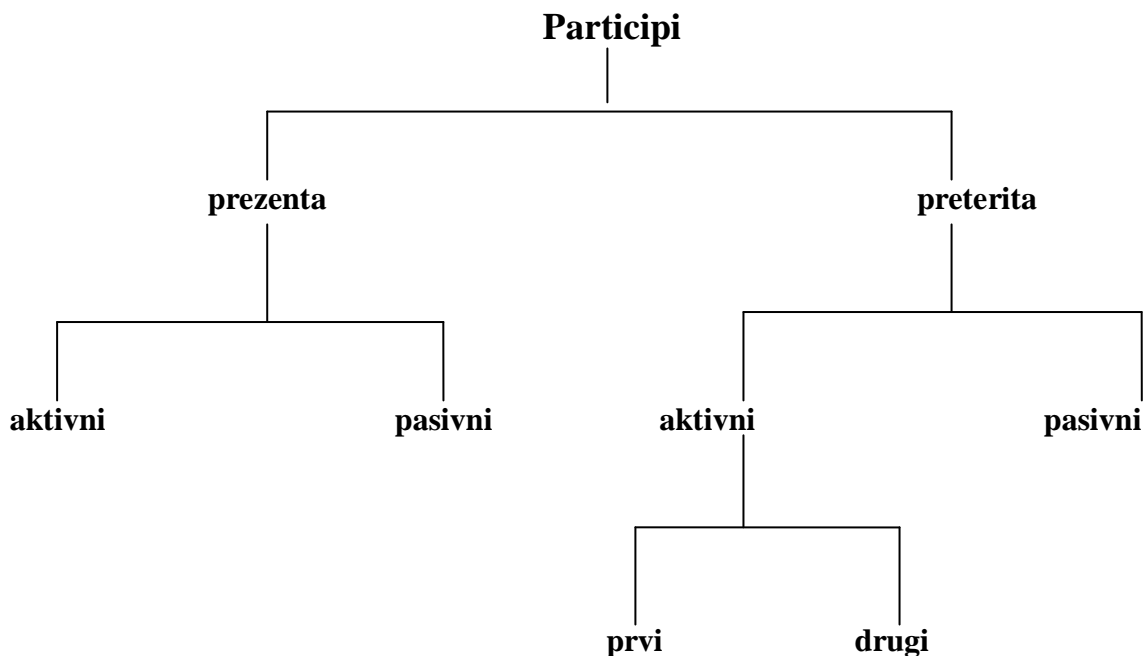
Imperativ									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	Mn.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	-	1.	-	-	-	hojemo
2.	-	-	hoći	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	-	-	3.	-	-	-	-
Aorist									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	Mn.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	-	1.	-	-	-	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	-	-	3.	-	-	-	hoćiše

Od svih spomenutih glagola najslabije je zastupljen ili sačuvan pomoćni glagol *htjeti* zbog toga što se u poveljama koje smo analizirali češće koriste glagolski oblici kojima se izražava budućnost pa se zbog toga i češće koriste pomoćni glagoli *jesam* i *biti* jer se oni često rabe za tvorbu složenih prošlih glagolskih vremena. Drugi bi razlog bio i tvorba futura I, koji se većinom ne tvori kao u suvremenom jeziku²².

²² Ovo ćemo obrazložiti i dokazati u drugome dijelu rada prilikom opisa složenih glagolskih oblika.

3.1.7. Participi

Participi²³ su gramatički oblici koji pripadaju glagolima jer imaju rekciju i izražavaju vrijeme i stanje, ali i imenima, jer imaju kategoriju padeža i roda. U praslavenskom i crkvenoslavenskom imali smo pet²⁴ participa od kojih su se dva koristila za izražavanje istovremenosti i tvorila su se od prezentske osnove, a ostala tri koristila su se za izražavanje prošlosti i tvorila od infinitivne osnove (Hamm 1974, Damjanović 2003). Ovu podjelu participa (Damjanović 2003) prikazujemo ovako:



Aktivni particip prezenta u suvremenom je jeziku dao glagolski prilog sadašnji, a tvorio se od *prezentske osnove* i tri skupine nastavaka (Hamm 1974, Damjanović 2003):

- 1) -y (za muški i srednji rod) i -*o*či (za ženski rod)
- 2) -*e* (za muški i srednji rod) i -*o*či (za ženski rod)

²³ Damjanović napominje da su participe imenovali antički gramatičari.

²⁴ Obradit ćemo četiri najzastupljenija participa: aktivni particip prezenta, aktivni particip preterita prvi, aktivni particip preterita drugi i pasivni particip preterita.

3) -ę (za muški i srednji rod) i -ęĉi (za ženski rod).

U poveljama nalazimo sljedeće primjere aktivnog participia:

U 12. stoljeću nismo pronašli nijedan primjer aktivnoga participia prezenta.

Kroz cijelo 13. stoljeće nalazimo samo jedan primjer aktivnoga participia prezenta: *isъhodeĉe* . ê županъ. radoslavъ. sin(ovъc)ъ. (P6: 29, 1), a u 14. stoljeću nalazimo sljedeće primjere: *klъnuje se* kako da e naša kuja sъ dubrovъnikomъ ed(ъ)na kuja do vĉka (P8: 37, 5/6), i *ne imuĉu* svojegô pastira (P10: 41, 5/6), i *isprlъnajuĉu* kraljevъstvu mi prĉdъnjuju ljubôv(ъ) (P10: 41, 14), i *sija* bolje *rotvгъždajuĉe* prisegôsmo prĉdъ s(ve)тумъ E(van)g(e)lijemъ (P10: 44, 38), i *kraseĉe se* slavetъ boga vsedrъžitela (P11: 46, 4), *te* i *prizivajuĉa* · i *ispovĉdajuĉa* te (P12: 49, 4), vsa bl(a)ga· *tvoreĉa* ô g(ospo)di mojemъ (P12: 49, 4), I vъ sihъ · *prĉbyvajuĉu* mi (P12: 49, 7), i *kraseĉe se* slavetъ b(o)ga vsedrъžitelja (P14: 59, 5), ime žunъ žugъkovijъ i mihoĉъ rastijъ *govoreje* razumno i ĉъsno (P16: 68, 3/4), slatko prosiše i moliše *govoreje* da bi imъ platilo kraljestvo mi (P16: 68, 4/5), koi u to vrĉme bĉhu prĉ nasъ v(ъ)si s nami edinostъdno *naslidujuje* c(a)r(stv)a neb(e)s(ъs)kago (P16: 69, 8), po nihъ ôstavalbъšuju a ne *imuĉu* svoego pastira (P17: 71, 3), i kupatri carъsci po vsoi veselenoi utvгъždajutъ se i *kraseĉe se* Slavetъ b(o)ga vsedrъžitela (P18: 78, 4).

U 15. stoljeću nalazimo ove primjere aktivnoga participia prezenta: i *skipetrĉe* car(ъ)skaê po vsoi vaselenoi utvгъždajutъ se i *kraeĉe se* slavetiъ (P20: 88, 3), Va ime ôt(ъ)ca i sina i svetoga duha aminъ MI g(ospo)d(i)нъ voevoda sandalbъ hraniъ milostiju božiômъ veliki voevoda bosan'ski *buduĉi* (P23: 109, 1). Iz primjera vidimo da su participi vrlo rano postali glagolskim priložima sadašnjim. Međutim, i dalje je vidljivo da imamo nekoliko grupa nastavaka: *-uĉi*, *-uĉe*, *-juĉu*, *-eĉe*, *-uĉu*, *-eĉe*, *-uĉe* i *-eĉa*.

Na osnovi ovih nastavaka možemo pretpostaviti da je ovaj oblik u 12., 13., 14. i 15. stoljeću imao funkciju participia, jer se i dalje mogao deklinirati. Tako nastavak *-uĉe* u primjeru *klъnuje* predstavlja G jednine ženskoga roda, nastavak *-uĉu* u primjeru *prĉbyvajuĉu* D jednine muškoga roda, nastavak *-uĉe* u primjeru *naslidujuje* se nalazi u A jednine srednjega roda i u A množine ženskoga roda.

Inovacije primjećujemo u „očuvanosti“ padežnog sustava. To možemo vidjeti u sljedećoj tablici:

Tablica 13. Sklonidba aktivnog participa prezenta u 14. i 15. stoljeću

Sklonidba aktivnog participa prezenta u 14. i 15. stoljeću							
Jd.	m. r.	s. r.	ž. r.	mn	m. r.	s. r.	ž. r.
N				N	govoreje ²⁵	tvoreča	buđuji
G			klъnuje se	G			
D	prêbyvajuču			D			
A			ne imuču	A	kraseče se		naslidujuje se
V				V			
L				L			
I				I			
dv.	m. r.		s. r.		ž. r.		
NAV							
GL	imuču						
DI							

Naime u poveljama su nam se sačuvali samo pojedini padeži aktivnoga participa prezenta. Inovacije su ponajbolje vidljive na fonetskoj razini, jer $q > u$, $\epsilon > e$ i $y > i$. Aktivni particip prezenta, ističe Damjanović (Damjanović 2003), u općeslavenskome književnom jeziku označava glagolsku radnju usporednu s predikatnom radnjom ili s radnjom finitivnog glagolskog oblika, a taj particip u hrvatski prenosimo ili glagolskim prilogom sadašnjim ili zavisnom rečenicom.

„Za sklonidbu je aktivnih participa (aktivnoga participa prezenta i prvog participa preterita) svojstveno da čuva ostatke suglasničke sklonidbe u nominativu jednine, akuzativu jednine i nominativu množine muškoga roda. Ostali su padežni nastavci podudarni onima kod pridjeva mekoga završetka, s nastavkom *-i* u nominativu jednine ženskoga roda.” (Gadžijeva et. al. 2014: 185)

²⁵U našem korpusu *j* s kapičom označava *đerv* koji se u ovim prilikama čitao kao /č/. To svakako nije najsretnije rješenje, jer *đerv* tu nema puno veze s glasom /j/.

Gadžijeva i et al. obrađuju particip u hrvatskome crkvenoslavenskom jeziku, odnosno u hrvatskoj redakciji crkvenoslavenskoga jezika, ali znatne podudarnosti nalazimo i u našem korpusu, npr. A jednine u poveljama *imuću* podudaran je sa stanjem u hrvatskome crkvenoslavenskom jeziku: *hvaleću*. Iste podudarnosti nalazimo u N množine muškoga roda, npr. u poveljama imamo *govoreje*, a u hrvatskome crkvenoslavenskom jeziku *hvaleće*.

Stanje je u evanđeljima drugačije. Većina padeža participa prezenta aktivnoga dobro je očuvana, a inovacije su gotovo neprimjetne. O ovome participu u Čajničkome evanđelju Jerković je konstatirala:

„U građenju participa prezenta aktivnog nismo našli nepravilnosti. Inovacija u padežnim nastavcima nema, ali postoje tipična ujednačavanja nastavaka koja se javljaju i kod prideva. Nepravilnosti u upotrebi refleksa nazala postoji samo u primerima: Mr. – *negasuća* 9/43, 45 mesto *e* od nazala *ę*, Lk. – ždeće 1/21 mesto refleksa nazala *o* i Lk. – *vladěću* 2/2 mesto refleksa nazala *o*.“ (Jerković 1975: 160)

Aktivni particip preterita prvi tvorio se od infinitivne osnove, tako da se toj osnovi dodavao sufik *or* (ъ), a potom nulti morfem za muški i srednji rod, a za ženski rod nastavak -*ši* (*rekъ/rekъši*). Zanimljivo je da su u pojedinim spomenicima sačuvani mlađi nastavci -*ivъ*, -*ivъši* (*hvalivъ*, *hvalivъši*) koji su nastali analoški prema drugim glagolima čija je infinitivna osnova završavala na samoglasnik (npr. *nositi* – *nošъ*) (Hamm 1974).

„Taj particip označuje prijevremenost zavisne radnje u odnosu na glavnu. Uglavnom se rabio apozitivno, a rjeđe u atributnoj ili predikatnoj službi.“ (Gadžijeva i etc. 2014: 247)

Povelja Kulina bana iz 12. stoljeća nema sačuvan particip preterita prvi, a u 13. stoljeću sačuvan je samo jedan primjer: / [i] v[ъ] v[ъ]si s(ve)ti **ugodivъše** b(og)u ôdъ v[ъ]ka. (P6: 30, 7). Povelje iz 14. stoljeća čuvaju mnogo veći broj primjera, npr.: **î** zъ banimi b(o)žimi i v[ъ]s[ъ]mi : b(o)gu: **ugodivъši** mi u si v[ъ]kъ i u pridučî aminъ (P7: 35, 23), bez njih zloga početiê **ôtloživъše** čo bi ne bilo na nev[ê]ru (P8: 38, 12), potom(ъ) že gospodu mojemu bogu **spod[o]bl[ъ]šu** me nasl[ê]dovati p[ri]stolъ (P10: 41, 4), **doš[ъ]d[ъ]šu** mi zemlje pomor[ъ]skije (P10: 41, 8), i i tu **priš[ъ]d[ъ]šu** mi p[ri]d[ъ] slavni i *dobronaročiti gradъ dubrovnik(ъ)* (P10: 41, 8), I ja g(o)sp(o)gja k[ir]u Elena i gospo(g)ja kralica k[ir]a *dorotheja* **vid[ê]v[ъ]še** ôbečanija (P10: 44, 37/38), za h(risto)sa b(o)ga **postrad(a)v[ъ]ša** (P12: 49, 4), Da kraljev[ъ]stvo mi · **razumiv[ъ]ši** · zakone p[ri]v[ê] (P12: 49, 15), i **poznav[ъ]še** č[î] i službe koe gradъ dubrovnikъ vaz[ъ]da est[ъ] učini[ъ] (P13: 54, 9), tere poša[ъ] vola **priseliv se** stat[ъ] u konaval[ъ]sku župu ali u vitalinu (P13: 55, 30), I mi[î] **slišav[ъ]če** i rozumiv[ъ]še n[ê]h[ъ] podobne razumne (P14: 59, 13), I mi[î] **slišav[ъ]če** i **rozumiv[ъ]še** n[ê]h[ъ] podobne razumne (P14: 59, 13), i mi

vêdivъše prošenje prav(ьdn)o i dostoino govorenje (P16: 69, 5/6), a rače i dѣlom(ь) ljubъvъ pokazati dubrov(ь)niku i v'soi ôp'kini smislivъ i smotrivъ vь moemь sгьdci (P19: 85, 4/5).

I u 15. stoljeću nalazimo veliki broj primjera pa ćemo navesti samo neke: i tozi čuvъše kralstvo mi imavъše svitъ i cilъ zgovorъ z gospod(i)nomъ herъsegomъ hrъvoemъ (P20: 92, 22)...

U ovome participu također nalazimo očuvanost padežnog sustava:

Tablica 14. Sklonidba aktivnog participa preterita u 14. i 15. stoljeću

Sklonidba aktivnog participa preterita prvog u 14. i 15. stoljeću							
Jd.	m. r.	s. r.	ž. r.	mn	m. r.	s. r.	ž. r.
N		ôtloživъše		N			vidêvše
G	postrad(a)vša			G			
D	spod[o]bъšu			D			
A				A			poznavše
V				V			
L	razumivъši			L			
I				I			
dv.	m. r.		s. r.		ž. r.		
NAV							
GL	došъdšu						
DI							

Zanimljiv je npr. oblik koji se javlja u 13. stoljeću: /[i] v[ъ]/ vьsi s(ve)ti ugodivъše b(og)u ôdъ vѣka. (P6: 30, 7), jer imamo pojavu hijatskoga v. Naime, hijatsko v javlja se samo ako infinitivna osnova završava na samoglasnik, što prikazujemo ovako:

ugodi - v - ъ - ѻ > ugodivъ (muški i srednji rod)

ugodi - v - ъ - ѻ - ši > ugodivъši (ženski rod).

Hijatsko v se ne umeće u nekoliko primjera iz 14. stoljeća: I ja g(o)sp(o)gja kîru Elena i gospo(g)ja kralica kîra dorotheja vidêvše ôbečanija (P10: 44, 37/38); i poznavše čîi i služъbe koe gradъ dubrovnikъ

vazьda estь učiniь (P13: 54, 9), što predstavlja inovaciju. Uočili smo još jednu sličnu inovaciju u 14. i 15. stoljeću u primjeru kod glagola i-tipa: *tere pošalь vola priseliv se stat[ь]* u konavalьsku župu ali u *vitalinu* (P13: 55, 30), i u *plemeniьo vь sihь vsihь vidivь* i *razmislivь* (P23: 110, 7). Ova inovacija je vidljiva na fonetskoj razini, jer se npr. oblik *preseliv* javlja bez dočelnoga *ь*. Ostale inovacije nisu vidljive i stanje je slično onome u evanđeljima. Većina primjera pasivnoga participa prezenta tvori se od infinitivne osnove koja završava na *-i-*, a do 15. stoljeća nismo pronašli nijedan primjer čija infinitivna osnova završava na *-u-*. Kao i u evanđeljima, ovakvi participi imaju stariji i mlađi tip građenja u muškome rodu. Mlađi tip građenja u evanđeljima se podudara s mlađim tipom građenja ovoga participa u poveljama. Dajemo pregled ovih tipova u poveljama (naš korpus) i u Čajničkom evanđelju prema V. Jerković (Jerković 1975):

Povelje	Evanđelja
Mlađi tip (m. r.)	Mlađi tip (m. r.)
smislivь	polomivь
smotrivь	blgsvivь
priseliv	vrêdivь

Ovakvo je stanje i u srednjem i ženskom rodu – nema nepravilnosti u građenju u poveljama, kao ni u evanđeljima:

Povelje		Evanđelja	
Ženski rod	Srednji rod	Ženski rod	Srednji rod
ugodivьši	ugodivьše	pristuplьši	bivьše
razumivьši	vidêvьše	vьšьdьši	pošьše
-	čuvьše	izdavьši	-

U suvremenome je jeziku nominativni oblik aktivnoga participa preterita prvog dao glagolski prilog prošli.

„Aktivni particip preterita prvi označava radnju koja se izvršila prije predikatske radnje ili radnje finitivnoga glagola. Kad je u nominativu, taj se particip može prevesti na hrvatski glagolskim prilogom prošlim ili nezavisnom rečenicom, a kad je u kosim padežima, obavezno se prevodi zavisnom rečenicom (...).“ (Damjanović 2003: 142)

Aktivni particip preterita drugi dobijamo tako da se infinitivnoj osnovi doda sufiks *-l-*, a potom oznake za rod: *-ъ / -a / -o*.

„Taj oblik izražava stanje u kojem se nalazio subjekt. Katkad se zove i rezultativni ili l-particip.“ (Gadžijeva et. al. 2014: 248)

Ako se mijenjao, imao je samo neke imenske oblike, ali je bio glavni nosilac složenih glagolskih oblika (ak. particip preterita drugi: s *jesmь* = perfekt; s *běhь* ili *běahь* = pluskvamperfekt; s *bōdq* = drugi futur; s *bimь* kondicional) (Hamm 1974, Damjanović 2003). Ovaj particip nismo pronašli u Povelji Kulina iz 12. stoljeća.

U 13. stoljeću smo pronašli sljedeće primjere aktivnoga participa preterita drugog: *ī čō se činilo* *pre* i *poslē* (P4: 23, 18), *jedьnu knigu uzeļь* *banь* veliki *ninoslavь* (P4: str, 28), *azь borislavь voisilikь. keļьnu sê* *večьni mirь* (P4: str, 30), + *sъtьnikь imotьski kleļь se.* *za vьse ludie radoslavle* (P6: 31, 40/41). Sljedeće smo primjere pronašli u poveljama iz 14. stoljeća: *ī na n(e)b(e)snoje cъstvō priselili se* (P10: 41, 5), u *koje se* smo obećali i *zapisali* (P10: 44, 33), i *molju* i *zaprêcamь jegože b(o)gь izvoli* *po mnê* (P10: 44, 34/35), *tada mi ī vidivъše da se* *ni njegovo sime izrodilo* (P11: 46, 8), i *naslêdili* *vlastele grada dubrovnika* (P13: 54, 8), *tere pošalь* *vola priseliv se stat[ь]* u *konavalьsku župu* ali u *vitalinu* (P13: 55, 30), *tere se priselilь* i *pošalь* u našu *zemьlu* (P13: 55, 32), *ini potvorilь* *vola porekalь* ali *nêkoe zlo učinilь* (P13: 57, 41/42), *ini potvorilь* *vola porekalь* ali *nêkoe zlo učinilь* (P13: 57, 41/42), *ini potvorilь* *vola porekalь* ali *nêkoe zlo učinilь* (P13: 57, 41/42), *povelê koju* smo *potrdili* i našêmi *pečati [pe]čatili* (P13: 57, 46), i *zapisalь* *reč(e)ni g(ospo)d(i)нь kral(ь) stefanь* *Тврѣтко* (P14: 59, 18), *tko li bi sie potvorilь ali porekalь* (P14: 61, 28), i *na neb[e]snoe carьstvo priselilê se* (P17: 71, 3), *kako da bismo i mei po ôbičajju r[e]čene gospode* *niмь potvrđili* i *ustanovitali* (P18: 78, 11), i *vse ine povele* i *zapisaniê* i *svobodьčine zakone* i *uvetê pridьne* i *poslignee* *koe imь estь učinilь* i *zapisalь* *r[e]čeni kralь stepanь tvrtko* (P18: 79, 17), *tko li bi se potvorilь ili porekalь* (P18: 82, 27), a *pisa* *po zapovêdi kralevьstva* *mi hrъvatinь diêkь* (P18: 82, 29), *čō jes(i) namь rîčiju rekьь* i *ôbêtovalь* (P19: 86, 13).

I u 15. stoljeću nalazimo veliki broj primjera aktivnoga participa preterita drugoga: *zli učinilь* i *velike kletvi pobilь* (P20: 89, 8/9), i *zapise* *koe su učinili* i *zapisali* *gospoda grъva bosanьska*

raška i srpska gradu dubrovniku (P20: 89, 9), naši roditelje i praroditelje i vse velmožbe bosanske **potvrđili** (P20: 89, 9/10), komu godi dubrovčaninu vola pokladь **imalь** ôd(ь) dubrovčanina (P20: 92, 28/29), ako li knezь vuk(a)сь i drugi vlastelinь bosanьski rečeni sudьe **ne došli** na ôvomьzi roku (P20: 93, 38), ali ôna v(ь) vlastelina dubrovčьka **ne došla** za niku potřibu dubrovč(ь)ku (P20: 93, 39)...

Jerković (Jerković 1975) je utvrdila da u evanđeljima nema nepravilnosti kod ovoga participa pa ćemo primjere aktivnoga participa preterita drugog iz povelja usporediti s primjerima koje je naveo Belić (Belić 1969). Oblici su se s -o na kraju razvili u dijelu štokavskoga dijalekta krajem XIV. stoljeća, ističe Belić, a ovu pojavu u poveljama ne nalazimo u ovome stoljeću, a svi su primjeri muškoga roda pravilni s dočenim -lь: pošalь, priselilь, učinilь itd.

Belić također primjećuje da se u starijim štokavskim govorima, doduše s malim odstupanjima, čuva -l u nastavcima muškoga roda jednine, kao i u većini čakavskih govora i starijih ikavskih štokavskih govora. To nam dokazuju i primjeri iz 15. stoljeća: učinilь, imalь, pobilь.

Tablica 15. Aktivni particip preterita drugi u poveljama 13, 14. i 15. stoljeća

Aktivni particip preterita drugi ²⁶ u poveljama								
Muški rod			Ženski rod			Srednji rod		
13. st.	14. st.	15. st.	13. st.	14. st.	15. st.	13. st.	14. st.	15. st.
uzelь	pošalь	učinilь	-	-	-	činilo	izrodilo	bilo
klelь	priselilь	imalь	-	-	-	-	-	-
-	učinilьь	pobilь	-	-	-	-	-	-
-	zapisalь	-	-	-	-	-	-	-

Iz tablice je vidljivo da u poveljama nije sačuvan nijedan primjer aktivnoga participa preterita drugog u ženskome rodu. Isto je stanje uočila i V. Jerković u Čajničkom evanđelju (Jerković 1975). Ovaj ćemo particip detaljnije analizirati prilikom opisa tvorbe perfekta, pluskvamperfekta i potencijala. Aktivni particip preterita drugi u suvremenom jeziku čini glagolski pridjev radni.

²⁶ Navodimo primjere iz 13, 14. i 15. stoljeća, jer u 12. stoljeću nismo pronašli zabilježen aktivni particip preterita drugi.

Pasivni particip preterita dobije se tako da infinitivnoj osnovi dodamo sufikse *-n-* ili *-en-* ili *-t-*, a toj se osnovi dodaju oznake za rod *-ъ / -a / -o*. Ovaj je particip imao pridjevsku promjenu i s pomoćnim je glagolom *byti* tvorio složene pasivne glagolske oblike (Hamm 1974, Damjanović 2003).

U 12. stoljeću nije zabilježen pasivni particip preterita. U poveljama iz 13. stoljeća pronašli smo sljedeće primjere: da vy je *ôtvorena* (P2: 18, 9), komu e *iskana* pravi na (P2: 18, 10-11), i ne *ispl̃nena* mu bude (P2: 18, 11), n I hoću da ṽsê se čo zde *pisano* (P4: 23, 24), ki sũ zdê *pod̃pisani* · k̃l̃nemo se knezũ dũdubroṽčkomũ (P5: str, 3-4), da vy e *ôtvorena* naša zemla (P5: str, 8-9), i s̃b̃ svoimi r̃čmi · sp(a)seni bũdũ (P5: str, 10-11), e *iskana* pravina (P5: str, 12-13), i *neispl̃nena* bũde (P5: str, 13), da bude [de]r̃žañb̃ čini/ti/ rat[̃] kralju urošu i jegovi ljudim̃b̃ (P6: 30, 9/10), da si svobod̃no. pridu· stoju. i poidu /sp/aseno. (P6: 31, 30/31).

Četnaesto je stoljeće također pružilo niz povelja u kojima smo pronašli pasivni particip preterita, izdvajamo sljedeće: *surodnikoṽb̃ /...ili/ ino plemeñnik̃b̃* da e *proklet̃b̃* ôtcem̃b̃ i sinom̃b̃ (P7: 34, 21), *pisano* pod bobovcem̃b̃ (P9: 39, 6), Im(̃) že vsač̃skaja s̃btvoren'na i *javljen'na* byše na hvaloslovie bož̃stṽb̃ (P10: 40, 1), byh̃b̃ b(o)gom̃b̃ *darovannim(̃b̃)* mi ṽncem̃b̃ na kraljev(̃)stvo pr̃iôditel̃b̃ moĩh̃b̃ (P10: 41, 6), za sije slovo i siju pravdu više *upisañnu* ôbeča se kraljeṽstvo mi (P10: 44, 31), I takoz̃i se ôbečasmo i prisegosmo ṽb̃ vsa više *upisana*. (P10: 45, 41), da · u pr̃emor̃iju ne bude nigd̃ere *postavl̃eñb̃* · novi t̃r̃g̃b̃ (P12: 49, 14), i vsemu više *pisanomu* pristaše i potṽrd̃iše (P13: 55, 32/33), Thim̃b̃ že vsa ôd(̃) nebitija va bitije *sastaljena* biše (P14: 58, 3), *doslañb̃* ôd kneza vlasteô (P15: 65, 5), naš̃b̃(e)ga kralestva dvor̃ski *pisañb̃* na dumiê (P16: 70, 16), i naše *reč(e)no* selo lis̃b̃ dasm̃o vlastelom(̃) i ôpkini grad(a) dubrovnika (P19: 87, 20), *jako* semu više p(i)sanomu nami i našim(i) posl̃dnimi ne biti *potvoreño* i pokol̃bimu do dni i do ṽka (P19: 87, 22/23).

Izdvajamo i primjere ovoga participa kojeg smo pronašli u poveljama iz 15. stoljeća: I k tom̃ju *spodobl̃eñb̃* bêh̃b̃ kralevat̃i (P20: 88-89, 4/5), esu dubrovniku s primor̃jem̃b̃ *dani* i zato ima biti vlastel̃b̃ i ôr̃bj̃ine dubroṽč(̃)kev (P20: 92, 24), i kotarĩi čo nim̃b̃ *reč̃enim̃b̃* pristoi (P20: 92, 25), u kojui em̃b̃ e *zapisano* vse primor̃je (P20: 92, 26), takoz̃i i ôvazi tri sela *reč(e)na* (P20: 92, 26), vola na viri *mju uzeto* na gosposkõi moge dubrovč̃inim̃b̃ tozi istinom̃b̃ pokazati (P20: 92, 29), a čo bude *ô(̃)luč̃eno* i *poznano* po ôvih̃b̃ četir̃ih̃b̃ sud̃b̃eh̃b̃ (P20: 93, 36), da e krivo *uzeto* i ne po praṽdi ludem̃b̃ dubroṽč(̃)cim̃b̃ (P20: 93, 36/37), ôd(̃) kralestva bosan'skoga naam̃b̃ *dan'no* i *zapisanno* u naše plemenito ṽb̃ rusazi i *državi*

bosan's'koi (P23: 109, 3), i kralevstvomъ i vsimъ rusagomъ bosan'scimъ naamъ potvrđeno i ustanoviđeno (P23: 109, 4).

U poveljama, kao i u evanđeljima nema puno inovacija pa dajemo pregled osobina pasivnoga participa preterita.

Sufiks *-n-* dobijali su glagoli kojima je infinitivna osnova završavala na *a* ili *ê*:

Tablica 16. Pasivni particip preterita u poveljama

Pasivni particip preterita u poveljama		
Muški rod	Ženski rod	Srednji rod
[de]rъžanъ	iskana	pisano
doslanъ	upisana	poznano
pisanъ	-	-

Primjera s osnovom koja završava na *ê* nismo pronašli.

U poveljama je najfrekventniji pasivni particip preterita u N jednine sa sufiksom

-en-, npr.:

- 13. stoljeće: da vy e ôtvorena naša zemla (P5: 25, 8-9), i sь svoimi rěčmi · sp(a)seni bûdû (P5: 25, 10-11);

- 14. stoljeće: Im(ь) že vsačъskaja sьtvoren'na i javljen'na byše na hvaloslovie božъstvъ (P10: 40, 1), da · u prêmoriju ne bude nigdêre postavlennъ · novi trъgbъ (P12: 49, 14);

- 15. stoljeće: I k tomju spodoblennъ bêhъ kraleovati (P20: 88-89, 4/5), a čo bude ôt(ь)lučeno i poznano po ôvihъ četirihъ sudъêhъ (P20: 93, 36).

Pasivni particip preterita u suvremnom jeziku ponekad služi za tvorbu glagolskih imenica.

Budući da su participi imali drugačiju „sudbinu” u suvremenim slavenskim jezicima, potrebno je prikazati njihov razvoj. Daljnji razvoj participā mogli bismo po ugledu na Hamma (Hamm1974) rezimirati ovako:

- aktivni particip prezenta: sasvim je nestalo oblika na -y (za muški i srednji rod); ove oblike prvo zamjenjuju oblici na -e, a potom i vitalniji oblici na -*oĉt-*, -*eĉt-*;
- pasivni particip prezenta: održao se na sjeverozapadu i na istoku, a na jugu su mu ostali tek neznatni tragovi (npr. pitom);
- aktivni particip preterita prvi: u nekim je jezicima nestao (npr. bug., dluž.), dok je u drugima arhaizam i upotrebljava se tek u službi gerunda (npr. hrv., bos.). U ruskom jeziku češće ima atributnu funkciju;
- aktivni particip preterita drugi: održao se u svim slavenskim jezicima, nosilac je složenih glagolskih oblika;
- pasivni particip preterita: održao se u svim slavenskim jezicima i ponekad služi za tvorbu glagolskih imenica.

3.2. Složeni glagolski oblici

U složene glagolske oblike ubrajamo (osim pasiva): perfekt, pluskvamperfekt, futur I., futur II. i kondicionale.

„Oblici staroslavenskih glagola odavno su već opisani i definirana je njihova načelna klasifikacija. Jednostavni (sintetski) oblici: aorist, imperfekt i prezent, nisu izazivali dvojbu – svi su ih proučavatelji uključivali u sastav glagolskih vremena u svojstvu samostalnih gramatičkih jedinica. Nesuglasica je bilo kod složenih (perifrastičnih) glagolskih oblika za izražavanje vremenskih odnosa: perfekta, pluskvamperfekta, futura prvog i drugog, čija je uporaba u staroslavenskim spomenicima nešto rjeđa i koji su još uvijek nedovoljno istraženi.“ (Horvat 1997-1998: 125)

Istraženost glagola u bosanskim pravnim tekstovima je dosta manja u odnosu na glagole u staroslavenskome jeziku. Ipak, smatramo da povelje nude i dosta primjera uporabe i složenih glagolskih oblika, dovoljno za analizu i njihov opis.

3.2.1. Perfekt

Perfekt se tvori od participa perfekta i prezenta pomoćnog glagola *biti* (*byti*) – *jesam* (*jesmь*). Drugim riječima, tvorio se perifrastički, tako da se drugom aktivnom participu perfekta dodavao prezentski oblik pomoćnog glagola *jesam*. Značenje perfekta jeste da se njime konstatuje u sadašnjosti veza radnje u prošlosti s određenim subjektom i on predstavlja opće prošlo vrijeme. (Belić 1969, Hamm 1974, Barić et. al. 1997, Nikolić 2005).

Ranije je uočeno da kod perfekta nije jasno utvrđeno mjesto pomoćnog glagola i participijalnog oblika u uporabi. Često je pomoćni glagol stajao iza participijalnog oblika, tj. pomoćni glagol se rabi u svojstvu poluenklitike.

Dakle, proces je gramatikalizacije ovakvih tvorbi u staroslavenskom bio u nastanku, no u općeslavenskom se razdoblju takvi perfekti šire. Nestankom aorista i imperfekta u govornom jeziku perfekt sve više postaje opće prošlo vrijeme, kao u ruskom (Matasović 2009).

Prilikom obrade jednostavnih glagolskih oblika, točnije imperfekta, smo naglasili da perfekt preuzima ulogu imperfekta. Iz ovoga je razloga perfekt dobro posvjedočen u poveljama. U 12. stoljeću nismo pronašli perfekt. U 13. stoljeću u 1. licu jednine smo pronašli sljedeće primjere perfekta: *takomь s(a)mь se kletvьju kleь* (P3: 19, 3), *de ja smь u svoju z[e]mlu seda* (P4: 23, 19), a u 1. licu množine nismo pronašli primjera.

Drugo lice jednine i množine također nisu posvjedočeni.

Najviše primjera perfekta nalazimo u 3. licu jednine: *kakomь se e banь kûlin kleь* da hode vlasi (P3: 19, 3) te u 3. licu množine: *kako su i moi starê imali* (P2: 18, 8), *tako kako s /û/ u bana kûlina hodili* (P3: 19, 4), *kako sù imali i naši starêši* (P5: 25, 7-8), *kako si, su bili.* u starih d(a)nihь. (P6: 31, 31/32).

U 14. stoljeću, za razliku od 13. stoljeća, nismo pronašli 1. lice jednine, ali smo u množini pronašli sljedeće primjere: *i našihь ргьvihь koju smo imali ôt(ь) ргьва* (P10: 41, 12), *ône klevi koje smo ôboi my izrekli прêдъ s(ve)тумь e(van)g(e)lijemь* (P10: 44, 33), *i naši stari i mi imamo i imali smo z gradomь dubrovačьcêmь* (P13: 54, 11), *na svero pismo hristova e/ ... / vole i s prava srca esmo prisegli našomь vêromь* (P13: 57, 37), *povelê koju smo potrdili i našêmi pečati [pe]čatili* (P14: 57, 46).

U 14. stoljeću pronašli smo perfekt i u 2. lice jednine: *ôo jes(i) namь rîčiju rekь* i *ôbêtovalь* (P19: 86, 13), dok 2. lice množine nije posvjedočeno.

Kao i u prethodnom stoljeću, najbolje je oprimjereno 3. lice jednine i množine. U jednini smo pronašli: s vlasteli sь dubrovčćkimi u koiđi e vêrê **bilь**: (P8: 36, 3), da e naša kuđa sь dubrovnikomь ed(ь)na kuđa do vêka kako e ed(ь)na kuđa **bila** s našimь stricemь: (P8: 37, 6), i vьse zakone i povele i pisaniê koe e **imalь** dubrovnikь (P8: 38, 14), ô uvêtehь i zakonêhь i poveljahь koje **jestь imalь** gradь dubrovnik(ь) (P10: 41, 14), e na captatê pri mori **estь bilь** gradь stari dubrovnikь (P13: 54, 4), koe gradь dubrovnikь vazьda **estь učinilь** (P13: 54, 9), i okolo kako e ôpъteklo more do molunьta (P13: 54, 15), i povelju g(ospo)d(i)na kralja stefana tvrьtka koju e **učinilь** (P14: 59, 16), čo imь e ôstalь dužanь kral(ь) tvrьtko (P16: 70, 10), i povelju gospodina krala tvrьtka koju e **učinilь** Slavnomu gradu dubrovniku (P18: 79, 16), i vse ine povele i zapisaniê i svobodьčine zakone i uvetê pridьne i poslignee koe imь **estь učinilь** i zapisalь r[e]čeni kralь stepanь tvrьtko (P18: 79, 17), bl(a)godarismo b(og)a koe mu e **ukrîpilь** sьgьce na tomь (P19: 86, 13), reč(e)nago zapisuju i ukrîpluju kakot e zapisalь g(ospo)d(i)нь kralь ôstoê (P19: 87, 19).

U množini smo pronašli sljedeće primjere: koi su zakonь **imali** s našimь s(ь)t(ь)ricemь sь g(ospo)d(i)nomь z banomь stêpanomь, (P8: 37, 8/9), i poveljahь koje su **imali** s praroditeli (P10: 41, 9), povelje i пьгоньčьke svobode koje su **imali** z gospodomь bosьньskôm(ь) (P10: 41, 13), koi su **davali** g'ospode sьbьskoi (P10: 42, 17), čo su **imêli** dubrovčane (P12: 49, 15), kako su **imali** · ôtь pьva · zakone (P12: 51, 18), ôđь koihь luđi staroga grada **esu se rodili** (P13: 54, 7/8), koe su **imali** u poveljahь s roditelê i praroditelê našimi z gospodomь sьbьskomь raškomь i bosanьskomь (P14: 59, 11), *po zakonu i uvitu kako su davali našemu bratu sv(e)topočivьšemu g(ospo)d(i)nu kralju stefanu tvrьtku* (P14: 61, 22), da **su** vse kletvi na nemь **pale** (P14: 61, 28), k(a)ko su ga **davali** našimь pьvimь (P16: 70, 14), Ôbitovali imь se **su** i zato za nihь vêgьno posluženie (P17: 74, 11), i za Vsake uvête i zakone i za svobodьčine r[e]čenoga grada dubroVnika koe **su imali** u povelahь (P18: 78, 10), vsa (i)nna gospoda koê **su gospodovala** (P18: 79, 18), i razlike pьcêne dare koe **su primali** (P19: 85, 6).

Što su povelje vremenski bile bliže 15. stoljeću, to se broj perfekta više rabio. U 15. stoljeću je zabilježeno 1. lice množine: i dolnu goru vьse sa vsimь čo **smo** i danь **držali** i gospodovali (P23: 110, 14) te 2. lice množine: eгь mi **ste dali** r[e]čeni dohodakь (P21: 99, 8/9). Perfekt se u 3. licu jednine javio u ovim primjerima: a čo e **uzelь** vovoda sanьdalь i knezь pavаль radinov(i)jь (P20: 93, 32/33), konaval's'komь to čo e naše **bilo** (P23: 110, 15), a u 3. licu množine u ovim primjerima: i vlastele dubrovč(ь)ci ôt(ь) postanê bosьne i dubrov(ь)nika **bili sju** vazda viгьni (P20: 89, 7), i zapise koe **su učinili** i zapisali gospoda pьva bosanьska rašьka i sьpьska gradu dubrovniku (P20: 89, 9), i pьteli kako ihь **sju**

imali ргъви naši do [o]nogaizi d(ь)ne (P20: 89, 13), i vsakoe rane i ubъenъê i zle rĭči i hotinъê zla koê *sju* bila meju bosanъsĭmi ludъmi (P20: 92, 30), tko li drъzъne i potvorĭi slovo gospostva mi da *sju* v(ь)se kletvi **pale** na nemъ (P20: 94, 44/45), **estъ** prvo nihъ baĭino i plemenito **bilo** (P23: 110, 10/11), i pravo kako i ôni naamъ **esu se zapisali** do dni i do vĭka (P23: 110-112, 23/24)-konaval's'komъ to ĭo e naše **bilo** (P23: 110, 15)

Tablica 17. Perfekt u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Perfekt u poveljama				
Jd.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	s(a)mъ se klelъ	-	-
2.	-	-	<i>jes(i)</i> rekъlъ	-
3.	-	se e klelъ	e bilъ, e imalъ, <i>jestъ</i> imalъ, e ôrъteklo, estъ uĭinilъ	e uzelъ <i>estъ</i> bilo
Mn.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	smo imali, smo izrekli, imali smo, esmo prisegli	smo drъžali
2.	-	-	-	<i>ste dali</i>
3.	-	su imali, s /û/ hodili, su bili	su imali, esu se rodĭli, su davalĭ, Ôbitovalĭ su	bili <i>sju, sju</i> imali, su uĭinili,

U poveljama perfekt nalazimo već od 13. stoljeća. U evanđeljima je perfekt rijetkost i njegovo je javljanje ili porast broja primjera značio direktan uticaj narodnog jezika.

Jerković (1975) nije ponašla značajniji broj oblika perfekta u Čajničkom evanđelju pa ih je poredila sa stanjem u kanonu. Ono što smo mi uočili jeste da se perfekt u kanonu tvori od punih oblika pomoćnih glagola, npr.: prišl̂ **esi** (Mt. 8 / 29), jesi nedokončal̂ (Mr. 10 / 21), stvoril̂ **esi** (Mt. 20 / 12), **jesi** prišl̂ (Mt. 26 / 50), prišli **sut̂** (Mr. 8 / 3), naučil̂ se **esi** (Lk. 1 / 4), **est̂** ŝtvoril̂ (Lk. 11 / 40). Dakle, perfekt se javlja vrlo rijetko u evanđeljima i kada se javi čuva starije pune oblike pomoćnih glagola.

Stanje je drugačije u poveljama – perfekt se češće tvori od enklitičkih oblika pomoćnih glagola što predstavlja inovaciju iz narodnog jezika (v. poglavlje o pomoćnim glagolima), npr.: takom̂ s(a)m̂ se kletv̂ju klel̂ (P3: 19, 3), kakom̂ se e ban̂ kûlin klel̂ da hode vlaŝi (P3: 19, 3) te u 3. l. množine: kako su i moi star̂e imali (P2: 18, 8), a čo e uzel̂ voevoda san̂dal̂ i kneẑ paval̂ radinov(i)ĵ (P20: 93, 32/33), i v̂se zakone i povele i pisanîe koe e imal̂ dubrovn̂ik̂ (P8: 38, 14).

Dalje, veliki dio primjera čine oblici perfekta kod kojih na prvo mjesto dolazi pomoćni glagol, a na drugo mjesto particip (prezent glagola *byti* + *-l-* particip): tako kako s /û/ u bana kûlina hodili (P3: 19, 4), kako ŝu imali i naši star̂eši (P5: 25, 7-8), kako si, su bili. u stariĥ d(a)niĥ. (P6: 31, 31/32) itd. Evanđelja čuvaju drugačije stanje, na prvo je mjesto najčešće dolazio particip, a na drugo mjesto pomoćni glagol (*-l-* particip + prezent pomoćnog glagola *byti*).

Dakle, iako su oblik pomoćnog glagola i participijalni oblik stajali slobodno, češće je pomoćni glagol stajao iza participa (Horvat 1997-1998).

3.2.2. Pluskvamperfekt

Ovaj složeni glagolski oblik se tvorio tako da se drugom aktivnom participiju preterita za perfekt dodavao imperfektni oblik pomoćnog glagola *biti* (*byti*) – *jesam* (*jesmь*). Analitička je tvorba pluskvamperfekta u slavenskim jezicima nastala još u općeslavenskom razdoblju. Pluskvamperfekt nije postojao u ie. prajeziku. (Hamm 1974, Matasović 2008, Matasović 2009).

Pluskvamperfekt smo pronašli tek u poveljama koje su nastale polovinom 13. stoljeća. Nakon tog primjera, primjeri pluskvamperfekta rijetki su. Pluskvamperfekt bi se mogao koristiti u pojedinim dijelovima našega korpusa, ali se ne koristi. Dakle, ovaj oblik nije zahvatilo nestajanje kao što je npr. slučaj s imperfektom, nego je njegova uporaba rijetka. Do 15. stoljeća pronašli smo samo tri primjera uključujući ovaj iz povelje koja je nastala polovinom 13. stoljeća: *vratiti. to ôdъ ônehъ, koi bihu imъ pakostili* (P6: 30, 17), *I tuzi · bēše · reklo · kraljevstvo mi · postavit(i) slanicu* (P12: 49, 10), *a tozi biesmo iskali ôd nihъ da namъ učine* (P15: 67, 9/10). Zaključujemo da je pluskvamperfekt najmanje oprimjeren glagolski oblik u poveljama, jer se njime izriče davno prošla radnja, apsolutna prošlost koja prethodi nekoj drugoj radnji u prošlosti.

Tablica 18. Pluskvamperfekt u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Pluskvamperfekt u poveljama									
Jd	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.	M n.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	-	1.	-	-	biesmo iskali	-
2.	-	-	-	-	2.	-	-	-	-
3.	-	-	bēše reklo	-	3.	-	bihu pakostili	-	-

Slika je pluskvamperfekta ista u evanđeljima – javlja se rijetko, točnije rjeđe nego u staroslavenskom kanonu. U evanđeljima su pronađeni sljedeći primjeri pluskvamperfekta (Jerković 1975): *bê sьbraľъ se* (Mr. 1 / 33), *всѣлъ бѣ* (Mr. 11 / 2), *izgibalъ by* (Lk. 15 / 32), *bēhu prišli* (Lk. 5 / 17).

3.2.3. Futur

Futur je složeni glagolski oblik koji se u crkvenoslavenskom izražavao prezentom i infinitivom i prezentom: za svršene glagole se izražavao prezentom, a za nesvršene infinitivom i prezentom pomoćnih glagola *byti*, *hotěti*, *iměti* itd. (npr. бѹдѹ носити, хошѹ видѣти, имамъ пити).

Prema trajnom prezentskom *byti – jesmь* javljala se u crkvenoslavenskom posebna futurska nijansa perfektivnom *byti – bѹdѹ* (npr. живъ jestь : живъ бѹдеть, дѣлаь бѹдѹ). (Hamm 1974)

„U praslavenskom isprva nije postojao futur. Buduće se značenje izražavalo prezentom svršenog glagola, kao u staroslavenskome (stsl. *pišѹ` pišem` > > napišѹ` napišem*, napisat ću`). Ako je trebalo izraziti buduću trajnu radnju, mogao se upotrijebiti i nesvršeni prezent (tj. *pišѹ* je moglo značiti i `pisat ću`), no već u staroslavenskim kanonskim tekstovima nalazimo nekoliko novih konstrukcija za izražavanje futura nesvršenih glagola, npr. *xošѹ psъti* (dol. `hoću pisati`), *imamъ psъti* (`imam pisati`).” (Matasović 2009: 96)

Iako je u hrvatskim narječjima u starojezičnom razdoblju uspostavljen futur trojake tvorbe: analitički futur (tip *budete došli*), analitički futur (tip *doći ću/ ću doći*) i analitički futur (tip *budem moći*) (Lukežić 2015), u listinama smo pronašli veliki broj futura koji se najčešće javljaju u obliku tipa *doći ću/ ću doći*), samo su rijetki primjeri tipa *budem moći*. Ovakvo stanje dokazuju dolje navedeni primjeri.

U 12. stoljeću smo pronašli sljedeće future: *гѹдѣ си кѹто hoke krěvati* (P1: 14, 9) – javlja se u 3. lice jednine.

Futur je i dalje rijetkost u 13. stoljeću pa imamo zabilježeno 1. lice jednine: *и паче моимъ ljudi hoću povelevati* *да не приду. на васъ.* (P6: 31, 25) te 3. l. jednine: *кѹто hoće isъkati ići* (P4: 23, 19-20).

U 14. stoljeću imamo 3. l. jednine: *А тко ље sje pretvoriti* *али пореји а или /.../* (P11: 47, 19), *А тко ље sje pretvoriti* *али пореји а или /.../* (P11: 47, 19) 3. licu množine: *и hote ukrěpiti* *присѹлъ родитеь моихъ* (P10: 41, 6), *къ мнѣ а ми hote harni biti* (P19: 85, 4), *vlastele dubrovčci hoke bit* *vidmo vьsakomu* (P19: 85, 7).

U 15. stoljeću smo pronašli: *vsemu tomu hote harni biti* *и počtenьemь* (P23: , 11), *и njihъ poslidnimъ hojemo tvrdо* *и nepokolibimo* *и neporočno va viki vikoma uzdržati* (P23: 113, 45) itd.

Tablica 19. Futur I. u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Futur I. u poveljama				
Jd.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	hoću povelevati	-	-
2.	-	-	-	-
3.	hoke krêvati	hoće isъkati iči	je pretvoriti	-
Mn.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	-	-	hojemo uzdržati
2.	-	-	-	-
3.	-	-	hote ukrêpiti hote biti	hote biti

Futur tipa *budem moći* pronašli smo u 14. i 15. stoljeću: i nihъ тѣгъ ôd vsakoga zla vsudê kudi **буду** moji doseji (67, 15/16), da nitko ne usmože ni smiti **bude** uspomenuti ni iskati кѣви ni [i]ne ôsvete ni vražde (P20: 93, 31/32), i čo godi **буду** ôt(ъ)lučiti rečeni sudbe s vгъhu togai uzetъê (P20: 93, 37), i kada godi **буду** gospodovati i ôbladati više r[e]čennomъ (P23: 112, 36). Ovakav je futur Ardelio della Bella držao kao *piu elegante*:

„Analitički futur koji se sastoji od prezenta ili imperfekta glagola `biti` (ili `imati`) i infinitiva glagola koji se spreže (koji je Ardelio della Bella u jeziku dubrovačke književnosti držao kao *piu elegante*), u 20. st. je očuvan u južnim ČAK. i ŠTOK. govorima *jema bit, biše ti slušat.*” (Lukežić 2015: 349)

Futur II. ili tzv. egzaktni futur nismo pronašli u poveljama koje su nastale u razdoblju od 12. do 14. stoljeća, iako Belić tvrdi da se ovaj futur pojavljuje u 13. stoljeću.

3.2.4. Kondicional

U crkvenoslavenskom jeziku kondicional se tvorio od drugog aktivnog participa preterita i oblika *bimь, bi, bi; bimь, biste, bь*, tj. od *l*-participa i posebnoga (optativnoga) oblika glagola *byti*. U 2. licu množine bismo očekivali oblik **bite*, ali je sufiksally -s- ovamo prodrlo iz aorista. Kondicionalno *bim* se održalo u pojedinim čakavskim govorima, a nalazimo ga i u slovenačkim Frizinškim listićima. (Hamm 1974, Gadžijeva et. al. 2014)

U 12. stoljeću nije zabilježen nijedan kondicional, dok u 13. stoljeću nalazimo kondicional u 1. licu jednine: ako li **ne bihь. moglь** činiti /.../ vratiti. (P6: 30, 16/17). Primjer kondicionala pronašli smo i u 3. licu jednine: I ako **bi, bila** nekoja s[r]amota (P6: 31, 32) te u 1. licu množine: ako li *ja samь..* ili moi ljudi **bisьmo** nečо pakostili (P6: 30, 14).

Kako se približavamo 15. stoljeću, broj kondicionala raste, kao što je slučaj i s perfektom pa u 14. stoljeću nalazimo primjer za 1. lice jednine: kako **bih(ь)** dubrov'niku veliku ljubьvь i sьrdčanu prijazьnь dobrimi dьli i tvoromь pokazalь (P19: 85, 5) te za 1. lice množine: kako **da bismo** i mi po običaju rečene gospode nьmь potvьrdili i ustanovili rьvihь naših(ь) svobodčine zakone i uvьte i povelje (P14: 59, 11/12), kako da **bismo** i mei po običaju r[e]čene gospode nimь potvьrdili i ustanovili (P18: 78, 11). U 14. stoljeću je najbolje oprimjereno 3. lice jednine: bez nihь zloga početiь otloživьše čо **bi ne bilo** na nevьru (P8: 38, 12), ako li **bi** tko ponesalь ponosь člověkь g(ospo)d(i)na bana da je platilь (P9: 39, 5/6), aje **bi** koi našь člověkь vola ôdь naše zemьle ôdašalь (P13: 55, 29/30), ako **bi** koi člověkь ôdь konavli vola ôdь vizaline ôdašalь (P13: 55, 31), ako **bi se** tko lubo nasь vola (P13: 57, 41), tko li **bi sie** potvorilь ali porekalь (P14: 61, 28), slatko prosiše i moliše govoreje da **bi imь** platilo kralestvo mi (P16: 68, 4/5), kako da **bi se ne** ukrala krasna ljubavь (P16: 69, 6), i za čьstь nihь tko li **bi se** potvorilь da e prokletь ôd(ь) gospoda b(o)ga (P17: 75, 23), tko li **bi se** potvorilь ili porekalь (P18: 82, 27), kto li **bi** porekьlь da e kletь caremь nebesnimь (P19: 86, 14). Također je dobro oprimjereno i 3. l. množine: Ako li **bi** tko ôd(ь) nih(ь) koju neviru namь učinilь (P11: 46, 12), i ako **bi ne** tьli konavlane i

vitalinane primiti za gospodstvo dubrovačko (P13: 55, 23/24), ako **bi se ôdbyrgli** (P13: 55, 24/25), *tko* lubo inoga koi **bi hotêli pomesti** vola uzeći župu vola gradъ (P13: 55, 28).

U 15. stoljeću pronašli smo primjer za 3. lice jednine: ni za *niedanъ* ini uzrokъ koi **bi** na sviti **mogalъ biti** *nimъ* (P23: 110, 22/23), i ako **bi se** u mene *natražakъ* **našalъ** ôd(ъ) moega s'rca čo bi počteno (P23: 112, 33) te za 1. lice množine: kako da **bismo** *imъ* i mi po ôbičaji rečene gospode *nimъ* **potvrđdili** i ustanovili kripko (P22: 106, 8).

Tablica 20. Kondicional u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

Kondicional u poveljama				
Jd.	12. st.	13. st	14. st.	15. st
1.	-	biъ. mogъ	bih(ъ) pokazalъ	-
2.	-	-	-	-
3.		bi bila	bi bilo bi moglo	bi mogalъ bi se našalъ
Mn.	12. st.	13. st.	14. st.	15. st.
1.	-	bisъmo pakostili	bismo potvrđdili	bismo potvrđdili
2.	-	-	-	-
3.	-	-	bi učinilъ	-

Iz prikazanoga vidimo da je kondicional dobro oprimgjeren u poveljama, iako ne nalazimo podjednako zastupljena sva lica. Njegova frekventnost nas ne iznenaduje, jer se analiza zasniva na korpusu (pravnim tekstovima) koji izražava potencijalnu radnju. Evandjelja nam ne pokazuju takvo stanje.

„Potencijal u jevandjelju nije čest oblik. To omogućuje da iznesemo potpun popis i lako utvrdimo način građenja.” (Jerković 1975: 177)

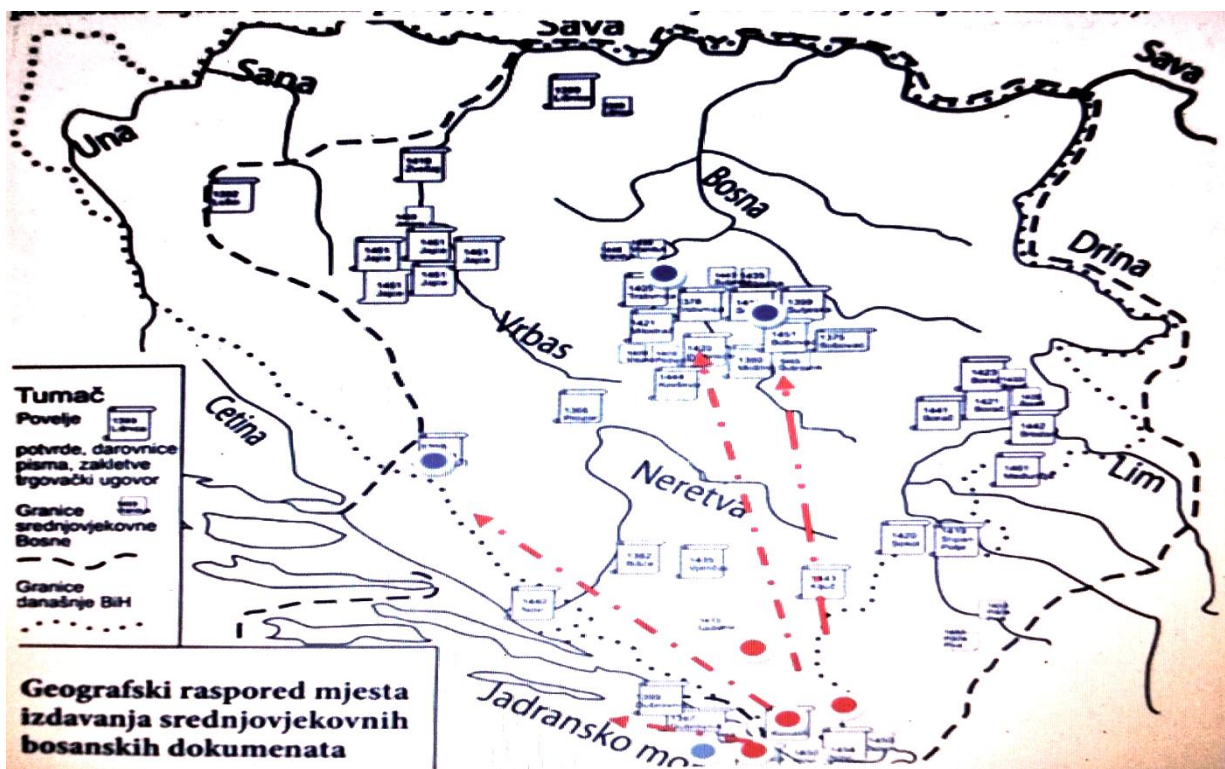
Druga razlika koju uočavamo prilikom poredbe s evandeljima ogleda se u pomoćnim glagolima. Naime, u poveljama imamo inovaciju u 1. lica jednine (*bihb*), dok se kod evandjelja i dalje javlja stari oblik pomoćnoga glagola (*bimь*).

Frekventnost složenih glagolskih oblika u poveljama predstavlja inovaciju u glagolskome sustavu, jer ih evandjelja rijetko čuvaju i broj primjera je sveden na minimum pa se često ne mogu donijeti uopćeni zaključci o njihovoj uporabi.

„Od složenih glagolskih oblika u slavenskim su se jezicima održali futur, perfekt i kondicional. Kako su se aorist i imperfekt u većini slučajeva prestali upotrebljavati, nestalo je i starih oblika pluskvamperfekta, pa se umjesto njih upotrebljavaju mlađi u kojima se imperfekt pomoćnoga glagola zamjenjuje perfektom (ispor. već u stsl. *neslь bylь jestь*).” (Hamm 1974: 180)

4. Pregled inovacija po geografskom položaju (na primjeru prezenta)

Ranije smo naglasili da su listine nastajale na različitim terenima unutar srednjovjekovne Bosne. Pitanje je jesu li i inovacije nastajale na različitim terenima i kako su se širile. Da bismo to objasnili, poslužit ćemo se terminologijom iz poredbenog jezikoslovlja. Inovacije se šire do određenih područja, a crtu do koje je dopro val, tj. granicu proširenosti jezične promjene ili svojstva zovemo izoglosom. Postoje i područja gdje se poklapaju dvije ili više izoglosa, tj. granice proširenosti dvaju ili više jezičnih svojstava, a tu pojavu nazivamo snopom izoglosa (Matasović 2001, Mihaljević 2002). Radi otkrivanja izvora inovacija i širenja izoglosa, navest ćemo sva mjesta nastanka povelja u kojima je prvi put zabilježena neka inovacija (ako u povelji u kojoj je prvi put zabilježena pojedina inovacija ne pronađemo mjesto nastanka povelje, preći ćemo na sljedeću u kojoj je mjesto naznačeno).



Karta broj 5: Geografski pregled širenja inovacija na primjeru prezenta²⁷

²⁷ Izvor: Turbić-Hadžagić A. (2011) Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni, Javna biblioteka "Alija Isaković", Gradačac.

U prezentu je inovacija u 1. licu jednine s nastavkom *-mь* prvi put zabilježena u povelji iz 14. stoljeća koja je nastala na području Ljuta – današnje Konavle kod Dubrovnika. Prvo je lice množine s nastavkom *-mo* prvi put zabilježeno u poveljama iz 13. stoljeća, a područje nastanka u više povelja se veže za Hum (današnju Hercegovinu). Na početku 14. stoljeća je ova osobina zabilježena i u povelji koja je nastala na Bobovcu kod današnje Kraljeve Sutjeske, zatim u povelji koja je nastala u Žrnovici (srednjovjekovni toponim kod Dubrovnika), zatim se kao mjesto nastanka javlja Duvno (Tomislavgrad).

Treće lice jednine s nastavkom *-e* ili *-i* prvi put nalazimo u 13. stoljeću u povelji koja je nastala u Humu, a u 14. stoljeću u povelji koja je pisana u Žrnovici (srednjovjekovni toponim kod Dubrovnika), a završena u Trstivnici (srednjovjekovni toponim pored rijeke Trstivnice kod Kaknja). Dakle iz geografske slike pojavnosti inovacija vidimo da su inovacije nastajale na području srednjovjekovnog Huma i širile se dalje prema sjeveru i zapadu (v. kartu broj 5²⁸). Također je vidljivo da su inovacije nastajale na području zapadne štokavštine, i to prije velikih migracija.

²⁸ Crvenom bojom su označena mjesta nastanka povelja u kojima se prvi put javlja inovacija, a plavom bojom mjesto nastanka povelja u kojima se inovacija javlja drugi i treći put (idejno rješenje dodano na kartu A. Turbić-Hadžagić).

5. Grafematika u službi morfologije

Pri opisu pojedinih glagola i glagolskih oblika uočili smo pojedine grafematičke osobine koje po njihovoj prirodi nismo mogli uvrstiti u sam opis glagola. Stoga smo odlučiti takve osobine izdvojiti u posebno poglavlje koje će se terminološki oslanjati na *Grafolingvistiku srednjovjekovnih tekstova* M. Žagara (Žagar 2007). Odmah na samome početku, prije opisa pojedinih osobina, potrebno je razdvojiti i objasniti dva bliska termina: grafematika i grafetika. Žagar je temeljne grafolingvističke pojmove razdvojio i definirao drugačije od predstavnika novijih njemačkih i ruskih grafolingvista:

„Grafematici, podređenoj grafolingvistici, a nadređenoj grafemici (jer jezik se ne odražava samo pojedinim slovima), dodijelili smo lingvističku osnovicu teksta, sva ona pismovna sredstva koja odražavaju jezičnu vrijednost, a u grafetiku, koja također pripada grafolingvistici (premda ne oslikava jezičnu stukturu), uvrstili smo one grafičke segmente koji sudjeluju u vizualnoj organizaciji tekstone i koji nemaju svog usmenojezičnog odvetka, koji su, dakle, prave osebnosti pisanih tekstova. Do takva razlikovanja nije nas dovela nužnost teorijskog opravdanja, nego upućenost u datacijsku i ubikacijsku vrijednost pojedinih pismovnih osobina u srednjovjekovnim tekstovima. Pokazat će se, naime, kako se mijene jezičnih i vizualnoorganizacijskih (grafematičkih i grafetičkih) tekstovnih segmenata zbivaju različitim ritmom, pa kako, naprimjer, znatnija pomlađenost kroz uređivanje na prvome planu ne mora pratiti istovjetan odnos na drugome.” (Žagar 2007: 37, 38)

Kod opisa glagola uočili smo pojedine grafematičke osobine koje su nam se činile isuviše značajne, bez obzira što ne pripadaju užem području našeg proučavanja:

Pomoćni glagol *biti* u infinitivu čuva *y*: *jako byti* mi ôd(ь) h(risto)sê isuse (41, 7), ali u 14. stoljeću dolazi do prijelaza *y* u *i* pa imamo infinitiv s *i*: *na kralestvo êko biti* mi va hrista b(o)ga (71, 4).

U 13. stoljeću 3. lice jednine glagola *jesam* grafički se označava kao *ê* koji se čita kao /je/ i nema indikacija da bi se u ovakvim oblicima mogao čitati ka /i/. Ako pogledamo s druge strane, enklitički je oblik *je* mnogo češći u poveljama, ali se javlja bez početnoga *j* i također je oprimjeren u 13. stoljeću: *komu e iskana pravi na* (18, 10-11).

Ako pogledamo pojavnost jerova u glagolima kroz četiri stoljeća, možemo konstatirati sljedeće:

- 12. stoljeće pokazuje znatna kolebanja, točnije jerovi se čuvaju u pojedinim primjerima: *trъgujuke* (P1: 14, 8-9), dok se u pojedinim gube: *pisah* (P1: 16, 20), *pisah* *siju knigu* (P1: 16, 20);
- 13. stoljeće pokazuje isto stanje. Navodimo primjere u kojima se jerovi i dalje pišu: *pridoħъ* (P4: 21, 3), *kleħъ sê* (P4: 21, 7), *ôbretosъmo* (P4: 21, 6), *pisahъ* (P3:19, 6), *kleħъ* (P4: 21, 7);
- 14. stoljeće također čuva primjere bez jerova: *dah*, *pohvaliti* (P10: 40, 1), *pohvalit* (P12: 49, 1) te primjere u kojima se jerovi pišu: *prîsegoħъ* i *kleh[ъ]* (P18: 79, 22), *krъsTihъ* (P17: 71, 1);
- 15. stoljeće i dalje se čuvaju jerovi, ali se pišu neujednačeno: *potvrъjuju* i *tvrъju* (P20: 89, 15/16), *utvrъždaju* se (P22: 105, 2/3), *poslahъ moga slugu* (P21: 99, 2/3), *ôbъlubismo* (P20: 92, 30), *privъže* (P20: 89, 7/8).

Zaključujemo da se jerovi u pojedinim primjerima „izgovaraju”, a u pojedinim su samo grafetička sredstva.

6. Dinamičnost na imenskom i glagolskom planu

Budući da je jezik dinamičan i budući da su mu promjene u vremenu jedno od najvažnijih obilježja, a mi smo te promjene kod glagola djelomično opisali u ovome radu, osjetili smo potrebu da tu jezičnu dinamiku povežemo s dinamikom na drugom jezičnom planu – onom imenskom. Budući da je rad svojevrsni nastavak istraživanja na istome korpusu koji je obrađen u doktorskom radu *Deklinabilne riječi bosaničnih pravnih tekstova od 12. do 15. stoljeća* A. Turbić-Hadžagić (Turbić-Hadžagić 2006), jezične promjene koje smo uočili kod glagola usporedit ćemo s promjenama koje se dešavaju kod imenica te vidjeti gdje su inovacije vidljivije, ali i dinamičnije!

U ovome radu smo obradili samo jednu vrstu riječi – glagole, dok u doktorskom radu A. Turbić-Hadžagić nalazimo analizu imenica, zamjenica, pridjeva i brojeva.

Imenice u poveljama pokazuju „premoć” starobosanskih osobina, tj. inovacija:

„Promjenu imenica koju nalazimo u najstarijem slavenskom književnom jeziku držimo polazištem, jer je ona slika onoga što smo imali u završnoj fazi praslavenskoga jezika. Staroslavenski se jezik na morfološkoj razini imenica koje se nisu sklanjale po glavnoj deklinaciji u bosaničnim pravnim tekstovima održavao u srednjovjekovnome razdoblju i supostojao sa starobosanskim, ali ne ravnopravno, jer je starobosanski bio premoćniji.“ (Turbić-Hadžagić 2006: 234)

Ipak, bez obzira na premoć starobosanskih osobina, a na osnovi osobina koje navodi A. Turbić-Hadžagić, zaključujemo da u svim tipovima deklinacija nalazimo i arhaične crte. Kao dokaz ovoj tvrdnji uzimamo imenice srednjeg roda:

„Imenice srednjega roda bosaničnih pravnih tekstova od 12. do 15. st. u usporedbi sa istim imenicama iz Čajničkoga jevanđelja manje čuvaju staroslavensku tradiciju, dok za Divoševo jevanđelje I. Grickat ne navodi dovoljno primjera imenica koji bi nas naveli na relevantan zaključak.” (Turbić-Hadžagić 2006: 236)

Zamjenice kao vrsta riječi također pokazuju „dvojnosti” – supostojanje staroslavenske i starobosanske norme, npr.:

1. „Iznimno rano, početkom 13. st., zamjenice izvedene sufiksom *-k-* pokazuju stbos. gram. morfem **-oga** u gen. jednine.
2. Staroslavenski oblici zamjenica sred. roda u akuzativu jednine egzistiraju naporedo sa starobosanskim oblicima.

3. Instr. jed. žen. roda zadržava redakcijski (bosanskostaroslavenski) gram. morfem – **oju** (< ojö)
4. Starobosanski gram. morfem –**ijem** u instrumentalu jednine pojavljuje se u 15. stoljeću.” (Turbić-Hadžagić 2006: 371)

Kod pridjeva kao i kod imenica uočavamo da starobosanske osobine imaju daleko veći uticaj od staroslavenskih:

„Staroslavenski gramatički morfemi nesumnjivo su rjeđi od starobosanskih i zapravo su dio pisarske manire: i njima pisar dokazuje da `zna svoj posao` i da je njegov jezik ipak drukčiji od onoga svagdanjega.” (Turbić-Hadžagić 2006)

Na tragu ovoga istaknut ćemo da razlikujemo „nepreživjele” staroslavizme koji funkcioniraju kao arhaizmi od onih osobina koje su još uvijek iste u staroslavenskom i starobosanskom. Drugim riječima, nisu staroslavenizmi sve osobine koje su iste u staroslavenskom kanonu i nekoj bosanskoj povelji.

Zaljučujemo da se kod zamjenica dobro čuvaju staroslavenski oblici, dok brojevi pokazuju ovakvo stanje:

1. „U nom. jed. i množ. muš. roda određenoga oblika nepalatalne varijante rednoga broja *prъvi* došlo je do kontrakcije vokala: *i* (< *yi*). Listine pokazuju i primjere rednoga broja *prъvi* uz imenicu u gen. jed. imeničke *r*-deklinacije (*novebrija*): *prъvi novebrija Pr 111*.
2. Nom. jed. žen. i sred. roda ima neodređeni pridjevski vid.
3. U gen. jed. muš. roda redni se broj sklanja po promjeni pridjeva neodređenoga vida: *ōtb prъva · zakone P 1218*, i po promjeni pridjeva određenoga vida: *moega i moga prъvoga P 2419*. U gen. jed. rednoga broja koji se sklanja po promjeni pridjeva određenoga vida novina je starobosanski gram. morfem –**oga**.
4. Gen. i instr. jed. žen. roda imaju gram. morfeme imeničke deklinacije: **-e, -om**.
5. Gen. i dat. množ. imaju kombiniranu zamjeničko-pridjevsku deklinaciju.

Glasovni gram. morfem –**ijeh** (*prъviehb našihb P 3513*) novina je i realizira se kao i kod ostalih deklinabilnih riječi: *ie + hb*.” (Turbić-Hadžagić 2006: 377)

Pojedini brojevi i brojne imenice zadržavaju staroslavensku deklinaciju što nam potvrđuje čuvanje staroslavenske norme:

„Navedeni primjeri potvrđuju da se brojna imenica *tysōči* kongruira s brojevima koji su napisani poslije nje.

Da brojna imenica *tysōči* nije uvijek u dualu uz broj *dъvê*, pokazuje primjer genitiva jed.: *ōdb dvê tisuki Pr 15-10*. U ovome primjeru broj *dvê* zadržava staroslavensku dualnu deklinaciju, a

brojna imenica *tysōci* deklinira se po *i*-deklinaciji imenica žen. roda. (A. Turbić-Hadžagić 2006: 375)

Kod ove brojne imenice nalazimo i prodor elemenata narodnoga jezika, a to nam potvrđuju sljedeći primjeri:

„Drukčija je deklinacija brojne imenice *tysōci* uz broj *tri*:

za <i>tri tisuje</i> <i>perperь</i> P 23 ₃₀ .

Brojna imenica deklinirana je po palatalnoj *a*-promjeni imenica žen. roda.

Tako se ova brojna imenica deklinira i uz druge brojeve u listinama:

- genitiv: *ōdь šestь tisuŷь* **Po** 6₈₋₉, *da se razumije ere ōsta u komunь dubrovački dva na desete tisuŷь* *dukatь zlatiehь* **P** 33₂₆, [·] i [·] (= 10) *tisuŷь dukatь* **Tu** 1₈₋₉.
- akuzativ: *ō(t) vlasreō prima tisuŷu i dvi sti perperь* **P** 43₈.” (A. Turbić-Hadžagić 2006: 376)

Iz ovoga prikaza vidimo da su sve deklinabilne imenske vrste riječi sklone čuvanju naslijeđenih jezičnih crta, ali i snažnom utjecaju inovacija. Što bi to značilo? Nismo pronašli nijednu paradigmu u kojoj potpuno preovladavaju samo inovacije ili samo starobosanske osobine, npr. kod imenica se javlja utjecaj jednih deklinacija na druge – glavne deklinacije utiču na konsonantske ili sporedne, ali se i dalje javljaju primjeri koji čuvaju staroslavenske osobine (npr. imenice koje se dekliniraju po *u*-deklinaciji).

Glagoli nam pokazuju drugačije stanje. Naime, postoje pojedine paradigme u kojima se mogu lako uočiti arhaične crte i njihovo supostojanje s inovacijama, kao što je slučaj s imenskim vrstama riječi, npr.: prezent, imperativ, aorist itd. te paradigme u kojima su arhaične crte potpuna rijetkost ili se uopće ne pojavljuju, npr.: perfekt, kondicional itd.

Najvjerojatnije su glagoli prvi bili na „udaru” inovacija jer su dinamična jezična kategorija bez kojih nema rečenice. Dokaz je ovoj tvrdnji i činjenica da se dvojina kod glagola izgubila ranije nego kod imenica.

ZAKLJUČAK

Povelje su „izrasle” iz narodnoga izraza i u njima su inovacije bile prirodna platforma, dio govornog jezika. S druge strane, evanđelja su bila manje podložna narodnome utjecaju, ali i u njima možemo uočiti prodor pojedinih inovacija. Dakako, utjecaj je narodnih govora, kako smo i pretpostavili u uvodnome dijelu ove teze, daleko jači u administrativnim tekstovima i dešava se koje stoljeće ranije nego u crkvenim tekstovima.

Svi jednostavni glagolski oblici dobro su oprimjereni u poveljama, međutim, najbolje je oprimjeren aorist, a potom slijedi prezent. Aorist je najzastupljeniji oblik zbog toga što je svojstven za srednjovjekovni administrativno-pravni funkcionalni stil.

U prezentu u poveljama nalazimo pojavnost starih nastavaka, ali i postojanje novih nastavaka koji su u vidu inovacija prodirali iz narodnih govora. Prvo lice jednine se s nastavkom *-m* javlja tek u 14. stoljeću za temtske glagole, a za atematske još u praslavenskome, dok u množini *-mo* imamo već od 13. stoljeća. Dakle, u 1. licu jednine inovacije su najvidljivije u 14. stoljeću, jer se u 12. i 13. stoljeću javljaju primjeri s nastavkom *-u*. Situacija je nešto drugačija u bosanskim evanđeljima, dakle u bosanskoj redakciji crkvenoslavenskoga jezika. Kod njih je prodor elemenata živoga narodnog govora dosta manji. U evanđeljima najčešće kod glagola atematske prezentske vrste nalazimo naslijeđene staroslavenske nastavke, a kod glagola s tematskim dijelom u relativno malom broju imamo odstupanja od staroslavenske norme. U prvom licu jednine u poveljama u 14. stoljeću smo pronašli nastavak *-m*, koji nije zabilježen u Čajničkom evanđelju. U 1. licu množine Jerković je pronašla samo jedan primjer s nastavkom *-mo*, dok se ovakav nastavak u poveljama javlja i u 13. i 14. stoljeću, a u 3. licu množine nastavak *-tb* u evanđeljima izostaje samo dvaput. Za razliku od evanđelja u poveljama nalazimo i inovacije u 3. licu jednine, gdje se rijetko javljaju primjeri s nastavkom *-tb* (samo dva puta), dok su primjeri ovisno o tematskome morfemu, s nastavkom *-i* ili *-e* vrlo česti i javljaju se već od 13. stoljeća. Važno je naglasiti da kroz cijelo 13. stoljeće ne nalazimo oprimjereni 2. lice jednine ili množine prezenta, što je očekivano s obzirom na ovaj korpus tekstova (povelje). Zaključit ćemo da u prezentu inovacije preovladavaju te da su najvidljivije u 1. licu jednine.

Imperativ kroz četiri stoljeća ima isti način tvorbe u 3. licu jednine i množine (*da + prezent*), npr. *da se nigdêr̃b ne uzme ni jedna c(a)r̃ina* (P9: 39, 3), a konstrukciju *imam + infinitiv* nalazimo tek u 15. stoljeću, npr. *da est̃b i da ima biti vlastel̃b* (P20: 92, 25). Iako u 15. stoljeću

imamo zabilježenu konstrukcija *imam* + infinitiv i dalje se javlja konstrukcija *da* + prezent. Čuvanje starih imperativnih nastavaka nalazimo u 2. licu jednine u 12, 13. i 14. stoljeću koje se javljaju u vidu čuvanja nastavka *-i*. Dalje možemo zaključiti da se u poveljama mnogo češće javlja imperativ u vidu konstrukcije *da* + prezent, što nije slučaj s imperativom u evanđeljima. Ova pojava uzrokuje u 3. licu jednine i 3. licu množine prezentske nastavke. Prvo lice množine nije oprimjereno sve do 14. stoljeća. U 1. licu množine u 14. stoljeću inovaciju nalazimo u nastavku *-mo*. U evanđeljima je oblik 2. licu množine očuvan i u 13. i 14. stoljeću (*-e*) pa u 2. licu množine ne nalazimo inovacije. Zaključujemo da je imperativ sklon čuvanju starih oblika, bar što se tvorbe tiče.

Aorist je najfrekventiji oblik u poveljama te najfrekventiniji oblik prošloga vremena u evanđeljima. Bez obzira na ovu činjenicu, pronašli smo samo jedan primjer za 2. lice, i to množine. U 12. stoljeću je aorist zabilježen u samo dva primjera, dok je u 13. stoljeću puno bolje zastupljen. Prvo lice množine asigmatskoga aorista nije zabilježeno u 13. stoljeću. Inovacije kod aorista vidimo u preovladavanju sigmatskoga aorista nad asigmatskim, što je najbolje vidljivo u poveljama iz 15. stoljeća. Inovacije su vidljive i u 3. licu množine u nastavku *-osъmo/-osmo, -smo*.

U poveljama je imperfekt mnogo manje zastupljen nego aorist pa zaključujemo da je vrlo rano zamijenjen perfektom (ovo je vidljivo i u suvremenom jeziku). Zbog ovog ne možemo pratiti „križanje“ inovacija i starih osobina nastavaka. Jedna je od glavnih inovacija kontrakcija nastavaka pa prilikom proučavanja imperfekta ne nalazimo nijedan primjer s nekontrahiranim oblikom.

Infinitiv se u 12. i 13. stoljeću javlja bez otpadanja dočetnoga *-i*, a supin u ova dva stoljeća nije zabilježen. U 14. se stoljeću infinitiv i dalje javlja bez otpadanja dočetnoga *-i*, ali se javljaju i primjeri bez dočetnoga *-i*. Supin je zabilježen samo u 14. stoljeću (jedan primjer), u 15. stoljeću preovladava infinitiv s dočetnim *-i* i iščezava supin.

Glagoli *jesam*, *biti* i *htjeti* odaju čuvanje starih osobina u vidu naglašenih punih oblika pomoćnih glagola te preovladavanje narodnih, starobosanskih oblika u vidu nenaglašenih enklitičkih oblika. Kod prezenta pomoćnoga glagola *jesam* već u 13. stoljeću primjećujemo da su brojniji enklitički oblici, a u 15. su stoljeću znatno češći od punih oblika, a u pojedinim poveljama gotovo preovladavaju. Važno je istaknuti da smo pronašli i brojne potvrde pomoćnoga glagola *biti* koji u infinitivu čuva *y* (što u našim poveljama zapravo predstavlja grafetičku osobinu), ali i da u 14. stoljeću dolazi do prijelaza *y* u *i* pa imamo infinitiv s *i*: na kraljestvo êko **biti** mi va hrista b(o)ga (71, 4).

Enklitički su oblici pomoćnoga glagola *htjeti* (*sam* i *ću*) zabilježeni u povelji iz 1232. godine, što dokazuje znatno ranije prodiranje narodnih govornih elemenata u ovaj funkcionalni stil, nego što se to ranije mislilo. Već smo naglasili da je najmanje sačuvan pomoćni glagol *htjeti*, zbog toga što se u poveljama koje smo analizirali češće koriste glagolski oblici kojima se izražava budućnost pa se zbog toga i češće koriste pomoćni glagoli *jesam* i *biti*, jer se često rabe za tvorbu složenih prošlih glagolskih vremena. Drugi razlog bio i tvorba futura I, koji se većinom ne tvori kao u suvremenom jeziku.

Particip prezenta aktivni jednim dijelom u vidu inovacija prelazi u funkciju glagolskoga priloga sadašnjeg, a u drugome dijelu, koji čuva pojedine padeže, i dalje ima participnu funkciju. Inovacije kod participa najvidljivije su na fonetskoj razini – refleksacija nazala. Participi su arhaični oblici kod kojih su inovacije vidljive samo na fonološkoj razini.

U bosanskim evanđeljima, točnije u Čajničkom evanđelju, značajnije inovacije uočene su u prezentu u vidu nastavka iz narodnog jezika (Jerković 1975), dok kod drugih oblika ne nalazimo značajne inovacije. S druge strane, broj arhaičnih osobina dosta je velik. Kod listina je stanje obrnuto proporcionalno stanju u evanđeljima – broj inovacija dosta je veći u odnosu na arhaične osobine.

Perfekt se rabi sve češće kako se vremenski približavamo 15. stoljeću te preuzima funkciju imperfekta, aorista i pluskvamperfekta. Za razliku od primjera u evanđeljima, veliki dio primjera u poveljama čine oblici perfekta kod kojih na prvo mjesto dolazi pomoćni glagol, a na drugo mjesto particip (prezent glagola *byti* + *-l-* particip): tako kako S /û/ u bana kûlina **hodili** (P3: 19, 4), kako sû imali i naši starêši (P5: 25, 7-8), kako si, **su bili**. u starihъ d(a)nihъ. (P6: 31, 31/32) itd. Arhaičnost perfekta vidimo u rasporedu pomoćnog glagola – često se pomoćni glagol rabi u svojstvu poluenklitike

Kako se aoristu i imperfektu u većini slučajeva smanjila učestalost, nestalo je i starih oblika pluskvamperfekta. U poveljama, kao i u evanđeljima, pluskvamperfekt je slabo zastupljen i nalazimo ga tek od polovine 13. stoljeća (za starija razdoblja ne znamo, a 12. stoljeće je uglavnom nezasvjedočeno).

Inovacije kod futura najvidljivije su u njegovu građenju gdje se već od 12. stoljeća javlja tip futura tipa *doći ću/ ću doći*. Analitički futur koji se sastoji od prezenta ili imperfekta glagola `biti` (ili `imati`) i infinitiva glagola koji se spreže (tip *budem moći*) u poveljama nalazimo od 14. stoljeća.

Za razliku od evanđelja u kojima su kondicionali rijetkost, u poveljama su česta pojava. Druga razlika koju uočavamo prilikom poredbe s evanđeljima ogleda se u pomoćnim

glagolima – u poveljama imamo inovaciju u 1. licu jednine (*bihъ*), dok se kod evanđelja i dalje javlja stari oblik pomoćnoga glagola (*bimъ*).

Složeni glagolski oblici malobrojniji su u odnosu na jednostavne, ali ipak zauzimaju značajan dio korpusa i za razliku od evanđelja daleko su bolje oprijemljeni i zastupljeni. Najfrekventniji složeni glagolski oblik je perfekt za kojim potom slijedi kondicional. Brojnost složenih glagolskih oblika raste kako se vremenski približavamo 15. stoljeću.

Dakle, inovacije su mnogobrojnije i najvidljivije su u:

1) Presentu:

- 1. lice jednine (od 14. stoljeća) s nastavkom *-mъ* za tematske glagole,
- 1. lice množine (od 13. stoljeća) s nastavkom *-mo*,
- 3. lice jednine s nastavkom *-tb* (nekoliko primjera),
- 3. lice jednine s nastavkom *-e* ili *-i* (učestali),
- 3. lice množine s nastavkom *-ju* ili *-e* (učestali),
- 3. lice množine s nastavkom *-tb* (nekoliko primjera);

2) Aoristu:

- preovladavanje sigmatskog aorista,
- 3. lice množine (od 13. stoljeća) s nastavkom *-osъmo*;

3) Imperfektu:

- gubljenje imperfekta (njegovu funkciju preuzima perfekt)
- kontrakcija nastavaka (npr. nastavka *-aahъ*);

4) Infinitivu:

- iščezavanje opozicije između infinitiva i supina;

5) Pomoćnim glagolima:

- brojnost enklitičkih oblika pomoćnih glagola (početak 13. stoljeća);

6) Složenim glagolskim oblicima:

- brojniji su u poveljama koje su vremenski bliže 15. stoljeću;

7) Perfektu:

- istiskuje uporabu imperfekta,
- perfekt se u poveljama tvori i od punih i od enklitičkih oblika pomoćnog glagola *biti*,
- pomoćni glagol češće dolazi ispred participia (za razliku od perfekta u evanđeljima gdje na prvo mjesto češće dolazi particip);

8) Futuru:

- uporaba analitičkog futura tipa *ću doći/ doći ću*;

9) Kondicionalu:

- kondicional je frekventan u poveljama (u evanđeljima je vrlo rijedak),
- 1. licu jednine kondicionala: (*bihь*), dok se kod evanđelja i dalje javlja stari oblik pomoćnoga glagola (*bimь*).

10) Broju:

- veliki broj primjera u jednini i množini,
- gubljene dvojine, tj. njezino izjednačavanje s množinom.

Stare su osobine malobrojnije u odnosu na inovacije, a vidimo ih u:

1) Imperativu:

- analitički način tvorbe imperativa (čestica *da* + prezent, prezent glagola *imati* + infinitiv);

2) Infinitiv i supin:

- pojava supina (samo u 14. stoljeću – jedan primjer),
- pojava infinitiva bez dočetnoga *-i* (samo u 14. stoljeću)

3) Participi:

- dobro razvijen sustav padeža.

4) Perfekt:

- često se pomoćni glagol rabi u svojstvu poluenklitike.

Iz prikaza se jasno vidi da je broj inovacija mnogobrojniji, iako se ranije mislilo da sustav glagola u razdoblju od 12. do 15. stoljeća čuva više znakovitih starijih osobina. Takva je slika jezika posljedica rezultata istraživanja bosanskih evanđelja, koja su doista konzervativnija i otpornija na prodor inovacija i osobina iz narodnih govora. Na primjerima i odabranom korpusu smo pokazali da su povelje sačuvale veliki broj inovacija pa zbog toga smatramo da predstavljaju reprezentativan izvor za proučavanje jezika srednjovjekovnog razdoblja u Bosni i Hercegovini. Također, mnoge inovacije pronađene u ovome korpusu nude mogućnost upotpunjavanja i rekonstrukcije slike o štokavštini predmigracionog razdoblja, što bi u budućnosti moglo pomoći popunjavanju svojevrstne gramatike štokavskog kontinuuma.

S povijesnog aspekta, listine nam nude mnogo informacija o Bosni kao pravnoj državi, njezinu uređenju i odnosima sa susjednim državama, ali nam i s jezičnog aspekta nude niz jezičnih osobina spomenutog razdoblja.

Kroz naše istraživanje zaokruženiiju sliku smo dobili tek nakon analize složenih glagolskih oblika. Naime, oni su manje istraženi (u odnosu na jednostavne), jer nam dosadašnja istraživanja uglavnom nude rezultate iz bosanskih evanđelja u kojima se oni rijetko rabe. Opravdano je bilo očekivati da će nam listine pružiti nove osobine i u ovome pogledu. Naime, u evanđeljima je gotovo nemoguće rekonstruirati paradigmu pojedinih složenih glagolskih oblika, dok su nam povelje, zbog same namjene teksta (pravni tekstovi), to omogućili. To se najbolje vidi pri opisu perekta i kondicionala.

Cjelovitu i potpunu sliku o jeziku srednjovjekovnoga razdoblja dobit ćemo tek nakon promatranja ovoga korpusa i s drugih jezičnih razina pa bi ovaj rad predstavljao jedan korak ka tome cilju. Zbog toga smo svu analiziranu građu digitalizirali i povezali s kontekstom u kojem je pojedinačno svaki glagol smješten i povezan, što će biti i prilog ovome radu (tekstualni i digitalni prilog). Sam tekstualni prilog nam ne nudi gramatički opis uz svaki oblik, jer je on primijenjen u samom tekstu rada. Napominjemo da istraživanje u određenom nije iscrpljeno i digitalizirana građa ostaje kao dovršena pretpostavka za daljnja istraživanja. Na osnovi ovoga, u budućnosti bi se mogla i izraditi gramatika koja bi obuhvaćala sve jezične razine u poveljama srednjovjekovnoga perioda.

LITERATURA:

Anić V (2006) Veliki rječnik hrvatskoga jezika, Novi Liber, Zagreb.

Barić E. et. al. (1997) Hrvatska gramatika, 2. izdanje, Školska knjiga, Zagreb.

Belić A. (1969) Istorija srpskohrvatskog jezika, knjiga II, sv. I: REČI SA DEKLINACIJOM, Predavanja dr. Aleksandra Belića, Beograd.

Belić A. (1969) Istorija srpskohrvatskoga jezika, knjiga II, sv. II: REČI SA KONJUGACIJOM, Predavanja dr. Aleksandra Belića, Beograd.

Brozović D. (1973) O predmigracionom mozaiku hrvatsko-srpskih dijalekata na području SR Bosne i Hercegovine, radovi III, Muzej grada Zenice, Zenica.

Brozović D. – Ivić P. (1988) Jezik, srpskohrvatski/hrvatskosrpski, hrvatski ili srpski, Jugoslavenski leksikografski zavod „Miroslav Krleža“, Zagreb

Budja J. (2010) Delimitativni glagolni *po-* u hrvatskom i ostalim štokavskim jezicima, *CROATICA ET SLAVICA IADERTINA VI*: 89-119

Ceković – Sanković – Žagar (2010), Jezik *Misala hvarckoga Šimuna Kožičića Benje*: glagolski oblici, *SLOVO*, sv. 60: 133-166.

Damjanović S. (1984) Tragom jezika hrvatskih glagoljaša, *Liber*, Zagreb.

Damjanović S. (2003) Staroslavenski jezik, 4. popravljeno i dopunjeno izdanje, *Hrvatska sveučilišna naklada*, Zagreb.

Damjanović S. (2008) Jezik hrvatskih glagoljaša, *Matica hrvatska*, Zagreb.

Daničić Đ. (1874) Istorija oblika srpskoga ili hrvatskoga jezika do svršetka XVII vijeka, Beograd.

Foretić V. (2014) Dosadašnji rezultati i daljnje potrebe izdavanja arhivskih izvora Historijskog arhiva u Dubrovniku i ostalih dubrovačkih povijesnih vrela, *Arhivski vjesnik*, br.

13

- Gabrić-Bagarić D. (2004) Primjeri bosanskohercegovačke pismenosti i književnosti od 11. do 19. stoljeća, Izbor, transkripcija, predgovor i rječnik, HKD Napredak, Zagreb – Sarajevo
- Gadžijeva S. i etc. (2014.) Hrvatski crkvenoslavenski jezik, Staroslavenski institut, BIBLIOTHECA GLAGOLITICA CROATICA, knjiga 1., Zagreb.
- Grickat I. (1972) Aktuelni jezički i tekstološki problemi u starim srpskim ćirilskim spomenicima, Narodna biblioteka SR Srbije, Beograd.
- Grickat I. (1975) Studije iz istorije srpskohrvatskog jezika, Narodna biblioteka SR Srbije, Beograd.
- Grković-Mejdžor, J. (2012) Razvoj futura u starosrpskom jeziku, *Zbornik Matice srpske za filologiju i lingvistiku*, 55(1), 83-103.
- Grupa autora (2009), Povijest hrvatskoga jezika, knjiga I: srednji vijek, *Croatica*, Zagreb.
- Halilović S. (1998), Bosanski jezik, drugo, dopunjeno i izmijenjeno izdanje, *Baština*, Sarajevo.
- Hamm J. (1974) Staroslavenska gramatika, četvrto izdanje, Školska knjiga, Zagreb.
- Hercigonja E. (1989-1990) Neke jezično-stilske značajke Vinodolskoga zakona (1288) i Krčkoga (Vrbanskoga) statuta (1388), *SLOVO*, sv. 39-40: 87-125.
- Horvat M. (1997-1998) Složeni glagolski oblici za izražavanje prošlosti u *Zografskom četveroevanđelju*, *RASPRAVE IHJJ*, sv. 23-24: 125-143.
- Ivić P. (1985) Dijalektologija srpskohrvatskoga jezika, uvod i štokavsko narječje, II izdanje, Minerva, Subotica.
- Ivić P. – Jerković V. (1981) Pravopis srpskohrvatskih ćirilskih povelja i pisama XII i XIII veka, Novi Sad.
- Jerković V. (1975) Paleografska i jezička ispitivanja o Čajničkom jevanđelju, Novi Sad.
- Jurić-Kappel J. (2008) O dijalekatskim temeljima srednjovjekovne bosanske (vjerske) pismenosti, Beč *SLOVO*, sv. 56-57, 209-218, Zagreb.

- Jahić – Halilović – Palić (2000), Gramatika bosanskoga jezika, *Dom štampe*, Zenica.
- Jahić Dž. (1999) Bosanski jezik u 100 pitanja i 100 odgovora, *Liljan*, Sarajevo.
- Jahić Dž. 2000, Bošnjački narod i njegov jezik, *Liljan*, Sarajevo.
- Klaić N. (1989; 1994) Srednjovjekovna Bosna. Politički položaj bosanskih vladara do Tvrtkove krunidbe (1377. g.), Zagreb.
- Kolenić LJ. (2003) Glagolski oblici u Marulićevim stihovima i prozi, *Colloquia Maruliana XII*: 119-130.
- Kuna H. (1965) Redakcije staroslavenskog kao literarni jezik Srba i Hrvata, *Slovo 15-16*: 183-198, Zagreb.
- Kuna H. (1973) Bosanski rukopisni kodeksi u svjetlu južnoslavenskih redakcija staroslavenskog jezika, Radovi sa simpozija *Srednjovjekovna Bosna i evropska kultura*. Izdanja Muzeja Zenice, sv. 3: 89-102.
- Kuna H. (1974) Hrestomatija starije bosanske književnosti, Svjetlost Sarajevo.
- Kuna H. (1982) Srednjovjekovna bosansko-hercegovačka književnost, Džemal Čelić, Pisana riječ u Bosni i Hercegovini.
- Kuna H. (2008): Srednjovjekovna bosanska književnost, Sarajevo, Forum Bosnae,
- Kuzmić B. (2001) Veprinačkog zakona (1507), *FLUMINENSIA*, god. 13 (2001) br. 1-2: 1-24.
- Kuzmić B. (2001) Oblici pridjeva u Senjskom korizmenjaku, *Senj. zbor.* 28: 79-104.
- Kuzmić. B. (2002) Jezična obilježja *Senjskog korizmenjaka*, *Raspr. Inst. hrvat. jez. jezikosl.*, knjiga 28: 87-101.
- Kuzmić B. (2003) Jezik Karlovaškog statuta (1757.), *Čakavska rič*, 1-2: 71-82.
- Kuzmić B. (2008) Senjski govor nekad i danas na primjeru *Korizmenjaka (1508.)*, *Senj. zb.* 35: 47 – 54.
- Kuzmić B. (2009) Jezik hrvatskih srednjovjekovnih pravnih spomenika, *Povijest hrvatskoga jezika. 1. knjiga: srednji vijek*, Ur. Stjepan Damjanović, Croatica, Zagreb: 405-455.

Kuzmić B. (2010) Jezik i stil istarskih pravnih tekstova 16. stoljeća, *Knjige poštujući, knjigama poštovan*, Zbornik Josipu Bratuliću o 70. rođendanu, Ur. Davor Dukić i Mateo Žagar, *Matica hrvatska, Zagreb*: 83-96.

Kuzmić B. (2012) O jezikoslovnim istraživanjima slavonskih pravnih tekstova 18. stoljeća, *NOVA CROATICA, Zagreb, br. VI*: 195-205.

Lisac J. (2003) Hrvatska dijalektologija 1. – Hrvatski dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja, *Golden marketing – Tehnička knjiga, Zagreb*.

Lisac J. (2009) Hrvatska dijalektologija 1. – Čakavsko narječje, *Golden marketing – Tehnička knjiga, Zagreb*.

Lukežić I. (2012) Zajednička povijest hrvatskih narječja, 1. Fonologija, Hrvatska sveučilišna naklada, Filozofski fakultet u Rijeci, Katedra Čakavskog sabora Grobnišćine, Zagreb.

Lukežić I. (2015) Zajednička povijest hrvatskih narječja, 2. Morfologija, Hrvatska sveučilišna naklada, Filozofski fakultet u Rijeci, Katedra Čakavskog sabora Grobnišćine, Zagreb.

Malcolm N. (1995) Povijest Bosne: kratki pregled, *Novi Liber, Zagreb - Dani, Sarajevo*

D. Malić (2007) Povijesne jezične promjene, *Hrvatska gramatika, 2. izdanje, Zagreb*, str. 601-635

Marković I. (2012) Uvod u jezičnu morfologiju, *Disput, Zagreb*.

Matasović R. (2001) Uvod u poredbenu lingvistiku, *Matica hrvatska, Zagreb*.

Matasović R. (2009) Od praslavenskoga do hrvatskoga jezika (glasovi i oblici) u Povijest hrvatskoga jezika, knjiga 1: srednji vijek, *CROATICA, Zagreb*.

Mihaljević M. (2002) Slavenska poredbena gramatika, 1. dio, *Školska knjiga, Zagreb*.

Mihaljević M. (2008) Glagolski oblici u hrvatskoglagoljskim fragmentima 12. i 13. stoljeća, *SLOVO (2006-'07), sv. 56-57*: 333-349.

Mihaljević M. (2011) Dopune percepcijskih glagola u hrvatskome crkvenoslavenskom jeziku, *SLOVO 72*: 187-200.

Mihaljević – Vince (2012), Jezik hrvatskoglagoljskih Pazinskih fragmenata, *Hrvatska sveučilišna naklada*, Zagreb.

Miklošić Fr. (1858) Monumenta serbica spectantia historiam Serbiae, Bosnae, Ragusii, Beč.

Moguš M. (1993) Povijest hrvatskoga književnoga jezika, Globus, Zagreb.

Nakaš L. (2010) Jezik i grafija krajišničkih pisama, Slavistički komitet, Sarajevo.

Nikolić S. (2005) Staroslovenski jezik – pravopis, glasovi, oblici, primeri sa rečnikom, Beograd – Banja Luka.

Okuka M. (2008) Srpski dijaekti, SKD Prosvjeta, Zagreb.

Pavlović, M. (1956) Primjer istorijskog razvitka srpskohrvatskog jezika, Naučna knjiga, Beograd.

Peco A. (1985) Pregled srpskohrvatskih dijalekata, Naučna knjiga, Beograd.

Popović I. (1955) Istorija srpskohrvatskog jezika, Gradska štamparija, Novi Sad.

Reinhart J. (1985) Hrvatskoglagoljsko *инсталънь*, *SLOVO*, sv. 35: 147-149.

Reinhart J. (1990) Najstarije svjedočanstvo za utjecaj Vulgate na hrvatskoglagoljsku Bibliju, *SLOVO*, sv. 39-40: 45-52.

Reinhart J. (2000) Husova homilija na 13. nedjelju po Duhovima, *SLOVO*, sv. 50: 119-190.

Reinhart J. (2006-'07) Tumačenje Deset zapovijedi iz djela *Somme le roi* u dvama hrvatskoglagoljskim fragmentima, *SLOVO*, sv. 56-57: 477-496.

Reinhart J. (2012) Historija bosanskoga jezika u srednjem vijeku u svjetlu isprava, Bosanskohercegovački slavistički kongres I: Zbornik radova (knjiga 1) 137.

Šimić M. (2009) Jezik srednjovjekovnih kamenih natpisa iz Hercegovine, Matica hrvatska, Sarajevo.

Solovjev A. (1949) Vlasteoske povelje bosanskih vladara, *Slovo*.

Stojanović Lj. (1929) Stare srpske povelje i pisma, knjiga I, Dubrovnik i susedi njegovi, Beograd – Sremski Karlovci.

Stojanović Lj. (1932) Stare srpske povelje i pisma, knjiga II, Beograd – Sremski Karlovci.

Tandarić J. (1976) Vera Jerković, Paleografska i jezička ispitivanja o Čajničkom evanđelju, Radovi zavoda za slavensku filologiju, sv. 14, 45-51, Zagreb.

Turbić-Hadžagić A. (2005) Bosanski književni jezik (Prvi razvojni period od 9. do 15. stoljeća), *Bosanski jezik. Časopis za kulturu bosanskoga književnog jezika, br. :*

Turbić-Hadžagić A. (2006) Deklinabilne riječi bosaničnih pravnih tekstova od 12. do 15. stoljeća, doktorski rad, Zagreb.

Turbić-Hadžagić A. (2006) Jezične osobitosti krajišničkih pisama 17. stoljeća, Riječki filološki dani, knj. 6 (Zbornik radova s Međunarodnoga znanstvenog skupa Riječki filološki dani održanoga u Rijeci od 18. do 20. studenoga 2004).

Turbić-Hadžagić A. (2011) Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni, *Edicija: Bosnae*, Gradačac.

Turbić-Hadžagić A. (2007) Glagolski oblici bosaničnih tekstova 17. stoljeća, Zbornik radova „Tuzla. Grad na zrnju soli“ s međunarodnoga znanstvenoga lingvističkog skupa održanoga u Tuzli od 14. do 16. septembra/rujna 2007. godine: 417-430.

Vego M. (1978) Historijska karta srednjovjekovne bosanske države, 2. izdanje, Sarajevo.

Vince-Marinac J. (1987) Iz morfologije crkvenslavenskog jezika hrvatske redakcije, *SLOVO*, sv. 37: 117-122.

Vuković (1949) Novo čitanje i tumačenje nekih starih bosanskih nadgrobnih natpisa, Godišnjak Istorijskog društva Bosne i Hercegovine (80-100), Sarajevo.

Žagar M. (2007) Grafolingvistika srednjovjekovnih tekstova, Matica hrvatska, THEORIA, Zagreb.

IZVORI (KORPUS)

1. Povelja Kulina bana od 1189. godine
2. Povelja kneza humskog Andrije Dubrovniku (1214-1217)
3. Povelja bana Matije Ninoslava Dubrovniku (prije 1232. godine)
4. Povelja bana Matije Ninoslava Dubrovniku od 22. 3. 1240. godine
5. Povelja kneza humskog Andrije Dubrovniku (1247-1249)
6. Povelja humskog župana Radoslava Dubrovniku od 22. 5. 1254. godine
7. Povelja bosanskoga bana Tvrtka vojvodi Vukcu Hrvatiniću od 11. 8. 1366. godine
8. Povelja bana Tvrtka Kotromanića o potvrđivanju prijateljstva Dubrovniku od 1. 6. 1367. godine
9. Povelja bosanskoga bana Tvrtka od 9. 2. 1375. godine
10. Povelja kralja Tvrtka Dubrovčanima od 10. 4. 1378. pisana u Žrnovnici, a 17. 6. 1378. završena u Trstivnici
11. Povelja kralja Tvrtka vojvodi Hrvoju Vukčiću Hrvatiniću od 12. 3. 1380. godine, Povelja kralja Tvrtka Dubrovniku o ukidanju slanice u Dračevici od 2. 12. 1382. godine
12. Povelja braće Bjeljaka i Radiča Sankovića Dubrovniku od 15. 4. 1391. godine
13. Povelja kralja Stjepana Dabiše Dubrovčanima od 17. 7. 1392. godine
14. Povelja kneza Pavla Radinovića Dubrovčanima od 25. 3. 1397. godine
15. Povelja kralja Stjepana Ostoje Dubrovniku od 20. 11. 1398. godine
16. Povelja kralja Stjepana Ostoje Dubrovniku od 15. 1. 1399. godine
17. Povelja kralja Stjepana Ostoje Dubrovniku od 5. 2. 1399. godine

18. Povelja Radiča Sankovića i župana Bjeljaka Dubrovčanima od 20. 6. 1405. godine
19. Povelja kralja Tvrtka Tvrtkovića Dubrovčanima od 20. 6. 1405. godine
20. Povelja kralja Stjepana Ostoje Dubrovniku od 20. 11. 1414. godine
21. Povelja kralja Stjepana Ostoje Dubrovniku od 5. 3. 1419. godine
22. Povelja Sandalja Hranića i njegove braće od 24. 6. 1419. godine
23. Povelja kralja Stjepana Ostoje Dubrovniku od 4. 12. 1419. godine
24. Povelja Sandalja Hranića i njegove braće Vukca i Vuka, te sinovca Stjepana Dubrovniku od 30. 5. 1420. godine
25. Povelja kralja Tvrtka Tvrtkovića Dubrovniku od 16. 8. 1420. godine, Povelja vojvode Radosava Pavlovića Dubrovniku od 24. 4. 1421. godine
26. Povelja kralja Tvrtka II Tvrtkovića Dubrovniku od 18. 8. 1421. godine
27. Povelja vojvode Radosava Pavlovića Dubrovčanima od 7. 4. 1423. godine
28. Povelja kneza Radosava Pavlovića Dubrovčanima od 31. 12. 1427. godine
29. Povelja kralja Tvrtka II Tvrtkovića Dubrovniku od 2. 3. 1433. godine
30. Povelja Stjepana Kosače Dubrovniku od 10. 10. 1435. godine
31. Povelja Stjepana Kosače sa sinovima Vladisavom i Vlatkom Dubrovniku od 7. 5. 1440. godine
32. Povelja Radosava Pavlovića o slobodi trgovanja za dubrovačke trgovce od 10. 4. 1441. godine
33. Povelja vojvode Ivaniša, sina Radosava Pavlovića
34. Dubrovniku od 29. 9. 1442. godine
35. Povelja Stjepana Kosače, Jelene i njihovoga sina Vladisava Dubrovniku od 29. 9. 1442. godine

36. Povelja kralja Tomaša Dubrovniku od 3. 9. 1444. godine
37. Povelja kralja Tomaša Dubrovniku od 18. 12. 1451. godine
38. Povelja hercega Stjepana Kosače Dubrovniku od 11. 4. 1454. godine
39. Povelja hercega Stjepana Kosače Dubrovniku od 13. 10. 1461. godine
40. Povelja kralja Stjepana Tomaševića Dubrovniku od 23. 11. 1461. godine
41. Povelja kralja Stjepana Tomaševića Dubrovniku od 25. 11. 1461. godine
42. Prva povelja kralja Stjepana Tomaševića Dubrovniku od 25. 11. 1461. godine
43. Druga povelja kralja Stjepana Tomaševića Dubrovniku od 25. 11. 1461. godine
44. Treća povelja kralja Stjepana Tomaševića Dubrovniku od 25. 11. 1461. godine
45. Četvrta povelja kralja Stjepana Tomaševića Dubrovniku od 25. 11. 1461. godine.

Popis karata

Karta br. 1 - Historijska karta srednjovjekovne bosanske države. Izvor: Vego M. (1978), 2. izdanje, Sarajevo.

Karta br. 2 - Rasprostiranje istočne i zapadne štokavštine u predmigacionom periodu. Izvor: Lisac J. (2003) Hrvatska dijalektologija 1. – Hrvatski dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja, Golden marketing – Tehnička knjiga, Zagreb.

Karta br. 3 - Geografski raspored mjesta izdavanja srednjovjekovnih bosanskih dokumenata. Izvor: Turbić-Hadžagić A. (2011) Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni, Javna biblioteka“Alija Isaković“, Gradačac.

Karta br. 4 - Geografski pregled širenja inovacija na primjeru prezenta. Turbić-Hadžagić A. (2011) Bosanični pravni tekstovi u srednjovjekovnoj Bosni, Javna biblioteka“Alija Isaković“, Gradačac.

Popis tablica

- Tablica 1.** Prezentske paradigme u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 2.** Imperativne paradigme u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 3.** Aorist u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 4.** Imperfekt u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 5.** Infinitiv u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 6.** Supin u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 7.** Prezent pomoćnog glagola *jesam* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 8.** Prezent glagola *jesam* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 9.** Pomoćni glagol *biti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 10.** Glagol *biti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 11.** Pomoćni glagol *htjeti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 12.** Glagol *htjeti* u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 13.** Sklonidba aktivnog participia prezenta u 14. i 15. stoljeću
- Tablica 14.** Sklonidba aktivnog participia preterita u 14. i 15. stoljeću
- Tablica 15.** Aktivni particip preterita drugi u poveljama 13, 14. i 15. stoljeća
- Tablica 16.** Pasivni particip preterita u poveljama
- Tablica 17.** Perfekt u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 18.** Pluskvamperfekt u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 19.** Futur I. u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća
- Tablica 20.** Kondicional u poveljama iz 12., 13., 14. i 15. stoljeća

PRILOG 1

[ô]tvoretъ – se [e]go ne vêdet bo čtô *[ô]tvoretъ* (P12: 49, 2)

a pisa – a pisa. logofet(ъ) vlade (P10: 45, 41)

bêhu – s poglavitimi vlasteli koi u to vřime *bêhu* při nasъ v(ъ)si (69, 8)

bêhu – ske zanje bo ti *bêhu* moi prêroditelije (41, 5)

bêhu – A tu *bêhu* pri kraljevъstvê mi (42, 28)

bêhъ – i azъ izabranъ *bêhъ* pomočju božieju (71, 4)

bêhъ – i azъ Stefanъ Ôstoê po milosti ego božastva kralъ Srъblemъ bosni i prîmoriju spodoblennъ *bêhъ* kralevs(t)vovati (78, 4/5)

bêhъ – I k tomju spodoblennъ *bêhъ* kralevati (P20: 88-89, 4/5)

bêhъ – i pričistie ego matere vênъčanъ *bêhъ* bogodarovanimъ vênъcemъ (71, 4)

bêše – i *bêše* mu plemenito ta župa (54, 5)

bêše – i *bêše* mu plemenito ta župa (P13: 54, 5)

bêše – ôd(ъ) nebitiê va bitie sastalena *bêše* tím že (78, 3)

bêše reklo postavit(i) – I tuzi · *bêše* · reklo · kraljevъstvo mi · postavit(i) slanicu (P12: 49, 10)

bêti – I semu utvrždenu i neporočnu *bêti* do vika našega i nêhъ (61, 27/28) –

bi – bi hъtênie (21, 2)

bi – bi hъtênie (P4: 21, 2)

bi – eče da e va svidinje vsakomju ere *bi* rīčь i degьba meju kralьstvo mi i vlasteli dubrovьčьsimi za selo lisacь (P20: 92, 18)

bi – i ako bi se u mene natražakь našalь ôd(ь) moega s'rača čo *bi* počteno (P23: 112, 33)

bi – ôd(ь) našega sr(d)ca čo *bi* počteno i pravo natražьe naše (P23: 110, 19)

bi hotêli pomesti – tko lubo inoga koi *bi hotêli pomesti* vola uzeŕi župu vola gradь (P13: 55, 28)

bi mogalь biti – ni za niedanь ini uzrokь koi *bi* na sviŕi *mogalь biti* nimь (P23: 110, 22/23)

bi moglo – za čo *bi* imь *moglo* ô(tь)neti rečena tri sela (P11: 46, 13)

bi ne bilo – bez nihь zloga početiê ôtloživьše čo *bi ne bilo* na nevêru (P8: 38, 12)

bi ne bilo – bez nihь zloga početiê ôtloživьše čo *bi ne bilo* na nevêru (38, 12)

bi ne têli – i ako *bi ne têli* konavlane i vitalinane primiri za gospoctvo dubrovačьko (P13: 55, 23/24)

bi ne têli – i ako *bi ne têli* konavlane i vitalinane primiri za gospoctvo dubrovačьko (55, 23/24)

bi ôdašalь – aje *bi* koi našь človêkь vola ôdь naše zemьle ôdašalь (P13: 55, 29/30)

bi ôdašalь – ako *bi* koi človêkь ôdь konavli vola ôdь vitaline ôdašalь (P13: 55, 31)

bi platilo – slatko prosiše i moliše govoreje da *bi* imь *platilo* kralestvo mi (P16: 68, 4/5)

bi ponesalь – ako li *bi* tko *ponesalь* ponosь človêkь g(ospo)d(i)na bana da je platilь (P9: 39, 5/6)

bi ponesalь – ako li *bi* tko *ponesalь* ponosь človêkь g(ospo)d(i)na bana da je platilь (39, 5/6)

bi porekьlь – kto li *bi porekьlь* da e kletь caremь nebesnimь (P19: 86, 14)

bi potvorilь – tko li *bi* sie *potvorilь* ali porekalь (P14: 61, 28)

bi se potvorilь – i za čьstь nihь tko li *bi se potvorilь* da e prokletь ôd(ь) gospoda b(o)ga (P17: 75, 23)

bi se lubo – ako *bi se* tko *lubo* našь vola (P13: 57, 41)

bi se našalь – i ako *bi se* u mene natražakь *našalь* ôd(ь) moega s'rača čo *bi* počteno (P23: 112, 33)

bi se ne ukralila – kako da **bi se ne ukralila** krasna ljubavъ (P16: 69, 6)

bi se ôdъvrgli – ako **bi se ôdъvrgli** (P13: 55, 24/25)

bi se potvorilъ – tko li **bi se potvorilъ** ili porekalъ (P18: 82, 27)

bi učinilъ – Ako li **bi** tko ôd(ъ) nih(ъ) koju neviru namъ **učinilъ** (P11: 46, 12)

bi učinilъ – Ako li **bi** tko ôd(ъ) nih(ъ) koju neviru namъ **učinilъ** (46, 12)

bi učinilъ – tko li **bi** naasъ inako **učinilъ** (P23: 113, 46)

bi(smo) – i sr(ъ)čanu prijazъnъ nerazdêlimu koê **bi(smo)** megu gradomъ dubrovnikom(ъ) i s(ъ) praroditelim(ъ) našim(ъ) (85, 2)

bi, bila – I ako **bi, bila** nekoja s[r]amota (31, 32)

bi, bila – I ako **bi, bila** nekoja s[r]amota (P6: 31, 32)

biesmo – i po vsikađi **biesmo** u konavlahъ na luoi (67, 27/28)

biesmo iskali – a tozi **biesmo iskali** ôd nihъ da namъ učine (P15: 67, 9/10)

bih(ъ) – kako **bih(ъ)** dubrov'niku veliku ljubъvъ i sгъdčanu prijazъnъ dobrimi dêli i tvoromъ pokazalъ (85, 5)

bih(ъ) pokazalъ – kako **bih(ъ)** dubrov'niku veliku ljubъvъ i sгъdčanu prijazъnъ dobrimi dêli i tvoromъ pokazalъ (P19: 85, 5)

bihu – i kьda stvori siju milostъ kraljevstvo mi tuzi **bihu** kraljevstva mi vlastele (74, 18)

bihu – i poklisarie koi **bihu** doslani kraljev(ъ)stvu mi (74, 9)

bihu pakostili – vratiti. to ôdъ ônehъ, koi **bihu** imъ pakostili (30, 17)

bihu pakostili – vratiti. to ôdъ ônehъ, koi **bihu** imъ pakostili (P6: 30, 17)

bihъ – takože že i azъ stêpanъ po milostî božastva kralъ srъblemъ bosnii i primoriju spodoblenъ **bihъ** kralevsъrvue va zemlahъ (P22: 105, 3)

bile su – s mistomъ koe polače **bile** su prvo nihъ vlastelina simeta gradija (P23: 112, 27)

bili sju – i vlastele dubrovъč(ъ)ci ô(ъ) postanê bosъne i dubrov(ъ)nika **bili sju** vazda virъni (P20: 89, 7)

biše – i bogu vsedrъžitelu vazvraçeni **biše** têm[ъ](že) (78, 3/4)

biše – i g(ospo)du b[og]u svoem'ju vsedrъžetelu vъsvraçene **biše** timъže (P20: 88, 3)

biše – izravileva ka istinnomu pastiru i b(og)u vsedrъžitelju vazvraçene **biše** (58, 4)

biše – Timъ že vsa ôd(ъ) nebitija va bitije sastaljena **biše** (58, 3) –

biše – timъže vasa ôdъ nebiitê vъ bitie sastalena **biše** timъže (P22: 105, 2)

biše – va bitie sasta[v]lena **biše** tim(ъ)že (P20: 88, 2)

biše – va bitie sasta[v]lena **biše** tim(ъ)že (P20: 88, 2)

bismo – A upisa se siê m(i)l(o)stъ kъda **bismo** u dubrovnici s više reč(e)nimi našim(i) vlastel(ъ)mi (P19: 87, 25)

bismo potvrđili – kako da **bismo** i mei po ôbičaju r[e]çene gospode nimъ potvrđili i ustanovili (P18: 78, 11)

bismo potvrđili – kako da **bismo** imъ i mi po ôbičaju reçene gospode nimъ potvrđili i ustanovili kripko (P22: 106, 8)

bisъto rakostili – ako li ja samъ.. ili moi ljudi **bisъto** neço rakostili (P6: 30, 14)

bisъto rakostili – ako li ja samъ.. ili moi ljudi **bisъto** neço rakostili (30, 14) –

biti – I semui utvrđdeniju **biti** neporočnu do vêka našega (82, 26/27)

biti – I semui utvrđdeniju **biti** neporočnu do vêka našega (P18: 82, 26/27)

biti – jako **biti** jemu vsêmi zemlъnimi (40, 2)

biti – jako **biti** jemu vsêmi zeml'nimi (P10: 40, 2)

biti – na kralstvo êko **biti** mi va hrista b(o)ga (71, 4)

bivъ – va zemleъ roditelъ i praroditelъ našihъ **bivъ** na kupi z g(ospo)d(i)nomъ heгъsegomъ hгъvoemъ splicimъ
(P20: 89, 5)

bl(a)godarismo – bl(a)godarismo b(og)a koe mu e ukрipilъ srъce na tomъ (P19: 86, 13)

blagoslovismo – i ednosrъd(n)o prostismo i **blagoslovismo** (P20: 93, 31)

braniti – i zlihъ ludъ **braniti** kako da si gospoduju (P23: 110, 21)

bude – a êo **bude** ôt(ъ)lučeno i poznano po ôvihъ četirihъ sudъehъ (P20: 93, 36)

bude – a da nekoi · delъkъ. **bude** megu moi ljudi koi su (31, 25/26)

bude – a da nekoi · delъkъ. **bude** megu moi ljudi koi su (P6: 30, 25-26)

bude – ali u porovi ôd(ъ) ovihъ trehъ mêstъ ed(ъ)nog(o)di **bude** hotinъe kneza vлъkъsъ hran(i)ja (P20: 93,
35/36)

bude – da sie pismo **bude** kрipko (70, 18)

bude – hъ koi nasъ slušaju stoêti koliko imъ **bude** lupko (67, 17/18)

bude – i **bude** po milostî božiôi vъ pl'ni državi (P23: 109, 5)

bûde – i neisplъnena **bûde** (str, 13)

bûde – neisplъnena **bûde** (P5: str, 13)

bude ôt(ъ)lučeno – a êo **bude ôt(ъ)lučeno** i poznano po ôvihъ četirihъ sudъehъ (P20: 93, 36)

bude ôt(ъ)lučeno – a êo **bude ôt(ъ)lučeno** i poznano po ôvihъ četirihъ sudъehъ (P20: 93, 36)

bude uspomenuiti – da nitko ne usmože ni smiti **bude uspomenuiti** ni iskati kръvi ni [i]ne ôsvete ni
vražde (P20: 93, 31/32)

budetъ – I da **budetъ** trъgъ · Soli (P12: 49, 10)

budi – A tomui **budi** ôvímь sudьémь Stanakъ u konavlahъ (P20: 93, 35)

budi – a tomui Stanьku u rečenьnomь mѣstu **budi** rokъ šestъ mѣsecъ ôt(ь) danasъ naprida (P20: 93, 38)

budi – i vamъ ôvъ listъ **budi** za espeditoriju prizovite gôsti ludi da budu vamъ svidoci (P21: 99, 7/8)

bûdû – i sь svoimi rêčmi · sp(a)seni **bûdû** (str, 10-11)

буду – буду дегъзань u kletьvu. (30, 18/19)

буду – буду дегъзань u kletьvu. (P6: 30, 18-19)

буду – dokole u mene **буду**, dati imъ sьvѣtъ (P1: 16, 15)

bûdû – i sь svoimi rêčmi · sp(a)seni **bûdû** (P5: 25, 10-11)

буду – ili koi **буду** moi ljudi (31, 26)

буду – ili koi **буду** moi ljudi (P6: 31, 26)

буду dosejî – i nihъ tьгь ôd vsakoga zla vsudê kudi **буду** moji *dosejî* (67, 15/16)

буду dosejî – i nihъ tьгь ôd vsakoga zla vsudê kudi **буду** moji *dosejî* (67, 15/16)

буду dosejî – i nihъ tьгь ôd vsakoga zla vsudê kudi **буду** moji *dosejî* (67, 15/16)

буду gospodovati – i kada godi **буду** *gospodovati* i ôbladaî više r[e]čennomь (P23: 112, 36)

буду ôt(ь)lučiti – i čo godi **буду** ôt(ь)lučiti rečeni sudьe s vьghu togaî uzetъê (P20: 93, 37)

буду ôt(ь)lučiti – i čo godi **буду** ôt(ь)lučiti rečeni sudьe s vьghu togaî uzetъê (P20: 93, 37)

будуjî – Va ime ôt(ь)ca i sina i svetoga duha aminъ MI g(ospo)d(i)нъ voevoda sandalъ hranijъ milostiju božidomъ veliki
voevoda bosan's'ki **будуjî** (P23: 109, 1)

byti – byti (P1: 14, 4)

byti – byti (P1: 14, 4)

byhъ – byhъ b(o)gomъ darovanim(ь) mi vѣncemъ na kraljev(ь)stvo pгiгодitелъ moihъ (41, 6)

byše dastь – Im(ь) že vsačьskaja sьtvoren'na i javljen'na *byše* na hvaloslovie božьstvь

byti – jako *byti* mi ôd(ь) h(risto)sê isuse (41, 7)

byti – jako *byti* mi ôd(ь) h(risto)sê isuse (P10: 41, 7)

četu učiniti – i pravimь nimь veliku zlobu i *četu učiniti* povelì (P20: 89, 8)

četu učiniti – vola nimь koe lubo zlo vola *četu učiniti* (P13: 55, 29)

čine – i sv(e)topočivavьšaga g(ospo)d(i)na mi krala stifana ôstoe i našihь privihь praroditelь tvore pravdu ispralae pravila
čine milosti (P22: 106, 4)

čine – ôdь moiьhь ljudie *čine* vi krivinu (P4: 22, 16)

čine – spod(o)bljenzь bñh(ь) c(a)gь(s)tvovati va zemljah' roditelь i praroditelь naših(ь) tvore pravьdu i izьgra[v]ljae
pravila *čine* milosti i zapisaniê (P14: 59, 6)

čine – va zemlahь roditelь i praroditelь našihь tvore pravdu i ispralae pravila *čine* milosti (P18: 78, 5/6)

čine – že milosti *čine* zapisaniê gradovomь i mēstomь (P17: 74, 6)

čini – ili da nekoì plenь sê. *čini* u miгь. (P6: 31, 27)

čini – ili da nekoì plenь sê. *čini* u miгь. (P6: 31, 27)

čini/ti – da bude [de]gьžanzь *čini/ti*/ rat[ь] kralju urošu i jegovi ljudimь (P6: 30, 9/10)

činu vratiti – ja županь radoslavь. da mu vьse vraku. ili da mu *činu* vьse *vratiti*. (P6: 30, 15/16)

čuju – I ako ja *čuju* nêkoje zlo na vaši kurьci. (P6: 30, 21-22)

čuvati – i vlastelemь grada dubrovnika *čuvati* vola (P13: 55, 26/27)

čuvьše – i tozi *čuvьše* kralstvo mi imavьše svitь i silь zgovorь z gospod(i)nomь herьsegomь hгьvoemь (P20:
92, 22)

čuvьše, imavьše – i tozi *čuvьše* kralstvo mi *imavьše* svitь i silь zgovorь z gospod(i)nomь herьsegomь
hгьvoemь (P20: 92, 22)

da – i koje mi **da** b(o)gъ prijē ti (31, 30)

da - i koje mi **da** b(o)gъ prijē ti (P6: 31, 30)

da – razvê mi kьto **da** (P1: 14, 12)

da – razvê mi kьto **da** (P1: 14, 12)

da bismo – **da bismo potvrđili** – kako **da bismo** i miī po ôbičaju rečene gospode nêmъ
potvrđili i ustanovili prvihъ našihъ svobodъčine zakone i uvête i povelje (59, 11/12)

da bismo potvrđili – kako **da bismo** i miī po ôbičaju rečene gospode nêmъ **potvrđili** i ustanovili
prvihъ našihъ svobodъčine zakone i uvête i povelje (P14: 59, 11/12)

da bude – **da bude** [de]gъžanъ čini/ti/ rat[ъ] kralju urošu i jegovi ljudimъ (P6: 30, 9/10)

da bude – **da bude** [de]gъžanъ čini/ti/ rat[ъ] kralju urošu i jegovi ljudimъ (30, 9/10)

da bude – **da bude** [de]gъžanъ čini/ti/ rat[ъ] kralju urošu i jegovi ljudimъ (P6: 30, 9-10)

da bude – ê rače **da bude** tverđь u veki (23, 24)

da bude – ê rače **da bude** tverđь u veki (P4: 23, 24)

da bude – g(o)spoda bosъnъska ôd [d]ubrov'nika mole slavu kr(a)l(e)vъstva **da bude** milosrdъnъ dubrovniku
čъstъnimъ darъ)mi (85, 6/7)

da bude – g(o)spoda bosъnъska ôd [d]ubrov'nika mole slavu kr(a)l(e)vъstva **da bude** milosrdъnъ dubrovniku
čъstъnimъ darъ)mi (85, 6/7)

da bude – g(o)spoda bosъnъska ôd [d]ubrov'nika mole slavu kr(a)l(e)vъstva **da bude** milosrdъnъ dubrovniku
čъstъnimъ darъ)mi (85, 6/7)

da bude – hoīše **da** rolika lubavъ hama **bude** (P23: 112, 24/25)

da bude – mole b(og)a **da bude** m(i)l(o)srđdъnъ dubrovniku gradu (86, 14)

da bude – u věki **da bude** tvrĕdo (23, 25)

da bude – u věki **da bude** tvrĕdo (P4: 23, 25)

da budetĕ – **da budetĕ** meĝu kraljevŕstvomĕ mi (44, 29/30)

da budetĕ – **da budetĕ** meĝu kraljevŕstvomĕ mi (P10: 44, 29/30)

da budetĕ – **da budetĕ** sije slovo i sije ōbeĕanoĝe zapisanie tvrĕdo i nepokolĕbimo (P10: 44, 32)

da budu – **da budu** vĕrĕni orĝini i vlastelemĕ dubrovaĕĕĕmĕ (P13: 55, 23)

da budu – i vamĕ ōvĕ listĕ budĭ za espedĭtoriju prizovite ĝŕŕi ludi **da budu** vamĕ svidoci (P21: 99, 7/8)

da budu – koga ŝ nimĕ Kralĕstvo mi poŝle i k nimĕ I ŝ nimi zaed(ĕ)no **da budu** sudĕe :v: (= 2) vlastel-ina +dubrov(ĕ)ĕ(ĕ)ka (P20: 93, 34/35)

da daju – a isplativŝe se rĕĕnoga duga **da daju** kraljevŕstvu mi tai dohodakĕ (P16: 70, 14)

da daju – a isplativŝe se rĕĕnoga duga **da daju** kraljevŕstvu mi tai dohodakĕ (70, 14) –

da daju – a isplativŝe se rĕĕnoga duga **da daju** kraljevŕstvu mi tai dohodakĕ (70, 14)

da e – i **da e** kletĕ caremĕ nebesnimĕ i **da e** priĕĕŕŕanĕ iĝudi pridatelu hr(i)s(toso)vu i gospostvu mi **da e** nevĭranĕ (P20: 94, 45)

da e – a raĕe **da e** vĕdomo vsakomu malomu i ĝolĕmomu (86, 15)

da e – **da e** dovika reĕenomu dubrovniku i vsoi ōpĝini tvrdo i neporoĕno nami (P22: 108, 13/14)

da e – **da e** gospostvo mi nevĭranĕ i da se raspe (P20: 93, 32)

da e – **da e** krĭpko i neporoĕno u vĕki (P17: 75, 21)

da e – **da e** krivo uzeto i ne po pravĕdi ludemĕ dubrovĕĕ(ĕ)ĕimĕ (P20: 93, 36/37)

da e – **da e** meĝu nami edinŕstvo u vĕke (37, 10)

da e – **da e** meĝu nami edinŕstvo u vĕke (P8: 37, 10)

da e – **da e** tvrĕdo i stanovito i da nitkorĕ togai ne more potvoriti (P20: 93, 37)

da e – *da e* vidom(o) vsakomu (87, 17)

da e – *i da e* ôrpadnikъ ôd bratie (86, 14)

da e – *i da e* u gnêvi kraljevstva (P18: 82, 28)

da e – *i na to više* pisano kako *da e* tvrđdo i kripko (P22: 108, 20)-

da e – *i na to više* upisano kako *da e* u vêki kripko (P18: 79, 22)

da e – *i sa v(ъ)sami* kotarîi *da e* naše u vike i našihъ poslidnihъ (P20: 92, 21)

da e kletъ – *da e kletъ* bogomъ ôcemъ i sinomъ i sv[e]timъ d(u)homъ (P18: 82, 28)

da e kletъ – *kto li bi* porekъlъ *da e kletъ* caremъ nebesnimъ (86, 14)

da e prokletъ – *i ôd(ъ)* kraljevstva mi *da e prokletъ* Va vêki (P17: 75, 25)

da e prokletъ – *i za čьstъ* nihъ tko li bi se potvorilъ *da e prokletъ* ôd(ъ) gospoda b(o)ga (P17: 75, 23)

da e prokletъ – *surodnikovъ /...ili/ ino* plemenъnikъ *da e prokletъ* ôrcemъ i sinomъ (P7: 34, 21)

da e sudbê – *da e sudbê* knezъ vлъkacъ hranijъ I š nimъ vlastelinъ drugi bosanъski (P20: 93, 34)

da e vêdomo – *da e vêdomo* vsakomu čovêku sadašnjemu (P15: 65, 3)

da e vidomo – *i zato* *da e vidomo* vsakomu komu se podoba kako ed'nosrđd[n]o (P20: 89, 11/12)

da est – *nego li* *da est* a ôboe edna kuja (37, 8)

da est – *nego li* *da est* a ôboe edna kuja (P8: 37, 8)

da est – *nego li* *da est* a ôboe edna kuja (P8: 37, 8)

da estъ – *a pravina* *da estъ* (18, 9)

da estъ – *a pravina* *da estъ* (P2: 18, 9)

da estъ – *a pravina* *da estъ* (P5: 25, 11)

da estъ – *a pravina* *da estъ* (str, 11)

da estъ – *da estъ* i *da ima biti* vlastelъ (P20: 92, 25)

da estъ – *da estъ* s nami dubrovъnkъ edna kuja do vѣka vѣkomъ (37, 7)

da estъ – *da estъ* s nami dubrovъnkъ edna kuja do vѣka vѣkomъ (P8: 37, 7)

da estъ – *da estъ* s nami dubrovъnkъ edna kuja do vѣka vѣkomъ (P8: 37, 7)

da gospoduju i uŝivaju – kako *da* si *gospoduju* i *uŝivaju* mirno (P23: 110, 21)

da hrane – i *da* vi *hrane* ôdъ zla (P4: 22, 15)

da iče – *da iče* kraljev(ъs)tvo mi. (P10: 42, 22)

da idû – i *da* si *idû* dûbrovčane po našei zemli (P5: 25, 9-10)

da ima braniti – *da ima* kraljevъstvo mi ô(ъ) toga nihъ *braniti* i pomagati (P10: 42, 23/24)

da imaju – *da imaju* mir (P2: 18, 7)

da imaju doiti – *da imaju doiti* ôvi rečeni sudъe naibrîže čo mogu na rečenomъ mѣstu (P20: 93, 39/40)

da imamo – *da imamo* mirъ s vami u vѣki (P5: 25, 7)

da imamo – *da imamo* mirъ s vami u vѣki (P5: str, 7)

da imamo – *da imamo* mirъ s vami u vѣki (str, 7)

da imamъ bljusti – *da imamъ* nihъ vlad(a)nije *bljusti* i ôbъvarovati ôd(ъ) guse ô(ъ) tadъbe ôdъ vsake zlobe i sile. (P10: 42, 22)

da imamъ bljusti – *da imamъ* nihъ vlad(a)nije *bljusti* i ôbъvarovati ôd(ъ) guse ô(ъ) tadъbe ôdъ vsake zlobe i sile. (42, 22)

da isъpravi – *da* se to sъ pravinomъ *isъpravi* (P6: 31, 27/28)

da jes(тъ) – *da jes(тъ)* vѣdomo vsakomu človĕku (39, 1)

da jes(тъ) – *da jes(тъ)* vѣdomo vsakomu človĕku (P9: 39, 1)

da jes(тъ) – *da jes(тъ)* vѣdomo vsakomu človĕku (P9: 39, 1)

da ljube – vladalьci **da** vi *ljube* (P4: 22, 15)

da mu se ne uzьme – **da mu** se ne *uzьme* ni tьn[ь]kь kоньcь (P2: 18, 13)

da ne brane – obejavaju se dubrovьčane *da ne brane* ni zlo ućine tomui ćlověku (P13: 55, 32)

da ne branimo – **da ne branimo** ni zlo ućinimo tomui ćlověku (P13: 55, 31)

da ne bude – **da** · u prěmoriju *ne bude* nigdēre postavlenь · novi tьgьbь (P12: 49, 14)

Da ne budetь – **Da ne budetь** · u õnõm(ь) grad[u] *ljubo* (51, 19)

Da ne budetь – **Da ne budetь** · u õnõm(ь) grad[u] *ljubo* (P12: 51, 19)

da ne hoćemo – **da ne hoćemo** dubrovьnika õstaviti (38, 11)

da ne ima – **da ne ima** nikto za nyh(ь) ni za nyh(ь) tьgьbь pohvatiti (42, 20)

da ne imamo – i vь sudni danь **da ne imamo** pomilovaniě (P23: 113, 50/51)

da ne isьma – i inomu serblinu **da ne isьma** (P4: 23, 22)

da ne potvori – **da ne potvori** · kraljevьstvo mi (P12: 51, 19/20)

da ne pridu – **da ne pridu** vтьhь vasь (P2: 18, 14)

da ne r(e)će – i misle i hotēe **da** svēt(ь) *ne r(e)će* da smo neharni dubrovniku (86, 15/16)

da ne udi – **da** dubrovьniku za to *ne udi* (P20: 92, 23)

da ne usmože – **da** nitko *ne usmože* ni smiti bude uspomenuiti ni iskati kтvи ni [i]ne õsvete ni vražde (P20: 93, 31/32)

da ni sьrьne – ako li sь pristupimo. **da ni** b(og)ь *sьrьne*. (P6: 31, 42)

da nie – i besь nikerē inьne **da nie** (22, 14)

da nie – i besь nikerē inьne **da nie** (P4: 22, 14)

da nie – i besь nikerē inьne **da nie** (P4: 22, 14)

da õda – a raće **da** ihь zbluda kralestvo mi **õda** vsake skrьbi (P17: 75, 21)

da plaĵa – a *da* imь se *plaĵa* ôvêtmь načênomь da se *plaĵaju* vsako godiče po petь satь (= 500) per(ь)grь ôd [d]ohodьka (P16: 70, 10/11)

da poš'lju – go)spodê dubrovьčkoi mole i prose *da poš'lju* poklisare ~ g(ospo)d(i)nu kralu (85, 8/9)

da postavi – i prose · *da* tuzi · u tômь · mêsti · u gradu i podь ônêtmь · gradomь /.../ *postavi* · kraljevьstvo mi slanice (P12: 49, 12/13)

da pridu – I *da pridu* u dubrovьnikь (P4: 23, 19)

da prime – takovi *da prime* na se i na svoju d(u)šu ône kletvi (P10: 44, 33)

da se ne uzme – da se nigdêgrь *ne uzme* ni jedna c(a)rina (P9: 39, 3)

da se ima – da se ima zap(i)sanie i vl(a)danie u vêke (86, 14)

da se ima vratiti platiti – da se ima dubrovьčaninu vratiti platiti (P20: 92, 29/30)

da se ispravi – da se s pravinovь · ispravi · u stary zakonь (P5: 25, 17-18)

da se ne porečemo – da se ne porečemo ni potvorimo semuju[?!] zapisanьju (P13: 57, 41)

da se ne rûši – a mirь *da se ne rûši* (P5: 25, 18-19)

da se nê ruši – a mirь *da se nê ruši* (P6: 31, 35)

da se nê ruši – a mirь *da se nê ruši* (P6: 31, 35)

da se ne uzme – da mû se ne uzme (P5: 25, 14-15)

da se raspe – da e gospostvo mi neviranь i *da se raspe* (P20: 93, 32)

da serьnê – da b(og)ь ga serьnê (P4: 23, 27)

da smo – i misle i hotêe da svêt(ь) ne r(e)če *da smo* nehami dubrovniku (86, 15/16)

da stane – da stane (P2: 18, 11)

da stane – da stane (P5: 25, 13)

da su – da su nimь i nihь poslidnimь va viki i takozi povelismo (P20: 92, 27)

da su – *da su* u vsako vrime stanovimi (P22: 108, 14)

da su – *da su* voljni i ôblasni nimi u vêki ôni i diťsa i unučie i praunučie njih (74, 16/17)

da su se izvršile – *da su se* vse kletvi na nemь izvršile (P18: 82, 27/28)

da svrši – i *da* naša dca i naši poslêdъni i naši vlastele i vsaki našь člověkь svrši (P13: 57, 39/40)

da uč[i]ni – tamo *da uč[i]ni* pravinû (P5: 25, 16)

da učine - a rozi biesmo iskali ôd njih *da* namь učine (P15: 67, 9/10)

da učini – *da učini* pravinû (P5: 25, 13-14)

da učini - i tamo *da učini* pravinu po tomь (P2: 18, 13-14)

da upišu potvrde – *da* imь se u ôvoizi povelі upišu potvrde i ustanovite na vičьnu pametь (P20: 92, 27)

da v(i)di i s(a)vêtdelъstvue – uz golêmu ljubьvь rače hotêe *da* vsakь v(i)di i s(a)vêtdelъstvue (86, 16)

da znat/e/ – knezu i vastelemь i ôpъini dubrovačkoi *da znat/e/* vastele erь k(ь) vamь poslahь moga slugu (P21: 99, 2/3)

dae – čine milosti i zafisasaniê i viru že *dae* gradovomь i vladaniemь malimь (P22: 106, 4)

dae – Viru že *dae* gradovomь i vladanьemь malimь že i velicimь vsakomu (59, 7)

dae – Viru že *dae* gradovomь i vladanьemь malimь že i velicimь vsakomu (P14: 59, 7)

dae – že *dae* gradovomь i vladaniemь malimь že i velicimь (P18: 78, 6)

dae i zapisue – na moju volu *dae i zapisue* u bačinu (P23: 109, 6)

daemo – i oče ônakoe *daemo* i potvrđujemo sela (54, 15)

daemo – i oče ônakoe *daemo* i potvrđujemo sela (P13: 54, 15)

daete – koe po ôbičaju *daete* kralenъstvu mi ô vsakomь prihodečemь (P21: 99, 5/6)

dah – i za negovu vêrnu službu **dah** mu gradъ u plêvê u ime sokolъ (P7: 34, 8)

dah – i za negovu vêrnu službu **dah** mu gradъ u plêvê u ime sokolъ (34, 8)

dah(b) – komu se dostoi kako ê vœvoda radičъ sьn'kovijъ **dah(ь)** dubrovniku gradu (P19: 87, 17)

Dahъ – **Dahъ** u bačinu i u plemenito vlastelemъ i vsoi ôrjini grada dubrovnika (74, 12)

daju – i vlastele dubrovъsci *da daju* kraljevъstvu mi dohodъkъ sьbъski po zakonu (P10: 42, 17)

daju – i vlastele dubrovъsci *da daju* kraljevъstvu mi dohodъkъ sьbъski po zakonu (42, 17)

daju – takođe *da daju* kraljevъstvu mi (P10: 42, 17)

dajuji i udilujuji – i ôd(ь) toga *dajuji i udilujuji* svoimъ slugamъ (P23: 109, 6)

damъ – da vi ôdъ tomъ uskorê **damъ** vedenje. (30, 22/23)

damъ – da vi ôdъ tomъ uskorê **damъ** vedenje. (P6: 30, 22/23)

dani – esu dubrovniku s primogъemъ **dani** i zato ima biti vlastelъ i ôrjine dubrovъč(ь)kev (P20: 92, 24)

dan'no i zapisanno – ôd(ь) kraljevstva bosan's'koga naamъ **dan'no i zapisanno** u naše plemenito vь rusazi i državi bosan's'koi (P23: 109, 3)

darova i zapisa – kralъ i vsa bosna **darova i zapisa** u plemenitoô vь vêki gradu dubrovniku vse primorie (P19: 86, 12)

darovah – iže **darovahъ** za pravu ljubavъ vlastelemъ dubrovačъscimъ (P17: 75, 22/23)

darovaše – eže mi **darovaše** mnogoročtenie s velikoju sьčanoju ljubovoju (P17: 74, 8)

darovati – kako ku dubrovnikъ **darovati** (P19: 85, 7)

dasmo – a ôt(ь) luke po zlamenie tozi **dasmo** gradъ sokolъ (34, 10/11)

dasmo – a ôt(ь) luke po zlamenie tozi **dasmo** gradъ sokolъ (P7: 34, 10/11)

dasmo - dasmo mu i zapisasmo u lašvi naša tri sela (P11: 46, 10)

dasmo – **dasmo** mu veliko Vœvodъstvo vьmisto rečenoga Vœvode Vьkьsa (P11: 46, 9)

davati – I rečeni vlastele i poklisarje grada dubrovnika prīmiše i zavezaše se *kral(e)vьstvu mi davati* ôd(ь) rečenago grad(a) (61, 20/21)

davati – koim su dužnê *davati* kralestvu mi (70, 11)

davati – koim su dužnê *davati* kralestvu mi (P16: 70, 11)

davati – primiše i zavezaše se kraljevstvu mi *davati* ôd(ь) rečenoga grada dubrovnika i ôd(ь) opjine sьrьski dohodakъ (P22: 108, 15)

dohodiše – kada *dohodiše* poklisari dubrovačci u ime knezъ vitko gučetijъ (P9: 39, 2)

doide – i toô vidēnijemъ · *doide* · Dubrovniku (P12: 49, 11)

doide – I tui *doide* kralьstvu mi vlastelinъ i poklisarъ Slav(ь)noga grada dubrovnika knezъ nikola gučetijъ (P20: 89, 10/11)

doidoše – komu se podoba kako *doidoše* veličьstvu kralestva mi ôd slavnoga grada dubrovnêka (P16: 68, 2/3)

doidu – a govore kьda *doidu* kь mnê posli (P19: 85, 7)

donese – i namъ *donese* zapisъ (P15: 65, 6)

donihъ – i knezomъ *donihъ* kraj i s knezomъ pavlomъ radinov[i]jemъ (P20: 89, 5)

došьdšu – i *došьdšu* mi zemlje pomorьskije (P10: 41, 8)

držati – držati (P1: 14, 6)

držati e – držati e (P1: 14, 11)

drъži – do kole *drъži* i gospoduje kraljevьstvo mi ôvom'zi zemlôm(ь) (P10: 42, 18)

drъzne – ako li kto *drъzne* i potvori slovo kraljevьstva mi (P10: 42, 21)

drъzne – kro li *drъzne* i potvori sije slov(o) i ôbečanje (P10: 44, 32)

drъzne – tko li *drъzne* i potvori slovo gospostva mi da sju v(ь)se kletvi pale na nemъ (P20: 94, 44/45)

e – da vy **e** ôtvorena naša zemla (P5: 25, 8-9)

e – da vy **e** ôtvorena naša zemla (P5: str, 8-9)

e – da vy **e** ôtvorena naša zemla (str, 8-9)

e – **e** iskana pravina (P5: str, 12-13)

e – **e** iskana pravina (str, 12-13)

e – **e** r[e]čeno mii po milosti b[o]žiei kralъ Stepanъ Ôstoê (74, 11)

e – **e** r[e]čeno mii po milosti b[o]žiei kralъ Stepanъ Ôstoê (P17: 74, 11)

e – eêe da **e** va svidinъe vsakomъju ere bi rîčъ i degъba meju kralъstvo mi i vlasteli dubronъčъcimi za selo lisacъ (P20: 92, 18)

e – i eêe da **e** va svidinъe vsakomu komu **e e** podoba (P20: 89, 13)

e – i više r[e]čen'ni i natražъe naše čo **e** po muškomъ kolinu (P23: 110, 19)

ê – kako **ê** sde prepisano – (23, 31-32)

ê – kako **ê** sde prepisano – (P4: str, 31-32)

e – komu **e** iskana pravi na (18, 10-11)

e – komu **e** iskana pravi na (P2: 18, 11-10)

e – ôbъnaidosmo da imъ **e** vse suprotivъ b(o)gu i pravъdi (P20: 89, 8)

e – u kojui emъ **e** zapisano vse primogъe (P20: 92, 26)

e bila – da e naša kuja sъ dubronъnikomъ ed(ъ)na kuja do vêka kako **e** ed(ъ)na kuja **bila** s našimъ stricemъ: (P8: 37, 6)

e bilo – konaval's'komъ to čo **e** naše **bilo** (P23: 110, 15)

e bilъ – s vlasteli sъ dubronъčkimi u koiđi **e** vêrê **bilъ**: (36, 3)

e bilъ – s vlasteli sъ dubronъčkimi u koiđi **e** vêrê **bilъ**: (P8: 36, 3)

e imalb – i vŕse zakone i povele i pisaniê koe **e imalb** dubrovnikъ (P8: 38, 14)

e ôpъteklo – i okolo kako **e ôpъteklo** more do molunъta (P13: 54, 15)

e ôstalb – čo imъ **e ôstalb** dužanъ kralъ(tv) tvrъtko (P16: 70, 10)

e uĉinilb – i povelju g(ospo)d(i)na kralja stefana tvrъtko koju **e uĉinilb** (P14: 59, 16)

e uĉinilb – i povelju gospodina krala tvrъtko koju **e uĉinilb** Slavnomu gradu dubrovniku (P18: 79, 16)

e uĉiniô – koe imъ **e uĉiniô** g(ospo)d(i)нъ kralъ reĉeni g(ospo)d(i)нъ kralъ tvrъtko (P22: 107-108, 12/13)

e ukrîpilb – bl(a)godarismo b(og)a koe mu **e ukrîpilb** srъce na tomъ (P19: 86, 13)

e uzelb – a čo **e uzelb** vovoda sanъdalъ i knezъ ravalъ radinov(i)jъ (P20: 93, 32/33)

e zapisalb – reĉ(e)nago zapisuju i ukrîpluju kakot **e zapisalb** g(ospo)d(i)нъ kralъ ôstoê (P19: 87, 19)

esmo – ôt(ъ) zemle **esmo** i u zemlu ѣ– (38, 13)

esmo – ôt(ъ) zemle **esmo** i u zemlu ѣ– (P8: 38, 13)

esmo prisegli – na sveto pismo hristova e/ ... / vole i s prava srca **esmo prisegli** našomъ vêromъ (P13: 57, 37)

estb – a ti reĉeni lisacъ imotica i trъnovica **estb** ôd(ъ) dostoênyê i ôd(ъ) kotara reĉenoga (P20: 92, 21)

estb – dostoino **estb** u vsakomu vraiti (P13: 54, 8/9)

estb – i da **estb** vêĉno i pametno siômъ povelomъ (P15: 65, 4)

estb – i dostoino **estb** u vsakomu vraiti (54, 8/9)

estb – i **estb** vse sa vsimъ dasmo i darovasmo sa vsimi seli (P23: 110, 15)

estb – kakono **estb** vrêdъno i pravo (54, 11/12) –

estb – kakono **estb** vrêdъno i pravo (P13: 54, 11/12)

estb – koi **estb** i danasъ božъomъ milostiju roĉtenъ (54, 7)

estb – koi **estb** i danasъ božьomъ milostiju počtenъ (P13: 54, 7)

estb – za slatku ljubavъ i srčanstvo koe **estb** meju nami (P23: 112, 25)

estb bilo – **estb** prvo nihъ bačino i plemenito **bilo** (P23: 110, 10/11)

estb bilb – e na captatê pri mori **estb bilb** gradъ stari dubrovnikъ (P13: 54, 4)

estb bilb – e na captatê pri mori **estb bilb** gradъ stari dubrovnikъ (54, 4)

estb učinilb – i vse ine povele i zapisaniê i svobodъčine zakone i uvetê pridъne i poslignee koe imъ **estb učinilb**
i zapisalъ r[e]čeni kralъ stepanъ tvrtko (P18: 79, 17)

estb učinilb – koe gradъ dubrovnikъ vazъda **estb učinilb** (P13: 54, 9) –

esu – a **esu** tei polače blizu ônei druge moe polače (P23: 112, 27)

esu – **esu** dubrovniku s primogъemъ dani i zato ima biti vlastelъ i ôrъjine dubrovč(ъ)kev (P20: 92, 24)

esu se rodili – ôdъ koihъ ludi staroga grada **esu se rodili** (54, 7/8)

esu se rodili – ôdъ koihъ ludi staroga grada **esu se rodili** (P13: 54, 7/8)

esu se zapisali – i pravo kako i ôni naamъ **esu se zapisali** do dni i do vika (P23: 110-112,
23/24)

gospodovali – i dolnu goru vъse sa vsimъ čo smo i danъ držali i **gospodovali** (P23: 110, 14)

gospodue i uživae – i s moiômъ bratiômъ s' kn[e]zomъ vl(ъ)kъsemъ s knezomъ vl(ъ)komъ **gospodue** i
uživae (P23: 109, 5/6)

gospoduje – do kole drъži i **gospoduje** kraljevъstvo mi ôvom'zi zemlôm(ъ) (P10: 42, 18)

govore – a **govore** kъda doidu kъ mnê posli (P19: 85, 7)

govore – a **govore** · dragoje · kraljevъstvu mi (P12: 49, 13)

govore – u povelî koju imaju za primogъe **govore** nimъ kralъstvo mi vaše tozi ni a **govore** kralъstvu mi vlastele
dubrovč(ъ)ci (P20: 92, 19)

govoriti – ako kto ime čo **govoriti** ili nasilovati gradu dubrovniku (P10: 42, 23)

hoće isъkati iči – къто **hoće isъkati iči** (23, 19-20)

hoće isъkati iči – къто **hoće isъkati iči** (P4: 23, 19-20)

hoću – n I **hoću** da vьsê se čo zde pisano (23, 24)

hoću – n I **hoću** da vьsê se čo zde pisano (P4: 23, 24)

hoću povelevati – i pače moimъ ljudi **hoću povelevati** da ne pridu. na vasъ. (P6: 31, 25)

hoću povelevati – i pače moimъ ljudi **hoću povelevati** da ne pridu. na vasъ. (31, 25)

hode – **hode** (P1: 14, 7)

hode – i kakomъ se e banъ kûlin kleъ da **hode** vьlasi (P3: 19, 3)

hodite – da si **hodite** svobodъno (P4: 22, 13)

hojemo – **hojemo** i ljubimo da su vse kletvi i rote i proklectva pala s vrhu nasъ (P23: 113, 47)

hojemo uzdržati – i nihъ poslidnimъ **hojemo** tvrdo i nepokolibimo i neporočno va viki vikoma **uzdržati**
(P23: 113, 45)

hoke bit – vlastele dubrovъčci **hoke bit** vidmo vьsakomu (P19: 85, 7)

hoke krêvati – гьдê si къто **hoke krêvati** (P1: 14, 9)

hoke krêvati – **hoke krêvati** (P1: 14, 9)

hote – къ mnê a mi **hote** harni biti (85, 4) –

hote biti – vsemu tomu **hote** harni biti i počtenъemъ (P23: , 11)

hote biti – vsemu tomu **hote** harni biti i počtenъemъ (P23: 110, 11)

hote ukrêpiti – i **hote ukrêpiti** prîstolъ roditelъ moiъ (41, 6) –

hotêsmo vratiti – **hotêsmo** nimъ vratiti (54, 11)

hotêsmo vratiti – *hotêsmo* nimъ *vratiti* (P13: 54, 11)

hotiše – *hotiše* da tolika ljubavъ harna bude (P23: 112, 24/25)

hotiše – i *hotiše* bezpravъdeno da nimъ pomete i potvoriti a bezъ niednoga nihъ zloga uzroka (P20: 89, 10)

i hote ukrêpiti – i *hote ukrêpiti* prîstolъ roditelъ moiъ (P10: 41, 6)

idohъ – I *idohъ* въ srъbъskuju zemlju želaje (P10: 41, 6)

idû – i da si *idû* dûbrovčane po našei zemli (str, 9-10)

ima – kako Dubrovnikъ · *ima* zakone · stare sъ svimi (P12: 49, 13)

ima biti – da estъ i da *ima biti* vlastelъ (P20: 92, 25)

ima biti – esu dubrovniku s primogъemъ dani i zato *ima biti* vlastelъ i ôrъjine dubrovč(ъ)kev (P20: 92, 24)

imaju – u povelî koju *imaju* za primogъe govore nimъ kralъstvo mi vaše tozi ni a govore kralъstvu mi vlastele dubrovč(ъ)ci (P20: 92, 19)

imaju – da si *imaju* tezi uvête (42, 16) –

imaju – da si *imaju* tezi uvête (P10: 42, 16)

imali smo – i naši stari i mi imamo i *imali smo* z gradomъ dubrovačъcêmъ (P13: 54, 11)

imali smo – i naši stari i mi imamo i *imali smo* z gradomъ dubrovačъcêmъ (54, 11)

imalъ – komu godi dubrovčaninu vola pokladъ *imalъ* ôd(ъ) dubrovčanina (P20: 92, 28/29)

imato – i naši stari i mi *imamo* i imali smo z gradomъ dubrovačъcêmъ (54, 11)

imato – naši stari i mi *imamo* i imali smo z gradomъ dubrovačъcêmъ (P13: 54, 11)

imatъ – a ja sъ moimъ ljudi . koi *imatъ* . i sъ koi *imatъ imeti* (30, 18)

imatъ – a ja sъ moimъ ljudi . koi *imatъ* . i sъ koi *imatъ imeti* (P6: 30, 18)

imatъ – a ja sъ moimъ ljudi . koi *imatъ* . i sъ koi *imatъ imeti* (P6: 30, 18-30)

imatъ – a ja županъ radoslavъ . i moi ljudi . koi *imatъ* (30, 11/12)

imamъ – a ja županъ radoslavъ. i moi ljudi. koi *imamъ* (P6: 30, 11-12)

imamъ – gde *imamъ* silu *imeti*. (30, 13)

imamъ – gde *imamъ* silu *imeti*. (P6: 30, 13)

imamъ – po vьse moje z[e]mle. koje si, *imamъ* (31, 29/30)

imamъ – po vьse moje z[e]mle. koje si, *imamъ* (P6: 31, 29-30)

imavъše – i prave prošne *imavъše* svitъ i zgovorъ s prĭvisokomъ gosrođomъ kuêavomъ kralicomъ (P22: 107, 9)

imavъše – i prĭlične i prave prošne *imavъše* svêtъ i zgovorъ s prĭvisokomъ gosrođomъ bogomъ (79, 13)

imavъše – i tozi čuvъše kralstvo mi *imavъše* svitъ i silъ zgovorъ z gospod(i)nomъ heгъsegomъ hгъvoemъ (P20: 92, 22)

imeti – gde *imamъ* silu *imeti*. (30, 13)

imeti – gde *imamъ* silu *imeti*. (P6: 30, 13)

imeti – i koi uč[e]nu *imeti*. da spasemo i strezêmo (30, 11/12)

imeti – i koi uč[e]nu *imeti*. da spasemo i strezêmo (P6: 30, 11/12)

imeti – keľnu sê večъni miгъ i ljubê *imeti* sь dubrovъčanomъ (23, 30-31)

imeti – keľnu sê večъni miгъ i ljubê *imeti* sь dubrovъčanomъ (P4: str, 30-31)

iskaše – sa vsakoju ljubaviju nasъ *iskaše* i krasno ôpralaše (P22: 106, 6/7)

iskaše i ôpraljaše – i tiĭ rečeni poklisarie sa vsakoju ljubovъju nasъ *iskaše* i ôpraljaše za uvite i za zakone i za svobodъčine rečenago grada (P14: 59, 10/11)

iskaše i ôpralaše – i tiĭ r[e]čeni poklisarie sa vsakoju ljubovъju nasъ *iskaše* i krasno ôpralaše (P18: 78, 9)

isplatê – a dokle se *isplatê* tai dugъ (P16: 70, 13)

isplati – za stonъ da ôdъbiêju dotole dokoli se *isplati* v(ъ)sъ dugъ zgora gčenêi (P16: 70, 12)

isplъnihъ – i zapisahъ i ôbnovihъ i bol(ъ)še *isplъnihъ* vъ vsaku svobodu i čistotu (P10: 41, 15)

ispralae – i sv(e)topočivavъšaga g(ospo)d(i)na mi krala stifana ôstoe i našihъ pravihъ praroditelъ tvore pravdu

ispralae pravila čine milosti (P22: 105, 4)

isprav(ъ)ljaje i *isplъnjaje* – i vsa nedostatъčnaja *isprav(ъ)ljaje* i *isplъnjaje* vъ zemljah(ъ)

(P12: 49, 7)

ispravi – zato kraljevъstvo mi zapisa i potvrdi i bolše *ispravi* vsake zakone (P10: 41, 12/13)

ispravlati – jako ôboja vladicъstvija *ispravlati* mi prъvêje (P10: 41, 4)

isъ /pravi/ - da se/ s(ъ) pravinomъ. *isъ /pravi/*. (P6: 31, 33/34)

izidoše – I tu *izidoše* prîdъ kraljev(ъ)stvo (P10: 41, 8/9)

izidoše – I tui *izidoše* prîdъ kraljevstvo mi (P17: 74, 8)

izъdati – i nimъ *izъdati* u nihъ ruke i u oblasъ (P13: 55, 19)

izъpra[v]ljae – spod(o)bljenъ bih(ъ) c(a)гъ(s)tvovati va zemljah' roditelъ i praroditelъ naših(ъ) tvore pravdu i

izъpra[v]ljae pravila čine milosti i zapisaniê (P14: 59, 6)

je – da vy *je* ôtvorena (18, 9)

je – da vy *je* ôtvorena (P2: 18, 9)

je platilъ – ako li bi tko ponesaъ ponosъ človêkъ g(ospo)d(i)na bana da *je* platilъ (P9: 39, 5/6)

je platilъ – ako li bi tko ponesaъ ponosъ človêkъ g(ospo)d(i)na bana da *je* platilъ (P9: 39, 5/6)

je platilъ – ako li bi tko ponesaъ ponosъ človêkъ g(ospo)d(i)na bana da *je* platilъ (39, 5/6)

je porejî – a tko *je* sie porejî ili prêtvoriti ôt(ъ) nasъ (P7: 34, 20)

je prêtvoriti – a tko *je* sie porejî ili prêtvoriti ôt(ъ) nasъ (P7: 34, 20)

je pretvoriti – А тко *je sje pretvoriti* ali poreji a ili /.../ (P11: 47, 19)

jes(i) rekъlb – čo *jes(i)* памь гичју *rekъlb* i ôbêtovalъ (86, 13)

jes(i) rekъlb – čo *jes(i)* памь гичју *rekъlb* i ôbêtovalъ (P19: 86, 13)

jestb – *koi jestb* megu dubrovъčъki gradъ (31, 28/29)

jestb – *koi jestb* megu dubrovъčъki gradъ (P6: 31, 28-29)

jestb – *koi jestb* megu grad(om)ъ dubrovъčъki (31, 34)

jestb – *koi jestb* megu grad(om)ъ dubrovъčъki (P6: 31, 34)

jestb bylъ postavljень – razvê na mêsto gdê *jestb bylъ postavljень* u rгъvihъ · ôbični tгъgъ (P12: 49, 14/15)

jestb bylъ postavljень – razvê na mêsto gdê *jestb bylъ postavljень* u rгъvihъ · ôbični tгъgъ (4914/15)

jestb imalb – ô uvêrehъ i zakonêhъ i poveljahъ koje *jestb imalb* gradъ dubrovnik(ъ) (P10: 41, 14)

jestb imalb – ô uvêrehъ i zakonêhъ i poveljahъ koje *jestb imalb* gradъ dubrovnik(ъ) (41, 14)

kelъnemo sê – *kelъnemo sê* (P4: 21, 8)

kelъnu sê – azъ borislavъ voisilikъ. *kelъnu sê* večъni mirъ (P4: str, 30)

kle – i kralovstvo mi pŕiseže i *kle* se zgora rčeni mi vlasteli (P16: 70, 18)

kle se – *kle se* knezû (P3: 19, 2)

klehъ sê – *klehъ sê* knezu (P4: 21, 7)

klehъ sê – *klehъ sê* knezu (P4: 21, 7)

kleše – Si su vlastelê he[]mъski. ki se · *kleše*. (P6: 31, 35/36)

klъnemo – *klъnemo* se. sudъsemъ. i vъse ôrъkine dubrovkê (29-30, 3-4)

klъnemo se – ki sû zdê podъpisani · *klъnemo se* knezû dъdubrovъčkomû (P5: str, 3-4)

klъnu se – klъnu se (P2: 18, 3)

koi su čuli – po starêhъ pamerarêhъ dobrêhъ ludêhъ *koi su čuli* (P13: 54, 3)

krlevati – ꙗkъ tomъju spodoblenъ bêhъ *krlevati* (P20: 88-89, 4/5)

krlevati i praviti – i potomъ že načehъ sa bogomъ *krlevati i praviti* prîsto kralestva (P17: 71-74, 5/6)

krlevs(t)vovati – i azъ Stefanъ Ôstoê po milosti ego božastva kralъ Srъblemъ bosni i prîmoriъju spodoblenъ bêhъ *krlevs(t)vovati* (P18: 78, 4/5)

kraljevati i praviti(i) – i potomъ načehъ sъ bogomъ *kraljevati i praviti(i)* prîstolъ srъbъskije zemlje (P10: 41, 7/8)

kraseče se – timъže i skufetra srъska po vsoi vъselenoi utvrъždaъ se i *kraseče se* slavetъ b[o]ga vsedrъžitela (P22: 105, 2/3)

krъsTihъ se – va te bo *krъsTihъ se* (P17: 71, 1)

krъsTihъ se – va te bo *krъsTihъ se* (P17: 71, 1)

lubimo – hoъemo i *lubimo* da su vse klevi i rote i proklectva pala s vrhu nasъ (P23: 113, 47)

lubimo i primamo – i *lubimo* i milosrъdno *primamo* i primismo ôd(ъ) danasъ naprida do- koli svitъ Stoi vlastele i vsouъ ôpъjînu grada dubrov'nika (P20: 89, 12)

lubo – vola ini božъnaninъ *lubo* Kralъstva bosanъnskoga komъju godi dubrovčaninu dobit(a)kъ vola (P20: 93, 33)

m(a)laše se – ô pobivajučihъ te *m(a)laše se* (P12: 49, 2)

m(o)li se – bolъše že *m(o)li se* v1(a)d(al)cêm [m]oъemu (P12: 49, 3)

m(o)ljaše s(e) – za · ônêhъ · *m(o)ljaše s(e)* pobyvajučihъ(ъ) te (P12: 49, 3)

mine – mine (P1: 14, 10)

misle hotêe – i *misle* i *hotêe* da svêt(ь) ne r(e)če da smo nehami dubrovniku (86, 15/16)

moge – kolikore *moge* (P1: 16, 17)

moge – kolikore *moge* (P1: 16, 17)

mogu dohoditi – i da *mogu* nihъ tьgovci slobodno *dohoditi* s tьzmi (67, 16)

mogu učiniti – kakono *mogu učiniti* ôdъ svoga staroga vladanъê i države (55, 20/21)

mole – a *mole* kralenvstvo mi (P12: 49, 12)

mole – g(o)spoda bosъnska ôd [d]ubrovnika *mole* slavu kr(a)l(e)v(ь)stva da bude milosrdъnъ dubrovniku
čъstъnim(ь) dar(ь)mi (P19: 85, 6/7)

mole – *mole* b(og)a da bude m(i)l(o)srđd(ь)nъ dubrovniku gradu (P19: 86, 14)

mole i prose – g(o)spodê dubrovčkoj *mole* i *prose* da poš'ju poklisare ~ g(ospo)d(i)nu kralu (P19: 85,
8/9)

molju – i *molju* i zaprêčamъ jegože b(o)gъ izvoli po mnê (P10: 44, 34/35)

molu – po nasъ *molu* kako gospodina i brata sega pisaniê (P17: 75, 22)

moremo – i ne smete sie pisanъe ni t(a)ko lubo ini g(ospo)d(i)nъ ni človêkъ gđê *moremo* mi seji a mi više pisani
(57, 40/41)

moremo – i ne smete sie pisanъe ni t(a)ko lubo ini g(ospo)d(i)nъ ni človêkъ gđê *moremo* mi seji a mi više pisani
(57, 40/41)

nabêdi – *nabêdi* me prič(ь)st(n)a i pogoh(ь) u bos'nu prîsvêtlomu g(ospo)d(i)nu kralu ôstoi (P19: 85, 5)

načehъ – i potomъ *načehъ* sь bogomъ kraljevati i praviti prîstolъ sгъbъskije zemlje (P10: 41, 7/8)

načehъ – i potomъ že *načehъ* sa bogomъ kraljevati i praviti prîsto kraljestva (P17: 71-74, 5/6)

načehъ kraljevati – i potomъ *načehъ* sь bogomъ *kraljevati* i praviti prîstolъ sгъbъskije zemlje (P10:
41, 7/8)

nagje – ili *nagje* nihъ nêkoja četera za ôpъ dohodьkъ (P10: 42, 25/26)

naidosmo – erъ su u kotarihъ rečenoga primorьê *naidosmo* i ôbьnaidosmo ere rečeno selo lisacъ trьnovica (P20: 92, 23)

naidosmo i ôbьnaidosmo – cilo svrьšeno *naidosmo* i ôbьnaidosmo kako gradъ dubrov(ь)nikъ (P20: 89, 6)

napravi – ôboi ôbьlubismo ere g(ospo)d(i)нъ herьseгь tozi meju nami *napravi* (P20: 92, 30)

narekôhъ – i *narekôhъ* ime · jemu s(ve)ry Stefanъ (P12: 49, 10)

nasilovati – ako kto ime čo govoriti ili *nasilovati* gradu dubrovniku (P10: 42, 23)

naslêdovati – potom(ь) že gospodu mojemu bogu spod[o]bьšu me *naslêdovati* pristolъ (P10: 41, 4)

navêčue – i *navêčue* dare koe imъ ke g(ospo)d(i)нъ kralъ dati (P19: 85, 9)

navêčuemo – do vêkъ vêkoma *navêčuemo* znanьe (P13: 54, 2)

ne ôpravi – i *ne ôpravi* više rečenoga (P10: 42, 25)

ne bihu – ako *ne bihu* u povelі imenomъ pisane (P20: 92, 23)

ne bihu – i zaseôke imotica i trьnovicu ere *ne bihu* pisane imenomъ (P20: 92, 18/19)

ne bihъ. moglъ činiti /.../ vratiti – ako li *ne bihъ. moglъ činiti /.../ vratiti*. (30, 16/17)

ne bihъ. moglъ činiti vratiti – ako li *ne bihъ. moglъ činiti /.../ vratiti*. (P6: 30, 16/17)

ne bihъ. moglъ činiti vratiti – ako li *ne bihъ. moglъ činiti /.../ vratiti*. (P6: 30, 16/17)

ne bili – i *ne bili* vêгьni da ihъ mi rêramo i imamo kako naše nepriêteli (55, 25)

ne biti – vola *ne biti* poslušni ali u koe lubo vrême (55, 24) –

ne branila – nimъ rаѣъ *ne branila* krala bosan'skoga i ugar'skoga i cara turskoga (P23: 112, 37)

ne bude - i da im *ne bude* (P1: 4-16, 14)

ne bude – i *ne bude* sijazi zemlja u ôblas(ѣ) kraljev(ѣ)stva mi (P10: 42, 24/25)

ne bude – a inomu vlahu da *ne bude* izma (20, 9)

ne bude – a inomu vlahu da *ne bude* izma (P3: 20, 9)

ne bude – i *ne* isplъnena mu *bude* (18, 11)

ne bude – i *ne* isplъnena mu *bude* (P2: 18, 11)

ne činu – I jako vi *ja* pravinê *ne činu* to to *ja* krivъ (P4: 22, 17)

ne dadu – da ôd togai dohotka rčenoga namъ nêčare *ne dadu* razi da si se plajaju za duge (P16: 70, 13/14)

ne dadu – da ôd togai dohotka rčenoga namъ nêčare *ne dadu* razi da si se plajaju za duge (70, 13/14)

ne dai – I čа bogъ *ne dai* (P10: 42, 24)

ne damъ – da vasъ *ne damъ* (P4: 22, 17)

ne damъ – da vasъ *ne damъ* (22, 17)

ne došla – ali ôna v(ѣ) vlastelina dubrovčьka *ne došla* za niku potřibu dubrovč(ѣ)ku (P20: 93, 39)

ne došli – ako li knezъ vuk(a)сѣ i drugi vlastelinъ bosanъski rečeni sudъe *ne došli* na ôvomъzi roku (P20: 93,

38)

ne hoti potvoriti – *ne hoti* kraljevъstvo mi · *potvoriti* · zakone Stare (51, 16/17)

ne isъta – i inomu serblinu da *ne isъta* (P4: 23, 22)

ne izgube – i nêkô(io)мъ nevêrômъ *ne izgube* ôni i nyh(ѣ) dêr'ca i nyh(ѣ) poslêdni (P10: 44, 34)

ne izgube – I nêkôm(ѣ) nevêrômъ · *ne izgube* (P12: 51, 21)

ne ôbъvarovati – godê *ne ôbъvarovati* vlad(a)nija (P10: 42, 25)

ne plati – i *ne plati* тѣж[ѣ]сѣ (P10: 42, 25)

ne postavi – g(o)lje g(ospo)di · *ne postavi* [i]mь grīha (P12: 49, 2)

ne potvore – dokoli · gradь · Dubrovnikь · i vlastele · Dubrovsci Sijega · *ne potvore* (P12: 51, 21)

ne potvori – kraljevstvo mi da sijega nikoliže *ne potvori* (P10: 44, 33/34)

ne potvori s[e] – pristolê kraljevstva mi da sijega *ne potvori s[e]* (P10: 44, 35)

ne potvorite – po našь molu kako gospodina i brata sega pisaniê *ne potvorite* (P17: 75, 22)

ne pridemo – a ni ja · samь · županь radoslavь · ni moi ljudi · da *ne pridemo* (P6: 30, 23)

ne smete – i *ne smete* sie pisanьe ni t(a)ko lubo ini g(ospo)d(i)нь ni člověkь gdê moremo mi seji a mi više pisani
(P13: 57, 40/41)

ne učinu – ako pra[vinovь] *ne učinu* to ja krivь (P4: 23, 20)

ne uditi – i vsemu nihь *ne uditi* ni nihь ôd(ь)risnuťi pače imь priêznovati s'rdčeno i pravo (P23: 110, 23)

ne ustane – da na me *ne ustane* nikьtorê (P4: 23, 19)

ne vêdet – se [e]go *ne vêdet* bo čtô [ô]tvoretь (P12: 49, 2)

ni čini – a da sê neko a krivina meju *ni čini* (P4: 23, 22)

ni da sê podьperê – *ni da sê podьperê* (P4: 23, 24)

ni da se prodaje – *ni da se* solь · *prodaje* (P12: 49, 13)

ô(s)nova – div'nêмь utvгъžde(nie)мь utvгъdi i vas'elenuju *ô(s)nova* zeml(ь)u milostьdi (P20: 88, 1)

ôbarovati i branit/i/ - *ôbarovati i branit/i/* /ž/upu i gradь sokolь (P13: 55, 27)

ôbeča – za sije slovo i siju pravdu više upisanьu *ôbeča* se kraljevstvo mi (P10: 44, 31)

ôbeča se – kl u sijezi se ôbečanije *ôbeča se* kraljevstvo (P10: 42, 19)

ôbeča se – Po sem[ъ] že slovu i potvгъždeniju kraljevstva mi *ôbeča se* (P10: 42, 16)

ôbečava se – i *ôbečava se* kraljevstvo mi (P10: 42, 22)

ôbečavato – I rakozi se *ôbečavamo* (P10: 44, 29)

ôbečavati se – i zato mi knezъ pavaô sinъ svetopočivšago g(ospo)d(i)na i roditela mi g(ospo)d(i)na kneza radina
êblanija *ôbečavati se* (P15: 67, 10-12)

ôbejasmo – *ôbejasmo* se našomъ vêromъ i kletvomъ (P13: 55, 18)

ôbejavaju – *ôbejavaju* se dubrovčane da ne brane ni zlo učine tomui človêku (P13: 55, 32)

ôbejavato – I ôce *ôbejavamo* se opjini (P13: 55, 26)

obejavato – i oče se *obejavamo* (P13: 55, 29)

ôbejavato – oče se *ôbejavamo* ôpjini i vlastelemъ dubrovačkême (P13: 55, 22)

ôbitov'ali – i ročteno natraže naše čo godi smo u sьemъ listu dali i zapisali i *ôbitov'ali* (P23: 113, 41)

Ôbitovali su – *Ôbitovali* imъ se *su* i zato za njih vêrno posluženie (P17: 74, 11)

ôbituemo – i ôcъ *ôbituemo* r[e]čen'nomu kn[e]zu (P23: 110, 21)

ôbituemo i zavezuemo – čo e po muškomъ kolinu kako krvъ podae *ôbituemo i zavezuemo se*
gradu (P23: 110, 20)

oblada – a ê kûdê *oblada* (P3: 19, 5)

ôbljubismo – Vse toi *ôbljubismo* i pravimo da su dobre i prave granice (P19: 87, 21)

ôbnoviъ – i zapisahъ i *ôbnoviъ* i bol(ъ)še isplniъ vъ vsaku svobodu i čistotu (P10: 41, 15)

ôbratiti i podъbiti – i vsomъ našomъ silomъ *ôbratiti* iъ i *podъbiti* podъ gospoc/tvo (P13: 55,
25/26)

ôbrête – *ôbrête* kraljevstvo mi vъ primori (P12: 49, 7/8)

obretosъto – i *ôbretosъto* bolarina kneza dubrovčьkoga (P4: 21, 6)

ôbъlubismo – ôboi *ôbъlubismo* ere g(ospo)d(i)нь heгъcegъ tozi meju nami napravi (P20: 92, 30)

ôbьnaidosmo – егь су u kotarihь геѣснога приморѣ naidosmo i *ôbьnaidosmo* еге геѣсно село lisacь
тгьновіа (P20: 92, 23)

ôbьnaidosmo – i vse tozi čisto i ôtvoreno *ôbьnaidosmo* (P20: 89, 10)

ôbьnaidosmo – *ôbьnaidosmo* da imь e vse suprotivь b(o)gu i pravьdi (P20: 89, 8)

ôbьvarovati – imamь nihь vlad(a)nije bljusti i *ôbьvarovati* ôd(ь) guse ôt(ь) tadьbe ôdь vsake zlobe i sile.
(P10: 42, 22)

ôd(ь)tisnuti – i vsemu nihь ne uđiti ni nihь *ôd(ь)tisnuti* pače imь pričznovati s'г'dčeno i pravo (P23: 110,
23)

ôdьbiěju – za stonь da *ôdьbiěju* dotole dokoli se isplati v(ь)sь dugь zgora rčeněi (P16: 70, 12)

ôpralaše – sa vsakoju ljubaviju nasь iskaše i krasno *ôpralaše* (P22: 106, 6/7)

opustě – i kada se onь stari gradь rasu i *opustě* (P13: 54, 5)

ôsnova – svoeju voljeju *ôsnova* za milosгьde (P14: 58, 2)

ôsnova – Va načetakь ôca vь isьrupneње sina i svetoga duha iže va načetakь nebesa divnimь utvгžđ(ь)eniemь utvгđi i
vaseleniju svoeju *ôsnova* zemьь srьde že m[i]l[o]sti snide s nebesa na zemlu člov[ě]kolubno (P22: 105, 1)

ôssnova – i Vьseleniju Svoeju *ôssnova* za milosгьde (P18. 78, 1/2)

ôsta – čo imь *ôsta* dužanь bratь kralevta mi bivši (P16: 69, 5)

ôstaju – a ôstali da *ôstaju* u viri (P11: 46, 14)

ostavismo – i *ostavismo* našu pečatь (P15: 67, 26)

ôstavьšu – po nihь *ôstavьšu* (P10: 41, 5)

ôt(ь)lučeno i poznano – a čo bude *ôt(ь)lučeno i poznano* po ôvihь četirihь sudьěhь (P20: 93,
36)

ôtloživьše – bez nihь zloga početiě *ôtloživьše* čo bi ne bilo na nevêru (P8: 38, 12)

pad(ь)še – i *pad(ь)še* člov(e)če suč(ь)stvo přestuplenьemъ soboju ôb(o)živъ (P20: 88, 2)

padьšee – i *padьšee* človiče sučьstvo přistuplenjem(ь) (P14: 58, 2)

padьšee – i *padьšee* čl[o]vêče sučestvo přistupleniemъ soboju ôboživъ (P18: 78, 2)

padьšee – i *padьšee* člov[ê]če sučvo přistuplenьe soboju ôboživъ na nebesa vьzvede (P22: 105, 1/2)

padьšee – i *padьšee* člov[ê]če sučvo přistuplenьe soboju ôboživъ na nebesa vьzvede (P22: 105, 1/2)

pečatismo – *pečatismo* našimi pečatmi visujimi (P23: 113, 55)

pisa – a *pisa* kraleŕstva mi diêkъ vladijъ po zapovidi kraleŕstva m(oeg)a (P22: 108, 22)

pisa – a *pisa* po zapovêdi kraleŕstva mi hrъvatinъ diêkъ (P18: 82, 29)

pisa – a *pisa* po zapovêdi kraleŕstva mi hrъvatinъ diêkъ (P18: 82, 29)

pisa – a *pisa*. logofet(ь) vlade (P10: 45, 41)

pisa – a se *pisa* dražeslavъ diêkъ (P7: 35, 25/26)

pisa – a se *pisa* dražeslavъ diêkъ (P7: 35, 25/26)

pisa – a se *pisa* dražeslavъ diêkъ (P8: 38, 12)

pisa – a se *pisa* dražeslavъ diêkъ (P8: 38, 12)

pisa – a se *pisa* grubanacъ hlarpъčijъ (P13: 57, 46)

pisa – *pisa* braêňъ diêkъ (P9: 39, 7)

pisa – *pisa* braêňъ diêkъ (P9: 39, 7)

PISA – **PISA** NOV(A)Kъ GOIČIN(I)Ĵъ DIÊKъ G(OSPO)D(I)NA KRALA TVRЪTKA TVRЪTKOVĴA (P20: 94, 46)

pisa – *pisa* stīpanъ dobrīnovijъ (P16: 70, 17)

pisa – *pisa* stīpanъ dobrīnovijъ (P16: 70, 17)

Pisah – *pisah* siju knigu (P1: 16, 20)

pisahь – a se *pisahь* im(e)nemь (P3: 19, 6)

Pisahь – a se *pisahь* im(e)nemь (P3:19, 6)

pisahь – *pisahь* siju knigu (P1: 16, 20)

pisana – *pisana* na bišьci u rodьgrady (P12: 51, 24)

pisana – *pisana* na bišьci u rodьgrady (P12: 51, 24)

pisano – i na to više *pisano* kako da e tvrdo i kripko (P22: 108, 20)

pisano – *pisano* na bélihь seličihь u trьstivnici (P20: 94, 45)

Pisano – *Pisano* vь dvoři kral(ьe)vьstva mi (P11: 48, 20)

plaja – a da imь se *plaja* ôvêmь načênomь da se *plajaju* vsako godiče po petь satь (= 500) per(ь)grь ôd [d]ohodьka (P16: 70, 10/11)

plajaju – a da imь se *plaja* ôvêmь načênomь da se *plajaju* vsako godiče po petь satь (= 500) per(ь)grь ôd [d]ohodьka (P16: 70, 10/11)

plajamo – da imь *platimo* i (da) *plajamo* dvê tisuj i petь satь i petь desetь (= 2 550) dukatь (P16: 70, 9/10)

platiti hotismo – u vike nimь *platiti hotismo* (P23: 110, 11)

robivajučih – ô *robivajučih* te m(a)laše se (P12: 49, 2)

robuvajučih(ь) te – za · ônêhь · m(o)ljaše s(e) *robuvajučih(ь) te* (P12: 49, 3)

podviže – u ôno vrême kьda se *podviže* name ugrьski kralь (P7: 34, 6)

podьpišê – kako se zde *podьpišê* (P4: 21, 8)

rogibьše – i *rogibьše* ôvce domu izdraileva kь istinomu pastiru (P18: 78, 3)

rogibьše – i *rogibьše* ôvьce domu izdravleva ka istinomju (P20: 88, 2)

pogoh(ь) – nabědi me přič(ь)st(n)a i **pogoh(ь)** u bos'nu přisvětloму g(ospo)d(i)nu kralu ōstoi (P19: 85, 5)

pohvalit – f Sie ubo · bl(a)goč(a)stnô I zêlô prijeto · i · dostolêpno · **pohvalit** (P12: 49, 1)

pohvaliti – Bl(a)gočьstivno i dostolêpno **pohvaliti** istin'noju (P10: 40, 1)

poide – doku **poide** u svoe mēsto (P2: 18, 13)

poidošē – i tada graēne **poidošē** u tvrdo mēsto (P13: 54, 6/7)

poidu – da si svobodno. pridu. stoju. i **poidu** /sp/aseno· (P6: 31, 30/31)

pojī – i rakъ slobodno **pojī** sa vsiemъ beza vsake zabave sabludeni (P15: 67, 18/19)

pokazaše – koju **pokazaše** i v(ь)segda ukazuju (P19: 85, 3/4)

pokazati – a rače i dēlom(ь) ljuьvъь **pokazati** dubrov(ь)niku i v'soi ôp'kini smislivъ i smotrivъ vъ moemъ sьgdcī (P19: 85, 4/5)

pokazue – i čьs(t)nu ljuьvъь koju **pokazue** dubrovnikъ vъ uzvišenie k(ra)l(e)v(ь)stva (P19: 85, 10)

pokazuemo – A to dēlom(ь) **pokazuemo** po vsēh(ь) naših(ь) listih(ь) (P19: 87, 17)

pokazuju i čine – i k našemu gospostvu i **pokazuju** i čine (P23: 110, 9)

pomenuh(ь) – pomenuh(ь) mu vъ slavnoô uz(ь)višenie kra(le)v(ь)stva pričьsnu službu (P19: 85, 6)

pomete i potvorii – i hotiše bezpravьdeno da nimъ **pomete i potvorii** a bezъ niednoga nihъ zloga uzroka (P20: 89, 10)

ponovismo – kako gospostvo mi sa vsimi edinosьrd(n)o **ponovismo** potvrьdismo i bole utvrьdismo i uviite ustanovitismo gradu dubrovniku i negovimъ vlastelemъ (P20: 89, 14)

porejī i potvoriti – koi se te **porejī i potvoriti** semu zapisanьju (P13: 57, 45)

posēdoše – tь[g]da gospoda rašьka i humьska u tei dni krivinomъ **posēdoše** (P13: 54, 5/6)

poslahь – knezu i vaselemъ i ôpjini dubrovačkoi da znat'e/ vasele eьь k(ь) vamъ **poslahь** moga slugu (P21: 99, 2/3)

poslaše – i *poslaše* g(ospo)d(i)nu kralu vlasteli svoje poklisare (P19: 85, 9)

poslaše – zarô · *poslaše* kraljevstvu mi vlastelina (P12: 49, 11)

pošle – koê Ôrþjina dubrovč(ь)ka *pošle* (P20: 93, 35)

pošle – koga š nimь Kralьstvo mi *pošle* i k nimь I š nimi zaed(ь)no da budu sudьe :v: (= 2) vlastel-ina dubrov(ь)č(ь)ka (P20: 93, 34/35)

posliduje – I *posliduje* ži(vo)tiju ihь (P12: 49, 6)

posluži – ôpъdazi mi voevoda vьkьcь vêgьno *posluži* (P7: 34, 7/8)

postavivše – s vlasteli kraljevstva mi *postavivše* ruci na svetomь evanġeliju na časnomь krsi (P22: 108, 21)

potribova – kada g(ospo)dь b(og)ь *potribova* sega svêta voevodu Vьkьca (P11: 46, 7/8)

potvori – ako li kto drъzne i *potvori* slovo kraljevstva mi (P10: 42, 21)

potvori – kto li drъzne i *potvori* sije slov(o) i ôbečanie (P10: 44, 32)

potvorii – tko li drъzne i *potvorii* slovo gospostva mi da sju v(ь)se kletvi pale na nemь (P20: 94, 44/45)

potvrġeno i *ustanoviġeno* – i kraljevstvomь i vsimь rusagomь bosan'scimь naamь *potvrġeno* i ustanoviġeno (P23: 109, 4)

potvrđdi – i zapisanije zapisa i *potvrđdi* kraljevstvo mi prđdь gradom(ь) dubrovnikomь (P10: 44, 36)

potvrđdi – zato kraljevstvo mi zapisa i *potvrđdi* i bolše ispravi vsake zakone (P10: 41, 12/13)

potvrđdihь – nь bol(ь)še *potvrđdihь* (P12: 51, 17/18)

potvrđdili – naši roditelьe i praroditelьe i vse velьmožьe bosanьske *potvrđdili* (P20: 89, 9/10)

potvrđdiše – i vsemu više pisanomu pristaše i *potvrđdiše* (P13: 55, 32/33)

potvrđdismo – i *potvrđdismo* vêre s našomь bratiomь i s našimi priêtelьmi (P8: 36, 3)

potvrđdismo – i poveljahъ za nêhъ sгъdĉanъstvo *potvrđdismo* imъ vse povelje reĉ(e)ne (P14: 59, 15/16)

potvrđdismo – kako gospostvo mi sa vsimi edinosгъd(n)o ponovismo *potvrđdismo* i bole utvrđdismo i uviite ustanovitismo gradu dubrovniku i negovimъ vlastelemъ (P20: 89, 14)

potvrđdismo – p otvrđdismo našomъ prisežomъ i našimъ pisaniemъ (P8: 37, 10)

potvrđdismo – po sihъ našihъ lêstihъ i povelahъ za nihъ sгъĉanъstvo *potvrđdismo* imъ (P18: 79, 15)

potvrđdismo – s nimi našъ stricъ g(ospo)d(i)nъ banъ stêpanъ ôneizi vêre *potvrđdismo* mi (P8: 37, 4)

potvrđdismo – sгъd(ъ)ĉanъstvo *potvrđdismo* ihъ vse i vsakoe povelinъe i zapisanъê reĉene gospode sгъrъske rašъke bosanъske (P22: 107, 11)

potvrđdismo – togazi *potvrđdismo* mi g(ospo)d(i)nъ banъ tvгъtko. (P8: 38, 15/16)

potvrъju – i eĉe imъ *potvrъju* ônai Sela u primogъi i zemlu ĉo imъ se udrъži u povelii bivъšago krala ôstoe (P20: 89-92, 17/18)

potvrъjuemo – i oĉe ônakoe *daemo* i *potvrъjuemo* sela (P13: 54, 15)

potvrъjuemo – i *potvrъjuemo* i siômъ povelomъ zapisuemo u vêkъ vêkoma ôrjini (P13: 54, 12)

potvrъjuemo i *tvrđdimo* – i zato sa vsimi edinosгъd[n]o *potvrъjuemo* i *tvrđdimo* (P20: 92, 24)

potvrъjuju i *tvrъju* – tako že i mi g(ospo)d(i)nъ kralъ tvгъtko tvгъtkovijъ *potvrъjuju* i *tvrъju* vse zakone (P20: 89, 15/16)

potvrъždajuĉe – i sija bolše *potvrъždajuĉe* prisegôsmo prêdъ s(ve)тымъ E(van)g(e)lijemъ (P10: 44, 38)

povelismo – da su nimъ i nihъ poslidnimъ va viki i takozi *povelismo* (P20: 92, 27)

poznasmo – *poznasmo* va istinu po starêhъ pismêhъ (P13: 54, 3)

pravimo – Vse toi ôbljubismo i **pravimo** da su dobre i prave granice (P19: 87, 21)

pravimo i povelivamo – i takozi **pravimo** i **povelivamo** (P20: 93, 31)

prêda – judê skariôtskomu koi **prêda** sina b(o)žîê na raspetic za (P7: 35, 24)

prêstuplju – ako li *sije* **prêstuplju** da me sьpne b(og)ь (P2: 18, 15)

pri ne izьma – da sê **pri** i da **ne izьma** (P4: 23, 18-19)

pride – a vašь človêkь ki **pride** (P2: 18, 10)

pride – ake li **pride** tak člov(ê)kь komu ne iskana pravina (P2: 18, 12)

pridoh – a **pridoh** si sь moimi bolarimi (P4: 21, 4)

pridoһь – **pridoһь** si u dubrovьnikь (P4: 21, 3)

pridoše – i togda **pridoše** Va slavni dvorь kraljevstva mi (P18: 78, 7)

pridoše – i togda **pridoše** va slavni dvorь kraljevstva mi u gradь bobovacь plemeniti mužьe slavnoga grada dubrovnika (P22: 106, 5)

pridosmo – mi tvrьtko milostiju b(o)žîomь banь bosньski **pridosmo** u našu kuju (P8: 36, 2)

pridu – da si svobodьno. **pridu.** stoju. i poidu /sp/aseno. (P6: 31, 30/31)

pridu – I da **pridu** u dubrovьnikь (P4: 23, 19)

priêмь i sabludamь – i da **priêмь** gradu dubrovniku i da **sabludamь** nihь тьговце (P15: 67, 13/14)

priêznovati – i vsemu nihь ne uđiti ni nihь ôd(ь)risnuťi pače imь **priêznovati** s'г'dčeno i pravo (P23: 110, 23)

prihodečemь – koe po ôbičaju daete kraljevstvu mi ô vsakomь **prihodečemь** (P21: 99, 5/6)

priһь – i toboju **priһь** božastvenuju blagoditь (P17: 71, 2)

priһь – i toboju **priһь** božastvenuju blagoditь (P17: 71, 2)

prilomi – I kьto sie prilomi (P4: str, 26)

primiše – i g(o)sp[o]da dubrovč'ka primiše za svêť bra(a) svoego radiča (P19: 85, 9)

primiše – i rečeni vlastele i poklisarię grada dubrovnika primiše i zavezaše se (P22: 108, 15)

primiše – i vsa ôpjina grada dubrovnika primiše (P15: 65, 7)

prîmiše i zavezaše se – i r(e)čeni vlastele i poklisarie grada dubrovnika prîmiše i zavezaše se

krlevstvu mi davati ôd(ь) r[e]čenoga grada dubrovnika (P18: 9, 20)

prîmiše i zavezaše se – I rečeni vlastele i poklisarie grada dubrovnika prîmiše i zavezaše se

kral(e)vbstvu mi davati ôd(ь) rečenago grad(a) (P14: 61, 20/21)

primismo – i lubimo i milosrđno primamo i primismo ôd(ь) danas naprida do- koli svitъ Stoi vlastele i vsou

ôpъjnu grada dubrov'nika (P20: 89, 12)

primismo – i po pisanъehъ koe ôd(ь) nihъ primismo viditi estъ (P23: 110, 9)

primismo – i zemle koe primismo ôd(ь) krlevstva bosan's'koga (P23: 109, 3)

prinesti – I želanoje Slovo prinesti (P12: 49, 1)

prinesti – želanoje slov(o) prinesti kъ svojemu bl(a)godêtelju vl(a)d(y)cê h(risto)su (P10: 40, 1)

prîsegohъ – I na to više pisanno prîsegohъ azъ reč(e)ni kral(ь) stefanъ dabiša (P14: 61, 22/23)

prîsegohъ - u viki prîsegohъ i zakl[e]h[ъ] se azъ rečeni g(ospo)d(i)нъ kralъ stipanъ (P22: 108, 20/21)

prîsegohъ i kleh[ъ] – prîsegohъ i kleh[ъ] se Azъ r[e]čeni kralъ Stepanъ Ôstoê (P18: 79, 22)

prîsegosmo – b(o)gu ugodiv(ь)še i va d(u)še naše Sa izbranimi vlasteli i velъmožami rusaga bosan(ь)skoga rotismo

se i prîsegosmo (P20: 93, 41)

prîsegôsmo – i sija bolše potvrđdajuče prîsegôsmo prêdъ s(ve)rymъ E(van)g(e)lijemъ (P10: 44, 38)

prîsegosmo – I takozi se ôbečasmo i prîsegosmo vъ vsa više upisana. (P10: 45, 41)

prisegosmo – *prisegosmo* na mojeħb i na sv(e)tomħ evanĵeli (P8: 37, 5)

prisegu – *stvoriti da naglaviti ludie i boli ôdħ župa prisegu* nihħ vêromħ i dušomħ i klevomħ (P13: 55, 22/23)

priseliv se – *tere pošalb vola priseliv se* *star[ħ]* u konavalħsku župu ali u vizalinu (P13: 55, 30)

prisezaju – *prisezaju* (P1: 14, 12)

priseže – i kraljevstvo mi *priseže* i kle se zgora rčeni mi vlasteli (P16: 70, 18)

priseže i roti – i krale(vħ)stvo mi *priseže* i *roti* se s vřħhu pisanimi našimi Vlasteli (P17: 75, 20)

pristaše – i vsemu više pisanomu *pristaše* i *potvrđiše* (P13: 55, 32/33)

pristavħ – a ô(tħ) vladaniê *pristavħ* dragošħ šanħtjħ (P7: 34, 19/21)

pristavħ – tomu *pristavħ* knezħ bogdanħ bêlħhaniĵħ ô(tħ) dvora (P7: 34, 19)

pristoêše – koemu gradu *pristoêše* župa konavaoska (P13: 54, 5)

pristoi – i kotarĵi čo nimħ rečeniħ *pristoi* (P20: 92, 25)

pristupimo – ako li sħ *pristupimo.* da ni b(ogħ) sħřħne. (P6: 31, 42)

prišħdšu – i tu *prišħdšu* mi *priđħ* slavni i *dobronaročiti* gradħ dubrovnik(ħ) (P10: 41, 8)

privrħže – do koga imħ miřħ *privrħže* ôstoê bivħši kralħ (P20: 89, 13)

Prizovite – i vamħ ôvħ listħ *budi* za *espeditoriju* *prizovite* gôsti ludĳ da budu vamħ *svidoci* (P21: 99, 7/8)

prizvahħ – I *togda* *prizvahħ* na pom(o)čo g(ospo)da b(o)ga (P12: 49, 8)

procisti – *procisti* mi ô(tħ)rasli b(o)gosadnêi vħ *rodê* mojemħ (P10: 40, 3)

prose – i *prose* · *da tuzi* · u tômħ · *mêsti* · u gradu i *podħ* ôpêtmħ · *gradomħ* /.../ *postavi* · *kraljevħstvo* mi *slanice* (P12: 49, 12/13)

prosiše i moliše – i *meju* inimi *rabotami* *slatko* *prosiše* i *moliše* (P16: 68, 4)

prostismo – i *ednosřd(n)o* *prostismo* i *blagoslovismo* (P20: 93, 31)

prostriše i pokazaše – i vse ôpjine grada dubrovnika koju vazda mnogomilosrdno i bezь mire u vsakoemь
počtenьju *prostriše i pokazaše* (P23: 110, 8)

prīdъnjuju – i isplъnajuću kraljevstvu mi *prīdъnjuju* ljubôv(ь) (P10: 41, 14)

prīidoše – I po sihь vsehь više sьvгbъsenyh(ь) *prīidoše* vse počteni vlastele dubrov[a]čci (P10: 44, 37)

r[e]čen'nu – i raki егь ôbnahodimo za doli *r[e]čen'nu* župpu (P23: 110, 10)

razgledavše – i takoe *razgledavše* povelêi i lêstove i kletvi g(ospo)d(i)na krala tvrѣtka (P16: 69, 6)

razumêti – jestьstvi i *razumêti* i tvoriti sudь i pravdu (P10: 40, 2/3)

razumivъše – i kraljevstvo mi slišavъše i *razumivъše* nihь podobne i razumne i prilične (P22: 107, 9)

razumivъše – i kraljevstvo mi slišavъše i *razumivъše* nihь podobne i razumne i prilične (P22: 107, 9)

re dai – b(ož)e *re ti dai* zdravie (20, 9) –

re dai – B(ož)e *re ti dai* zdravie (P3: 20, 9)

reč(e)na – takozi i ôvazi tři sela *reč(e)na* (P20: 92, 26)

rečeniъ – ili po vejemь dêlu ôt(ь) četirehь sudbê *rečeniъ* (P20: 93, 36)

rečeniъ – i kotari čo nimь *rečeniъ* pristoï (P20: 92, 25)

rekôhь – i vyše *rekôhь* (P12: 49, 9)

rotismo se – b(o)gu ugodiv(ь)še i va d(u)še naše Sa izbranimi vlasteli i velьmožami rusaga bosan(ь)skoga

rotismo se i prisegosmo (P20: 93, 41)

rotismo se – *rotismo se* i zaklesmo na časnomь i životvorečemь krsiti (P23: 113, 42)

s /û/ hodili – tako kako *s /û/* u bana kûlina *hodili* (19, 4)

s /û/ hodili – tako kako *s /û/* u bana kûlina *hodili* (P3: 19, 4)

s(a)mъ se klelъ – takomь *s(a)mъ se* kletvьju *klelъ* (19, 3)

s(a)mъ se klelъ – takomь *s(a)mъ se* kletvьju *klelъ* (P3: 19, 3)

samъ – da *samъ* dubrovniku priêtelъ viraň (67, 13)

samъ – da *samъ* dubrovniku priêtelъ viraň (P15: 67, 13)

sastalena – timъže vasa ôdъ nebitiê vъ bitъe *sastalena* biše timъže (P22: 105, 2)

sastoêti – i tako *sastoêti* mi se kral(e)vъstvu va miri (P14: 59, 7)

sastoêti – i tako *sastoêti* mi se kraljevstvu va miri i slavi (P18: 78, 7)

sastoêti – i tako *sastoêti* mi se kraljevstvu va miri i slavi (P22: 106, 5)

sastoêti – i tako *sastoêti* mi se kraljevstvu va miri i slavi (P22: 106, 5)

se e klelъ – kakomъ *se e* banъ kûlin *klelъ* da hode vlasi (19, 3)

se e klelъ – kakomъ *se e* banъ kûlin *klelъ* da hode vlasi (P3: 19, 3)

se imenue – do sela koe *se imenue* dlъži (P19: 86, 12)

sê isъpravi – da ta krivina *sê* sъ pravinovъ *isъpravi* (P4: 23, 22-23)

se izrodilo – tada mi i vidivъše da *se* ni njegovo sime *izrodilo* (P11: 46, 8)

se kleše – [vъ]si sû hlъmlane · koi *se kleše* (P5)

sê ne reši – da *sê ne reši* (P4: 23, 24)

se ôbečasmo – I takozi *se ôbečasmo* i prisegosmo vъ vsa više upisana. (P10: 45, 41)

se ôbêtuje – I jeêce *se ôbêtuje* kraljevstvo mi (P10: 42, 22/23)

se ôbrite – tko li *se ôbrite* se potvor'ivъ (P20: 93, 32)

se plajaju – da ôd togai dohotka rčenoga namъ nêcare ne dadu razi da si *se plajaju* za duge (P16: 70,

13/14)

se podoba – i zato da e vidomo vsakomu komu *se podoba* kako ed'nosъd[n]o (P20: 89, 11/12)

se potvor'ivъ – tko li *se ôbrite* *se potvor'ivъ* (P20: 93, 32)

se rasu – i kada *se* onъ stari gradъ *rasu* i opustê (P13: 54, 5)

sê razbratitê – I ako *sê razbratitê* съ kralêtmъ rašьki (P4: 22, 17)

se udrъži – kako *se* v(ь)se ôstalo prigotъe *udrъži* u povelî bivъšago krala ôstoe (P20: 92, 26)

se udrъži – ônakozî kako imъ *se udrъži* u povelahъ g(ospo)d(i)na krala tvгьtka i g(ospo)d(i)na krala dabiše (P20: 89, 16/17)

si hodite – tûdê *si hodite* (P3: 19, 5)

sju bila – i vsakoe rane i ubьenъê i zle rîci i hotinъê zla koê *sju bila* meju bosanьskimi ljudьmi (P20: 92, 30)

sju imali – i priêteli kako ihъ *sju imali* ргьvi naši do [o]nogaizi d(ь)ne (P20: 89, 13)

sju imali – kako *sju imali* съ gospodomъ bosanьskomъ rašьkomъ sгьрьskomъ (P20: 89, 16)

sju imali – kako *sju imali* съ gospodomъ bosanьskomъ rašьkomъ sгьрьskomъ (P20: 89, 16)

sju pale – tko li drъzъne i potvorîi slovo gospostva mi da *sju* v(ь)se kletvi *pale* na nemъ (P20: 94, 44/45)

slavetiь – i skipetrîê car(ь)skaê po vsoi vaselenoi utvгьždajutъ se i kraseêe se *slavetiь* (P20: 88, 3)

slavetъ – i kraseêe se *slavetъ* b(o)ga vsedrъžitelja (P14: 59, 5)

slavetъ – i kraseêe se *slavetъ* b(o)ga vsedrъžitelja (P14: 59, 5)

slavetъ – i kraseêe se *slavetъ* boga vsedrъžitela (P11: 46, 4)

slavetъ – timъže i skufetra сгьska po vsoi vьselenoi utvгьždajutъ se i kraseêe se *slavetъ* b[o]ga vsedrъžitela (P22: 105, 2/3)

slišavъ – kako sгьčane prijateli I azъ radičъ toi *slišavъ* ôt kr(a)l(e)v(ь)stva (P19: 85, 8)

slišavъše – i kralenvъstvo mi *slišavъše* i razumivъše nihъ podobne i razumne i prilîčne (P22: 107, 9)

slišavъše – i kralenvъstvo mi *slišavъše* i razumivъše nihъ podobne i razumne i prilîčne (P22: 107, 9)

slobodni – i vsoi ôrпjini va viki vika da su volni i *slobodni* (P23: 110, 17)

sluči – i *sluči* se nêkoje vгime (P10: 42, 24)

slušaju – i po vsihъ koi našъ *slušaju* stoêri koliko imъ bude lupko (P15: 67, 17/18)

smiti bude uspomenuti – da nitko ne usmože ni *smiti bude uspomenuti* ni iskati kŕvni ni [i]ne
ôsvete ni vražde (P20: 93, 31/32)

smo dali – i počteno natražje naše čo godi *smo* u sьemь listu *dali* i zapisali i ôbitov'ali (P23: 113, 41)

smo držali – i dolnu goru vьse sa vsimь čo *smo* i danь *držali* i gospodovali (P23: 110, 14)

smo imali – i našihь rьgvihь koju *smo imali* ôt(ь) rьgьva (41, 12)

smo imali – i našihь rьgvihь koju *smo imali* ôt(ь) rьgьva (P10: 41, 12)

smo izrekli – ône kletvi koje *smo* ôboi my *izrekli* prêdь s(ve)rymь e(van)g(e)lijemь (P10: 44, 33)

smo potrdili – povelê koju *smo potrdili* i našêmi pečati [pe]čatili (P14: 57, 46)

smь – de ja *smь* radь pravьdu učine (23, 20)

smь – de ja *smь* radь pravьdu učine (P4: 23, 20)

smь – de ja *smь* u svoju z[e]mlu seda (23, 19)

smь seda – de ja *smь* u svoju z[e]mlu seda (P4: 23, 19)

snide – milosti *snide* s nebese na zemlju člov(i)koljubno (P14: 58, 2)

snide – Va načetakъ ôca vь isьruneňe sina i svetoga duha iže va načetakъ nebesa divnimь utvъžd(ь)eniemь utvъđi i
vaselenuju svoeju ôsnova zemьь sьde že m[i][o]sti *snide* s nebese na zemlu člov[ê]kolubno (P22: 105, 1)

snide – že milosti *snide* s nebesь na zemlju čl(ovê)koljubno (P18: 78, 2)

spasemo i strezêmo – i koi uč[e]nu imeti da *spasemo i strezêmo* (P6: 30, 11-12)

spod[o]bi – i *spod[o]bi* me sugubimь vêncem(ь) (P10: 40, 3)

spod[o]blьšu – potom(ь) že gospodu mojemu bogu *spod[o]blьšu* me naslêdovati pristolь (P10: 41, 4)

spodoblenь – I k tomju *spodoblenь* bêhь kraleovati (P20: 88-89, 4/5)

spodoblenь – takože že i aзь stêpanь po milostí božastva kralь sьblemь bosnii i primoriju *spodoblenь* bihь
kralevsrvue va zemlahь (P22: 105, 3)

stat[ъ] – tere pošalъ vola priseliv se *stat[ъ]* u konavalъsku župu ali u vitalinu (P13: 55, 30)

ste dali – егъ mi *ste dali* г[e]чени доходакъ (P21: 99, 8/9)

stoêti – i po vsihъ koi nasъ slušaju *stoêti* koliko imъ bude lupko (P15: 67, 17/18)

stoi – dokole. vašъ grad(ъ) dubrovnikъ. *stoi*. (P6: 30, 10-11)

stoi – dokole i c(ar)ъ *stoi* u kletъvu (P6: 30, 21)

Stoi – i lubimo i milosъdno primamo i primismo ôd(ъ) danasъ naprida do- koli svitъ *Stoi* vlastele i vsuju ôrъjînu grada dubrov'nika (P20: 89, 12)

stoi – kako *stoi* šъ nimъ. gradъ. dubrovčъki. (P6: 30, 20)

Stoi – ni u edno vreme dokoli *Stoi* svitъ (P20: 93, 32)

stoju – da si svobodno. pridu. *stoju*. i poidu /sp/aseno. (P6: 31, 30/31)

stoju – da vi *stoju* u večъni i tverъdi mirъ (P4: 21, 12)

stoju – da vi *stoju* u večъni i tverъdi mirъ (P4: 21, 12)

stv[o]ri – kako *stv[o]ri* mil(o)stъ g(ospo)d(i)nъ tvrъko mil(o)stiju b(o)žiomъ banъ bosanski (P9: 39, 1)

stvori – da sie pismo i zapisaniê koe *stvori* kralestvo mi našimъ sгъčanimъ prîtelemъ (P17: 75, 20/21)

stvori – i къda *stvori* siju milostъ kraljevstvo mi tuzi bihu kraljevstva mi vlastele (P17: 74, 18)

stvori – i s vlasteli i s velikomožami kraljevstva mi *stvori* milostъ kraljevst(v)o mi (P22: 107, 10)

stvori – *stvori* milostъ kraljevstvo mi г[e]čenomu gradu dubrovniku i vlastelomъ (P18: 79, 14)

stvorihъ – g(ospo)d(i)nъ *stvorihъ* milostъ svoju gospodъsku (P7: 34, 4)

stvorismo – (ъ)se toi razgledavše i vidivъše *stvorismo* svitъ s kraljevstva mi (P16: 69, 7/8)

stvorismo – i *stvorismo* imъ milostъ (P16: 70, 9)

sû – ki *sû* zdê rodъpisani · kъnemo se knezû dūdubrovčekomû (str, 3-4)

su – ki *su* zdê podpřisani · kľnemo se knezû dŭdubronьčkomŭ (P5: 25, 3-4)

su – koim *su* dužnê davati kralestvu mi (70, 11) –

su – koim *su* dužnê davati kralestvu mi (P16: 70, 11)

su – koimъ *su* dužnêi našimъ ргьvimъ i namъ (P16: 70, 12) –

su bili – kako siъ *su bili*. u starihъ d(a)nihъ. (31, 31/32)

su bili – kako siъ *su bili*. u starihъ d(a)nihъ. (P6: 31, 31/32)

su davali – k(a)ko *su* ga *davali* našimъ ргьvimъ (70, 14)

su davali – k(a)ko *su* ga *davali* našimъ ргьvimъ (70, 14)

su davali – k(a)ko *su* ga *davali* našimъ ргьvimъ (P16: 70, 14)

su davali – koi *su davali* g'ospode sгьbьskoi (P10: 42, 17)

su davali – po zakonu i uvêtu kako *su davali* našemu bratu Sv(e)topočinьšemu (P18: 79, 21)

su davali – po zakonu i uvitu kako *su davali* našemu bratu sv(e)topočinьšemu g(ospo)d(i)nu kralju stefanu tvrbtku (P14: 61, 22)

su davali – po zakonu i uvitu kako *su davali* rečenomu g(ospo)d(i)nu rodiťelu mi (P22: 108, 16)

su gospodovala – i vsa ina gospoda ka *su gospodovala* (P22: 108, 13)

su gospodovala – vsa (i)nna gospoda koê *su gospodovala* (P18: 79, 18)

su gospodovali – i noi ргьvo bivъšoi gospodi koi *su* do mene *gospodovali* (P22: 108, 17)

su imali – i poveljahъ koje *su imali* s praroditeli (41, 9)

su imali – êo *su imali* sь gospodomъ · raškômъ (P12: 51, 17)

su imali – i koi *su* zakonъ *imali* s našimъ s(ь)t(ь)ricemъ sь g(ospo)d(i)nomъ z banomъ stêpanomъ, (37, 8/9)

su imali – i poveljahъ koje *su imali* s praroditeli (P10: 41, 9)

su imali – i za Vsake uvête i zakone i za svobodьčine r[e]čenoga grada dubroVnika koe **su imali** u povelahь (P18: 78, 10)

su imali – i za vsakoe uvite i zakone za slobodьčine rečenoga grada dubrovnika koe **su imali** u povelahь (P22: 106, 7)

su imali – kako **su** i moi starê **imali** (18, 8)

su imali – kako **su** i moi starê **imali** (P2: 18, 8)

su imali – kako **su imali** · оть ргьва · zakone (P12: 51, 18)

sû imali – kako **sû imali** i naši starêši (P5: 25, 7-8)

su imali – koe **su imali** u poveljahь s roditelê i praroditelê našimi z gospodomь sгьbьskomь raškomь i bosanьskomь (P14: 59, 11)

su imali – koi **su zakonь imali** s našimь s(ь)t(ь)ricemь съ g(ospo)d(i)nomь z banomь stêpanomь, (P8: 37, 8/9)

su imali – povelje i тгьговьчьке svobode koje **su imali** z gospodomь bosьnьskôm(ь) (P10: 41, 13)

su imêli – čo **su imêli** · dubrovčane (49, 15)

su imêli – čo **su imêli** · dubrovčane (P12: 49, 15)

su pala – hojemo i lubimo *da* **su** vse kletvi i rote i proklectva **pala** s vrhu nasь (P23: 113, 47)

su pale – *da* **su** vse kletvi na nemь **pale** (P14: 61, 28)

su pisani – i s(ve)ta b(ogorodi)ca i vьsi s(ve)ti ki **su** zde **pisani** (P4: 23, 27)

su postali – koi **su** vazda **postali** meju kralestvomь mi (P16: 69, 7)

su primali – i razlike pricêne dare koe **su primali** (P19: 85, 6)

su učinena – koe **su** u òvui nepravednu ratь **učinena** (P20: 92, 30)

su učinili – i zapise koe **su učinili** i zapisali gospoda prvva bosanjska raška i sgrbska gradu dubrovniku
(P20: 89, 9)

su volni – i vsoi ôrjini va viki vika da **su volni** i slobodni (P23: 110, 17)

sudi – kolь neôbhitimi sutь **sudi** ego (P11: 46, 2)

sudu – I ja da imь **sudu** pravi sudь (P4: 22, 16)

svitovanъše – **svitovanъše** s kraljevъstva mi vlasteli (P11: 46, 8)

svrъšue – i rakь kako g(ospo)d(i)nь kralь **svrъšue** dѣlom(ь) dubrov(ь)niku (P19: 86, 13)

šьdъšu – i tamo **šьdъšu** mi (P10: 41, 6)

sgriši – da imь se za to ne ôd(ь)nimu nego da plaja ônь koi **sgriši** (P11: 46, 13)

stvori – jegože **stvori** vь pr(i)č(i)sty ôbrazь svojego b(o)ž(ь)stva (P10: 40, 2)

stvori – Thakožde **stvori** milostь kral(e)vъstvo mi (P11: 46, 7)

stvorihь – i s t[o]go ročtenimi vlasteli **stvorihь** m(i)l(o)stь kraljev(ь)stva mi (P10: 41, 15)

stvorismo – I više toga **stvorismo** mu milostь (P11: 46, 9/10)

svrъši – posluč(ьst)vo va dѣlo **svrъši** êkože izь volê Thimь že (P11: 46, 3/4)

svrъši – Volja kraljev(ь)stvo mi ne **svrъši** (P10: 42, 25)

svrъši se – i sije **svrъši se** (P10: 45, 41)

szdahь – i vь ime · jego **szdahь** · gradь · na reč(e)nnôm(ь) mѣsti (P12: 49, 9)

têramo i imamo – i ne bili vѣrьni da ihь mi **têramo i imamo** kako naše nepriêteli (P13: 55, 25)

tvore – i sv(e)topočinavъšaga g(ospo)d(i)na mi krala stifana ôstoe i našihь privihь praroditelь **tvore** pravdu ispralae
pravila čine milosti (P22: 105, 4)

tvore – rače dѣlomь **tvore** g(o)spoda dubrovъčka (P19: 85, 4)

tvore – spod(o)bljens bih(ь) c(a)rb(s)tvovati va zemljah' roditel' i praroditel' naših(ь) *tvore* pravdu i izgra[v]lje
pravila čine milosti i zapisaniē (P14: 59, 6)

tvore – *tvore* im' milosti i zapisaniē (P11: 46, 6)

tvore – va zemlah' roditel' i praroditel' naših' *tvore* pravdu i ispralae pravila čine milosti (P18: 78, 5/6)

tvoriti – *jest'stvi* i *razumêti* i *tvoriti* sud' i pravdu (P10: 40, 2/3)

tvrdimo – I meni *da stvorimo* i *svršimo* i *tvrdimo* u vse pisano u sioi povelj (P13: 57, 39)

uč(i)ni – i *da uč(i)ni* pravinu (P2: 18, 11)

učine – *de ja sm' rad' pravdu učine* (P4: 23, 20)

učini – a *da se nêkoê krivina meju nami učini* (P5: 25, 17)

učinih' – A ê g(ospo)d(i)nb' kral' *učinih'* (P20: 92, 27)

učinil' i pobil' – *zli učinil' i velike kletvi pobil'* (P20: 89, 8/9)

učiniše i pokazaše – *lubav' i priêzan' koju učiniše i pokazaše* u *takovo vrime naše* (P23: 110, 10)

učiniti – i *pravimy nim' veliku zlobu i četv učiniti* povelj (P20: 89, 8)

učiniti i stvoriti i gospodovati – *da su vol'ni vlastele i opjina dubrovač'ka učiniti i stvoriti i gospodovati* grad' i župu (P13: 55, 20/21)

ugodiv(ь)še – b(o)gu *ugodiv(ь)še* i *va d(u)še naše* Sa izbranimi vlasteli i vel'možami rusaga bosan(ь)skoga rotismo se i prisegosmo (P20: 93, 41)

ugodivših' – ôd(ь) vika s(ve)tih' b(o)gu *ugodivših'* (P23: 113, 44)

ugodivše – /[i] v[ь]/ vsi s(ve)ti *ugodivše* b(og)u ôd' vêka. (P6: 30, 7)

ugodivši – i *z' banimi b(o)žimi i vsêmi : b(o)gu: ugodivši* mi u si vêk' i u priduč' amin' (P7: 35, 23)

ugodivših' – i ôda vsih' b[o]gu *ugodivših'* ôd(ь) vêka da[ž]e e (P17: 75, 24)

ukazuju – koju pokazaše i v(ь)segda **ukazuju** (P19: 85, 3/4)

ukriřiti – želaje padšaja sa vьzdignuti i razoršaja se **ukriřiti** (P10: 41, 8)

umoli se – umoli se kraljevstvo mi · po dragôju (P12: 51, 18)

unidemo – ô(ь) zemle esmo i u zemlu e–**unidemo** (P8: 38, 13-14)

upibše – koi izliha **upibše** prorpi: prorpi kтвнъ na nemъ i na čedêhъ ego (P7: 35, 25)

upisa – a **upisa** diêkъ radosavъ milosalijъ (P15: 67, 27)

upisa – a **upisa** g(o)sp(od)cva mi logothetъ mileta popovikъ. (P19: 87, 26)

upisa se – A **upisa se** siê m(i)l(o)stъ kьda bismo u dubrovnici s više reč(e)nimi našim(i) vlastel(ь)mi (P19: 87, 25)

upisah(ь) – ves(e)lo i mnogo v'sestъdno **upisah(ь)** (P19: 85, 8)

upomenuše – I **upomenuše** kraljev(ь)stvu mi ô(dь) svoihъ zakonêhъ (P10: 41, 9)

ushotêše potvrđiti – I sizi vlastele **ushotêše potvrđiti** (P10: 41, 11)

ushotêše potvrđiti – I sizi vlastele **ushotêše potvrđiti** (P10: 41, 11)

ushotêše potvrđiti – I sizi vlastele **ushotêše potvrđiti** (P10: 41, 11)

uslišasmo – u dobrihъ děliahъ **uslišasmo** prišnu poklisarevъ dubročsiahъ (P16: 70, 9)

uspomenuše – I potomъ **uspomenuše** mi kraljev(ь)stvu (P10: 41, 13)

uspomenuše – i **uspomenuše** kralestvu mi ôdъ r[e]čeniъ vlastelъ (P17: 74, 10)

ustanovite – da imъ se u ôvoizi povelî upišu potvrđde i **ustanovite** na vičьnu pametъ (P20: 92, 27)

ustanovitili – kako da bismo imъ i mi po ôbičajju rečene gospode nimъ potvrđdili i **ustanovitili** kriřko (P22: 106, 8)

ustanovitismo – kako gospostvo mi sa vsimi edinosъd(n)o ponovismo potvrđdismo i bole utvrđdismo i uviite

ustanovitismo gradu dubrovníku i negovimъ vlastelemъ (P20: 89, 14)

utvrъdi – div'němъ utvrъžde(nie)mъ **utvrъdi** i vas'elenuju ô(s)nova zeml(ь)u milosrъdi (P20: 88, 1)

utvrъdi – Va načetakъ nebesa divnimъ utvrъždeniemъ **utvrъdi** (P18: 78, 1)

utvrъdi – Va načetakъ ôca vъ isъruneņe sina i svetoga duha iže va načetakъ nebesa divnimъ utvrъžd(ь)eniemъ **utvrъdi** i vaseleņuju svoeju ôsnova zemlъ srъde že m[i]l[o]sti snide s nebesa na zemlu člov[ê]kolubno (P22: 105, 1)

utvrъdismo – kako gospostvo mi sa vsimi edinosrъd(n)o ponovismo potvrъdismo i bole **utvrъdismo** i uviite ustanovitismo gradu dubrovniku i negovimъ vlastelemъ (P20: 89, 14)

utvrъždaju se – timъže i skufetra srъska po vsoi vъselenoi **utvrъždaju se** i kraseče se slavetъ b[o]ga vsedrъžirela (P22: 105, 2/3)

utvrъždajut(ь) se – Timъ že i kčftri [?!] c(a)rъsci po vsei vaseleņnoi **utvrъždajut(ь) se** (P14: 58, 4)

utvrъždajutъ se – i kiftri c(a)rъsci po vsei vъselenoi **utvrъždajutъ se** (P11: 46, 4)

utvrъždajutъ se – i skipetrîê car(ь)skaê po vsoi vaseleņoi **utvrъždajutъ se** i kraeče se slavetiъ (P20: 88, 3)

uzelъ – a drugu knigu **uzelъ** nikolavъ tonisъto knezъ (P4: 23, 29)

uzelъ – jedъnu knigu **uzelъ** banъ veliki ninoslavъ (P4: 23, 28)

uzeše – i po sili **uzeše** konavalъsku župu i druga mēsta togai grada (P13: 54, 6)

uzeto – da e krivo **uzeto** i ne po pravъdi ludemъ dubrovč(ь)imъ (P20: 93, 36/37)

uzeto – vola na viri mju **uzeto** na gosposkoi moge dubrovčimъ tozi istinomъ pokazati (P20: 92, 29)

uzetъju – ine rîči u [v]sъju ratъ tomui **uzetъju** (P20: 93, 33/34)

uzgovoriše – I zato **uzgovoriše** s kraljevъstvomъ (P10: 41, 10)

uzima – gdê se godê **uzima** c(a)rina u vladani[i] g(ospo)d(i)na bana tvrъtka (P9: 39, 3)

uzme – i *uzme* imъ čo vъ ôblasťi kraljevъstva mi (P10: 42, 21)

vazvede – na nebesa *vazvede* tim(ъ)že v(ъ)sa ôt(ъ) nebitъê (P20: 88, 2)

vazvede – na nebesa *vazvede* tim že v(ъ)sa (P18: 78, 2/3)

vazъvede – soboju ôboživъ na nebesa *vazъvede* (P14: 58, 2)

vêdivъše – i mi *vêdivъše* prošenie prav(ъdъ)no i dostoino govorenje (P16: 69, 5/6)

vêrûe – a se eče ako *vêrûe* (P3: 19, 7)

vêrue – ako: *vêrue* vlahъ srъblina (P3: 20, 8)

veruje – I *jako* *veruje* vlahъ serblina (P4: 23, 21)

vêruje – I sê ôče ako *vêruje* serblinъ vlaha (P4: 23, 20-21)

vide – I tui g(ospo)d(i)nъ kralъ *vide* krasnu lubъvъ (P19: 85, 10)

vide – rakъ *vide* čo e svêtu neskrôbno · prîsъd(ъ)čnu i krasnu ljubimu prijazъnъ (P19: 85, 3)

vidêvše – I *ja* g(o)sp(o)gja kîru Elena i gospo(g)ja kralica kîra *dorotheja* *vidêvše* ôbečanja (P10: 44, 37/38)

vidimo – i k tomu da e *vidimo* vsakomu človêku (P16: 68, 2)

viditi estъ – i po pisanъêhъ koe ôd(ъ) nihъ primismo *viditi estъ* (P23: 110, 9)

vidivše – a ôni k'h[e]zъ vlasle i vsa ôrjina grada *dubrovnika* *vidivše* veliku lubavъ našu i s'r'čan'st'vo (P23: 112, 24)

vidivъ i razmislivъ – i u plemenito vъ sihъ vsihъ *vidivъ i razmislivъ* (P23: 110, 7)

vidivъše – i *vidivъše* rečenoga kneza hrъvoê dostoina časti svoego ô(tъ)ca (P11: 46, 8/9)

vidivъše – tada mi i *vidivъše* da se ni *njegovo* sime izrodilo (P11: 46, 8)

vratiti – da se ima platiti i *vratiti* (P20: 93, 37)

vъzdvignuti – želaje padšaja sa *vъzdvignuti* i razoršaja se ukripi (P10: 41, 8)

vъzvede – i padъšee člov[ê]če sučvo pristuplenъe soboju ōboživъ na nebesa **vъzvede** (P22: 105, 1/2)

vъzvede – ō boživъ na nebesa **vъzvede** (P11: 46, 3)

zabaviti – ili čimъ **zabaviti** ni vlastelinъ ni vlastelič(i)jъ (P10: 42, 21)

zada i *privrъže* – i k tomu čo imъ ratъ **zada** i mirъ **privrъže** (P20: 89, 7/8)

zakl[e]h[ъ] se – u viki prisegohъ i **zakl[e]h[ъ] se** azъ rečeni g(ospo)d(i)nъ kralъ stipanъ (P22: 108, 20/21)

zakleše se – i k tomu **zakleše se** vlastele našega plemena (P23: 113, 51)

zaklesmo – ročismo se i **zaklesmo** na časnomъ i životvorečemъ krsi (P23: 113, 42)

zapečatismo – zakonom(ъ) pečatiju našom(ъ) podъ visekomъ pečatiju **zapečatismo** (P19: 87, 24)

zapečatititi – ōbičnomъ pečatiju povelihъ **zapečatititi** (P21: 99, 12)

zapisa – i **zapisa** gradъ dubrovnik(ъ) (P10: 42, 16/17)

zapisa – i zapisanije **zapisa** i potvъrdi kraljevъstvo mi pridъ gradom(ъ) dubrovnikomъ (P10: 44, 36)

zapisa – zato kraljevъstvo mi **zapisa** i potvъrdi i bolše ispravi vsake zakone (P10: 41, 12/13)

zapisahъ – i **zapisahъ** i ōbnovihъ i bol(ъ)še isprъnihъ vъ vsaku svobodu i čistotu (P10: 41, 15)

zapisali – i počteno narъaže naše čo godi smo u sьemъ listu dali i **zapisali** i ōbitov'ali (P23: 113, 41)

zapisali – i zapise koe su učinili i **zapisali** gospoda prvъa bosanъska rašъka i sьъrъska gradu dubrovniku (P20: 89, 9)

zapisano – u kojui emъ e **zapisano** vse primorъe (P20: 92, 26)

zapisашe – i **zapisашe** mene kneza pavla radinoviъa (P15: 65, 8)

zapisasmo – dasmo mu i **zapisasmo** u lašъvi naša tri sela (P11: 46, 10)

zapisasmo – i **zapisasmo** po sihъ našihъ povelahъ (P16: 70, 9)

zapisашe s(e) – **zapisашe s(e)** sije vъ lêta po roždъstvi božijem(ъ) (P12: 51, 23)

zapisuemo – i *poŋtŋjuemo* i *siōmъ* *poŋelomъ* *zapisuemo* u *vĕkъ* *vĕkoma* *ōrjini* (P13: 54, 12)

zapisuju – i *zapisuju* *knezu* *vlastelemъ* i *vsoi* *ōrjini* *grada* (P15: 67, 12)

zapisuju i *ukrĭpluju* – *reč(e)nago* *zapisuju* i *ukrĭpluju* *kakot* *e* *zapisalъ* *g(ospo)d(i)nъ* *kralъ* *ōstoē*
(P19: 87, 19)

zavezaše se – i *rečeni* *vlastele* i *poklisarъe* *grada* *dubrovnik* *primiše* i *zavezaše se* (P22: 108, 15)

zborivъ i *besĕdivъ* – i *sa* *vsimi* *vlasteli* i *s* *velmožami* *rusaga* *bosaŋъskoga* *zborivъ* i *besĕdivъ* *bezъ*
nĕednoga *propaistva* (P20: 89, 6)

zidaše – i *zidaše* *gradъ* *dubrovnikъ* (P13: 54, 7)

zidaše – i *zidaše* *gradъ* *dubrovnikъ* (P13: 54, 7)

PRILOG 2
(DIGITALIZIRANA GRADA)